

Хелън ФИЛДИНГ

Най-новата книга от авторката
на „Дневникът на Бриджет Джунс“ и „На ръба на разума“

Оливия Джаунс и развитието на въображението

Colibri

**ХЕЛЪН ФИЛДИНГ
ОЛИВИЯ ДЖАУЛС И
РАЗВИНТЕНОТО
ВЪОБРАЖЕНИЕ**

Превод: Савина Манолова

chitanka.info

Запознайте се с Оливия Джаулс — безстрашна, ослепителна и независима журналистка на свободна практика, новата героиня на 21 век, представена от Хелън Филдинг, създателка на неподражаемата Бриджет Джоунс. Лишена от задръжки, подобно на предшественичката си Бриджет, Оливия, без дори да се замисли, се хвърля в ръкопашен бой със световния тероризъм, след като си внушава по време на безобиден купон, че очарователният, богат и влиятелен Пиер Ферамо е самият Осама бин Ладен, комуто са скъсили краката с двайсет сантиметра. Подозренията я понасят по света от жаркия Маями през напудрения свят на Холивуд до пустините на Арабия, въоръжена с бабината си игла за шапки, острия си ум и един много специален сутиен.

Дали подозренията на Оливия са поне понякога основателни, или са само плод на развинтеното ѝ въображение? Хелън Филдинг ще даде отговор по свойствения си крайно забавен и остроумен начин, превръщайки Оливия Джаулс в една още по-щура и неуправляема Бриджет Джоунс.

На Кевин

1. ЛОНДОН

— Оливия, проблемът ти е, че имаш развинуто въображение.

— Нищо подобно — възнегодува Оливия Джаулс. Бари Уилкинсън, международен редактор на „Сънди Таймс“, се облегна на стола, опита да си глътне шкембето, втренчи се над очилата с форма на полумесец в ядосаната дребна фигура срещу себе си и си помисли: „И си прекалено съобразителна“

— Ами историята ти за облака от гигантски зъбати летящи скакалци, който се спуснал над Етиопия и закрил слънцето? — попита той.

— Беше в Судан.

Бари въздъхна тежко.

— Изпратихме те чак там, а ти се върна всичко на всичко с два скакалеца в пластмасово пликче.

— Но там *имаше* облак от скакалци. Просто беше отлетял за Чад. Прибират се там за размножителния период. Както и да е, нали ти донесох статия за гладуващите животни в зоологическата градина?

— Оливия, ставаше дума за един-единствен африкански глиган, а и той ми се стори доста освинен.

— Да, ама ако не ме беше принудил да се върна, щях да ти осигуря интервю с жена-фундаменталистка и ампутиран обратен.

— А раждането на новото бебе на Пош и Бекъм, което трябваше да отразиш за Би Скай Би?

— Не беше световна новина.

— И слава Богу.

— Не си съчиних нищо по този повод.

— Но и не каза нищо през първите десет секунди. Озърташе се като малоумна, чешеше се по главата в ефир и изведнъж изрева: „Бебето още не е родено, но всичко е крайно вълнуващо. А сега да се върнем в студиото.“

— Грешката не беше моя. Режисьорът ми отрязва репликите, защото някакъв мъж се опитваше да влезе в кадър с надписа: „Аз съм кралско дете на любовта“, изписан върху голото му шкембе.

Бари уморено се разрови в изрезките от вестници върху бюрото си.

— Слушай, душко...

Оливия потрепери. В най-скоро време и тя щеше да го нарече „душко“, пък да види как ще се почувства.

— Ти пишеш добре, много си наблюдателна и интуитивна и както вече отбелязах, с развинуто въображение, а тук, в „Сънди Таймс“, смятаме, че при журналист на свободна практика тези качества са по-подходящи за рубриката „Мода“, отколкото за новините.

— Искаш да кажеш, че ме пращаш в плитките води вместо в дълбоките?

— В модата няма нищо плитко, дечко.

Оливия се изкиска.

— Не мога да повярвам, че точно ти го казваш.

Бари също се засмя.

— Виж сега — започна той, като измъкна изрезка на съобщение до пресата от козметична компания, — ако наистина ти се пътува, следващата седмица в Маями има промоция на някакъв... парфюм? Не, крем за лице, на която ще присъстват много знаменитости.

— Промоция на крем за лице? — тъпо повтори Оливия.

— Джей Ло, П. Бини или как беше там... а, ето... Деворей. Коя, по дяволите, е Деворей?

— Бяла рапърка-тире-манекенка-тире-актриса.

— Чудесно. Ако успееш да намериш някое списание, с което да си разделим разходите, можеш да заминеш и да отразиш крема за „Мода“. Какво ще кажеш?

— Добре — изрече Оливия със съмнение, — но ако там открия добра история за новините, мога ли да отразя и нея?

— Разбира се, че можеш, сладката ми — ухили се Бари.

2. САУТ БИЙЧ, МАЯМИ

Фоайето на хотел „Делано“ представляваше сбъднат кошмар на сценограф от снимачната площадка на „Алиса в страната на чудесата“. Всичко бе прекалено голямо, прекалено малко, в сбъркан цвят или не на място. Пред рецепцията висеше триметров сенник. Муселинени пердета, дълги дващест метра, се вееха на вятъра до стена, нашарена с миниатюрни стенни лампички, дълга маса с бежов филц и топки в цвят слонова кост. На бял пластмасов стол, приличащ на писоар, седеше мургав мъж и четеше вестник. Мъжът вдигна поглед, когато слабичко момиче с модерно подстригана руса коса влезе във фоайето. Свали вестника, за да може да наблюдава как тя се оглежда наоколо, усмихва се, сякаш на някаква палава тайна своя мисъл и се отправя към рецепцията. Беше облечена с джинси и тънка черна фланелка, носеше в ръка голяма торба от бежова кожа, а зад себе си тътреше протрит сак на колелца в бежово и зелено.

— Страхотно име — отбеляза момичето на рецепцията. — Джуълс като в „Тифани“ ли?

— Не. Д-Ж-А-У-Л-С. Като единицата за кинетична енергия — гордо я поправи момичето.

— Сериозно? А, да, ето ви — рече момичето. — Ще извикам пиколото да ви поеме багажа и да го качи в стаята ви.

— Не си правете труда. Нямам друг багаж освен това.

Мургавият мъж наблюдаваше как дребната решителна фигурка се отправя към асансьорите.

Оливия се взираше втрещена във вратите на асансьора, които сякаш бяха изработени от гофрирана неръждаема стомана. Докато се затваряха, красив пиколо с бяла тениска и шорти пъхна ръка между тях и скочи в асансьора до нея с настояването да вземе багажа ѝ, въпреки липсата на такъв, и да го занесе до стаята ѝ.

Стаята беше изцяло бяла — бял под, бели стени, бели чаршафи, бяло писалище, бяло кресло със столче за крака, бял телескоп, насочен към бяла венецианска щора. Чаровният и секси, облечен в бяло фукльо вдигна щората и смайващото аквамаринено синьо и нефтено зелено на Маями Бийч нахлуха в стаята като яркосиня картина с маслени бои в центъра на дебела бяла рамка.

— Дааа. Все едно съм в болница — промърмори тя.

— Надявам се да ви е доста по-удобно, отколкото там, госпожо. Какво ви води в Маями?

Кожата му бе същинска реклама на младостта — нежна като праскова и лъскава, сякаш насила го бяха тъпкали с витамини в оранжерия.

— Ами това-онова — отвърна тя и се приближи до прозореца. Погледна надолу към редиците разперени чадъри и шезлонги на фона на белия пясък, пастелните къщурки на спасителите и сюрреалистичното синьо море, кръстосвано от яхти и сърфисти, поредицата огромни кораби, наредени един след друг успоредно на хоризонта като патета на стрелбище. — Божичко, това пък какво е?

Един от корабите беше към три пъти по-голям от останалите, като пеликан сред патета.

— Това е „През океани“ — заобяснява пиколото със собственическа гордост, сякаш притежаваше не само кораба, но и Маями плюс океана. — Прилича на жилищен блок с апартаменти, само че плава. По работа ли сте тук, или за удоволствие?

— Значи вече са го построили? — зачуди се тя, като остави без внимание грубото и нахално подпитване на фукльото.

— Разбира се.

— А аз си мислех, че още е художествена импресия.

— Не, госпожо. Това е първото му плаване. Ще бъде на котва в Маями четири дни.

— Нали щеше да плава непрекъснато между разни баровски места, а хората ще долитат до него с хеликоптери, за да заварят картините си от Пикасо и изкуствените си зъби да ги чакат там?

— Точно така.

— Май от това ще излезе добър материал.

— Журналистка ли сте?

— Да — самодоволно отсече тя, като гордостта ѝ от псевдостатуса на чуждестранен кореспондент надделя над дискретността.

— Брей! За кого работите?

— За „Сънди Таймс“ и списание „Елан“ — отпрати му тя сияйна усмивка.

— Виж ти! И аз съм писател. За какво ще пишете тук?

— Ами знаете как става. За това-онова.

— Е, ако имате нужда от помощта ми, само ми се обадете. Казвам се Курт. Ако мога да ви помогна с още нещо...

Доця ѝ се да му отговори: „Е, щом отвори дума...“ Вместо това целомъдрено му пъкна пет долара и се загледа как възхитителното малко, облечено в бяло дупе се отдалечава.

Оливия Джаулс обичаше хотелите. Обичаше хотелите, защото:

1. Когато влезеше в нова хотелска стая, там нямаше минало. Беше като да теглиш чертата и да започнеш отначало.

2. Хотелският живот беше подобен на дзен по своята простота — капсулиран гардероб, капсулиран начин на живот. Никакви вехтории, никакви гадни дрехи, които никога не обличаш, но по една или друга причина не изхвърляш от гардероба, никакви купища входяща поща, никакви панички, пълни с разтекли се химикалки и самонапомнителни бележки, залепени със стара дъвка.

3. Хотелите бяха анонимни.

4. Хотелите бяха красиви, ако избереш подходящия, което след часове, а понякога и дни на търсене из Интернет, тя неизменно правеше. Бяха храмове на лукса или селската простота, на уюта или модерното обзавеждане.

5. За всекидневните битови проблеми се грижеха други и човек биваше освободен от ада на домашното робство.

6. Никой не можеше да те безпокои — просто окачаш табела със съответния текст на дръжката на вратата и

телефонът и светът са длъжни да си гледат работата.

Оливия невинаги беше обичала хотелите. По-голямата част от ваканциите, прекарани със семейството ѝ, бяха на палатка. Преди да навърши двацет и две години единственият ѝ опит с хотелите бяха мърлявите и все пак смуцаващо тържествени „Корони“ и „Сплендиди“ по морските курорти на Северна Великобритания — с особени миризми, килими и тапети с чудновати шарки, където гостите разговаряха с плах шепот и пресилено баровски акцент, а цялото семейство потъваше в земята от срам, ако някой изтървеше вилица или кренвирш на пода.

Първия път, когато отседна в хотел при командировка, не знаеше какво да прави и как да се държи. Но когато откри, че се намира в елегантна, недокосната стая с мини-бар, колосани памучни чаршафи, обслужване по стаите, луксозен сапун, никой, заради когото да се притеснява плюс безплатни чехли, се почувства у дома си.

Понякога изпитваше неудобство от тази своя любов към хотелите, тревожеше се, че се превръща в разглезена кучка с късмет. Но тя не си падаше само по лъскавите хотели. Всъщност това нямаше нищо общо с лукса. Някои луксозни хотели бяха отвратителни — снобски, префърцунени, не предоставяха нещата, от които човек се нуждае, като например телефонни услуги, храна, която да пристигне на датата, на която е поръчана, имаха шумни климатици и най-лошото от всичко — високомерен и нелюбезен персонал. Някои от любимите ѝ хотели изобщо не бяха скъпи. Единственият истински критерий за добра класа, на който се доверяваше, бе начинът на подгъване на свободния край на ролката с тоалетна хартия. В „Делано“ тя беше не само спретнато подгъната под остър ъгъл, но имаше и лепенка, на която с хубави сиви главни букви беше изписано ДЕЛАНО. Лепенката я озадачи. Стори ѝ се малко пресилено.

Остави сака си на леглото и започна с любов да вади съдържанието му, с което щеше да превърне стаята в свой дом, докато не я привикат обратно в Лондон. Последното, което извади, беше както винаги несесерът ѝ за оцеляване, който мушна под възглавницата. Не

беше много умно да мъкне несесера по летищата, но той ѝ беше като дясна ръка от много, време. Приличаше на стара тенекиена кутия за тютюн. Беше го купила от една сергия на открито пред гара Юстън. От вътрешната страна на капака имаше огледало за пращане на слънчеви сигнали. Кутията имаше дръжка и можеше да се превърне в миниатюрно тиганче. Вътре имаше ядлива свещ, кондом за събиране на вода, медицински памук, калиев перманганат за промиване на рани, огниво, рибарски въдички, примка за зайци, телено трионче, водоустойчив кибрит, кремък, флуоресцираща лепенка, бръснарски ножчета, компас с бутон и миниатюрна сигнална ракета. Не беше използвала нито един от предметите с изключение на кондома, който няколко пъти беше подменян с нов, и памука, защото в някои хотели не предоставяха тампончета за почистване на грима. Но беше сигурна, че някой ден несесерът ще ѝ спаси живота, като ѝ помогне да събере вода в пустинята, да удуши някого, който прави опит да я отвлече или да сигнализира от обграден с палми атол към прелитащ самолет. А дотогава служеше за талисман, като мече или чанта. За Оливия светът не представляваше особено безопасно място.

Върна се при прозореца и гледката към плажа. От телескопа висеше ламинирана картичка с упътване. Погледна я объркано за секунда, после се отказа и надникна през окуляра, но видя само зелените петна на увеличителното стъкло. Започна да върти диска, за да насочи обърнатия с главата надолу свят надолу или нагоре?, към един бегач, уф, гол до кръста (защо това самохвалство бе толкова отблъскващо?) и яхта, която трмаво се клатушкаше при всяка вълна. Премести преобръщащото устройство настрани, докато не го спря върху „През океани“. Все едно белите скали при Дувър бяха поели към Маями.

Измъкна лаптопа си от чантата и набързо начука съобщение до Бари.

Относно: Фантастична новина.

1. В Маями е чудно, нещата вървят добре.

2. Страхотен материал за „Мода“: „През океани“ — неприлично големият нов плаващ жилищен блок е хвърлил котва в Маями при първото си плаване.

3. Мога да го отразя, но ще имам нужда от една или още по-добре две ноци тук. Край. Оливия.

Прочете го, кимна със задоволство, натисна „Изпращане“, после погледна към огледалото и се стресна. Косата ѝ беше направо полудяла, а лицето ужасно подпухнало — резултатът от шестнайсетте часа по самолети и летища, пет от които на Хийтроу заради изоставен в дамската тоалетна лаптоп. Тържеството по случай промоцията на крема за лице беше в шест. Разполагаше с двайсет минути да се превърне в главозамайваща рожба на нощта.

3.

Петдесет и осем минути по-късно изскочи задъхана от асансьора, изстъргана и лъсната. Пред фойето се точеше опашка от бели лимузини с надути клаксони, чийто край се губеше към хоризонта на авенюто. Хотелските биячи бяха в стихията си — надуваха се в минималните си бели шорти и говореха нещо в радиостанциите с важността на агенти от ФБР. Две момичета с огромни гърди и без ханшове позираха върху червения килим с отчаяни усмивки. Приличаха на извратени хибриди между мъже и жени — горната им част беше пищно женска, а долната — на подрастващ юноша. Заемаха странно еднакви пози в профил пред святкащите фотоапарати — единият крак пред другия, телата насилени във формата на S, сякаш се опитваха да повторят диаграмата от списание „Инстайл“ или страшно им се ходеше до тоалетната.

Върху масата за поздрав на гостите се издигаше внимателно подредена пирамида от тубичките, използвани от Деворей — „Crème de Phylgie“, които имаха крайно хирургически вид — чисто бели с чисто зелени надписи. Оливия даде името си, взе един от гланцовите комплекти с рекламни материали и тръгна към шумната гмеж, зачетена в тях, потърсваща се от списъка с гнусно звучащи водорасли и морски твари, от които бил създаден кремът.

Жена в черен костюм с панталон властваше над всичко наоколо, залепила на лицето си малко стряскаща, озъбена усмивка, като гримаса на гневна маймуна.

— Здравсти! Ти си Оливия, нали? Мелиса от рекламния отдел на „Сенчъри“. Добре дошла. Как мина полетът над океана? Какво беше времето в Лондон? — Тя заизбутва Оливия към терасата, сипейки нелепи и непрестанни въпроси, без да млъкне, за да чуе отговора. — Доволна ли си от стаята в хотела? Как е Сали от „Елан“? Ще я поздравя ли от мен?

Излязоха на терасата. Целият моден и префърцунен свят на Маями беше изкусно подреден около избрани мебели с погрешни

размери и се изливаше по стълбите надолу в градината, където около осветения тюркоазен басейн бяха нахвърляни тапицирани в бяло кресла, гигантски настолни лампи и бунгала за преобличане.

— Опитвала ли си мартинито „Деворей“? Получи ли информацията за готвача, който е приготвил специалитетите тази вечер?

Оливия остави Мелиса да бърбори до нея. Имаше обичай да не обръща внимание на досадниците с надеждата час по-скоро да си свършат работата и да отбърмчат. Нощта се спусна с тропическа внезапност. Пейзажът бе осветен от запалени факли, а зад тях бе океанът, чийто прибой се чуваше в мрака. А може, помисли тя, да е развален климатик. В цялото празненство имаше нещо особено. Всичко наоколо беше напрегнато и под контрол, също като Мелиса. Вятърът носеше информационни материали и салфетки, вдигаше рокли и разваляше прически. Имаше хора, които бяха съвсем не намясто — те се движеха наоколо и прекалено настойчиво оглеждаха Веселите Купонджии. Концентрира се върху една групичка в далечния ъгъл, като се опитваше да разбере що за хора са. Жените бяха от типа актриси-тире-манекенки — дълги коси, дълги крака, къси рокли. Мъжете бяха по-трудни за разгадаване: тъмнокоси, смугли, с висок процент на мустакатите — можеха да бъдат от испанската или индийската раса. Старателно демонстрираха колко са богати, но някак си не го правеха както трябва. Приличаха на реклама на магазина „Дебънъм“ в списание за дома.

— Ако ме извиниш, има един човек, на когото трябва да обърна внимание. Я виж, ето я и Дженифър...

Мелиса се отдалечи, без да спира да говори, и заряза Оливия сама.

В продължение на един изплувал от миналото момент тя изпита остатъчни чувства на несигурност. Стъпка ги, сякаш бяха хлебарка. В миналото Оливия наистина мразеше да ходи по празненства. Беше прекалено чувствителна към сигналите, излъчвани от хората, за да преживее някоя сбирка ненаранена. Обичаше да води смислени разговори, а не да преживява тъпи, неискрени моменти, плюс това, че така и не усвои изкуството да плува от една групичка гости към друга. В резултат прекарваше цели вечери, като се чувстваше или обидена, или груба. Но някои драматични събития я накараха да реши да не

дава пет пари за нищо. С течение на времето беше изтрила напълно всички женски нагони да поставя под въпрос фигурата си, външността си, мястото си в живота или въздействието си върху околните. Наблюдаваше, анализираше и се приспособяваше към кодекси на поведение, така както ги виждаше, без да допуска да ѝ влияят или да компрометират идентичността ѝ.

Едно от любимите ѝ Житейски правила гласеше: „Никой не мисли за теб. Всички мислят за себе си, също като теб.“ Това правило беше неоченимо за празненства. То означаваше като подтекст, че никой не я наблюдава и поради това никой няма да я съжалява. Например никой не я смяташе за Оливия Джаулс Самотницата, понеже беше дошла сама. Или още по-лошо, за Рейчъл Пиксли Самотницата.

Никой нямаше да каже: „Рейчъл Пиксли, името ти не фигурира в «Пълен указател на жителите на Уърксоп». Напусни моментално хотел «Делано» и върви в Пощенския хотел на отклонението за Нотингам.“

Когато Рейчъл Пиксли беше обикновена ученичка, обитаваща градчето Уърксоп с двамата си родители, прибираща се за чай в топлия си дом, честичко си мислеше колко ли е славно да си сираче като Дивата Алона в „Бънти“ или „Манди“ — сираче, което беше диво и свободно и препускаше без седло на коня си по плажа. Дълго след случилото се беше убедена, че то е наказание за тази нейна фантазия.

Когато Рейчъл беше на четиринайсет години, майка ѝ, баща ѝ и брат ѝ бяха прегазени от камион на пешеходна зебра. Рейчъл, която се беше замотала да си купува бонбони и списание, видя всичко. Беше оставена на грижите на неомъжената си леля Моника, която гледаше котки и по цял ден четеше вестници по нощница. Апартаментът ѝ миришеше на нещо неопикуемо и ужасно, но въпреки цигарената пепел, която я покриваше като сняг и ексцентричните ѝ и несръчни опити да си слага червило, леля Моника беше красива и с блестящ ум. Беше учила в Кеймбридж и все още прекрасно свиреше на пиано — стига да не беше пияна. Свиренето на пиано в пияно състояние, както научи Рейчъл по време на престоя си у леля Моника, беше като да шофираш пиян — нежелателно и дори престъпно.

В училище Рейчъл имаше приятел, който беше само няколко години по-голям, но изглеждаше много по-възрастен от всички. Баща му беше нощен пазач и маниак. Роксби не беше особено хубав, но беше самостоятелен. Нощем работеше като бияч в „Ромео и Жулиета“.

А когато се прибираще, защото по онова време двамата с Рейчъл бяха заживели заедно в стаичка над китайското погребално бюро „Хао Уа“, имаше навика да сядат пред компютъра и да инвестира приходите си от биячеството в ценни книжа и акции.

Рейчъл, която винаги беше имала разбиране за парите като за нещо, което се печели с труд в съвсем малки количества, първоначално не възприемаше идеята да се печелят пари от пари. „Парите не купуват щастие — беше ѝ повтарял отруденият ѝ баща. — Ако работиш усилено и си честна и любезна, нищо не може да те застраши.“ Но за него това не се оказа вярно. Беше го прегазил камион. Затова Рейчъл пое по пътя на Роксби, започна да работи всяка събота и неделя в супермаркета на Молисън и поемаше вечерни смени след училище в магазинчето на едно пакистанско семейство на ъгъла, а парите инвестираше той. Когато навърши шестнайсет, ѝ връчиха застраховката „Живот“ на баща ѝ. Разполагаше с двайсет хиляди лири за инвестиране. Беше началото на осемдесетте години. Скоро щеше да стане ако не богата, то поне финансово независима жена.

Когато навърши седемнайсет, Роксби обяви, че е гей и се премести в квартала с каналите на Манчестър. А Рейчъл, писнало ѝ от ударите, които се стоварваха един след друг върху нея, сериозно се замисли за живота. Беше виждала по-големите сестри на приятелките си, сияещи и триумфиращи, фукащи се с миниатюрните годежни диамантчета на безименните си пръсти, прекарващи месеци, погълнати от булчински рокли, цветя и планиране на сватби, само за да ги види след две години в супермаркета дебели, съсипани и изтормозени, бутащи бебешки колички в дъжда, оплакващи се, че са бити, унижавани или изоставени. И си каза: „Никога“. Започна с името си. „Оливия“ звучеше стилно. А звучността на думата „Джаулс“ бе единственото, което си спомняше от часовете по физика. „Разполагам единствено със себе си — мислеше тя. — Ще се изградя като личност. Вече няма да ми пука от нищо. Ще бъда отговорна и за доброто, и за лошото, което ми се случва. Ще стана известна журналистка или изследователка и ще постигна нещо значимо. Ще потърся в тоя шибан свят малко красота и вълнение и ще си прекарвам дяволски добре.“

„А тук — мислеше Оливия Джаулс, облежната на една колона в «Делано» — е много по-красиво и вълнуващо, отколкото в Уърксоп. Никой не те наблюдава, просто се отпусни на течението и се

наслаждавай.“ Но напук на Житейските правила някой я наблюдаваше. Докато продължаваше да разглежда празненството, две очи за миг срещнаха нейните, натоварени с дълбок интерес, а после се отместиха. И тя отмести поглед, но веднага погледна пак. Мъжът стоеше сам. Беше мургав и с доста аристократичен вид. Носеше костюм, който беше малко прекалено черен и риза малко прекалено бяла, прекалено баровска за „Делано“. И все пак нямаше вид на баровец. Излъчваше някаква неподвижност. Извърна се и внезапно очите му отново се срещнаха с нейните с онова вълнуващо, неизречено послание, което понякога се предава на разстояние и гласи: „И аз искам да те чукам.“ Нищо повече не беше нужно, само един поглед. Нямаше нужда от флиртове, от маневри, от разговори. Само този миг на разпознаване. След това оставаше единствено да се следват стъпките, като в танц.

— Всичко наред ли е? — Беше хиперактивната жена от рекламата. Оливия осъзна, че се взира похотливо в пространството и се сети, че до утре трябва да пише статия и е най-добре да се залови с нея. — Има много хора, с които държа да се запознаеш — продължи Мелиса и започна да развежда Оливия наоколо. — Хапна ли нещо? Чакай да видя дали има хора, с които ще можеш да си поговориш. Запозна ли се с Деворей?

Като пропъди решително всички мисли за чукане с чужденци, Оливия насочи внимание към работата си да събира мнения. Всички искаха да бъдат цитирани в британския „Елан“ и промоцията беше прекрасна стръв. След около час, час и нещо беше събрала изказвания за крема за лице от Деворей, Крис Блакуел — директора на „Делано“, неколцина красиви мъже, за които подозираше, че могат да се вземат под наем, човека, който съставяше списъка в „Тантра“, рекламния агент на Майкъл Корс и П. Диди. Беше повече от достатъчно за печалната колонка, каквато неминуемо щеше да се окаже описанието на събитието в „Елан“. Зае се със статията за „Сънди Таймс“, вече озаглавена „Страхотният Маями“ и бързо запълни тефтера си с бабата на една от манекенките, която живяла на Южната крайбрежна ивица двайсет години преди пак да излезе на мода, с полицаи, който твърдеше, че бил на местопрестъплението при убийството на Версаче и очевидно лъжеше и — гвоздеа — с бившата чистачка на Джани Версаче. Оливия дори успя да си осигури няколко минути с Джей Ло, която ѝ каза няколко думи. Беше направо наелектризираща — сияеща

кожа, страхотен глас, а обноските ѝ бяха юбер-яки. За секунда на Оливия ѝ се прииска да бъде Джей Ло, но веднага се усети и се озапти.

— Оливия? — По дяволите, пак Мелиса. — Мога ли да ти представя създателя на „Creme de Phylgie“ на Деворей? Макар че, разбира се, Деворей лично подбра съставките му.

Оливия издаде странен звук. Беше мъжът, който я бе наблюдавал. Представляваше неустоима смесица от душевна мекота и сила — фини черти, правилен нос, красиви извити вежди, хлътнали кафяви очи.

— Това е Пиер Ферамо.

Остана разочарована. Името звучеше като изписан със златни букви етикет, прикрепен към свръхскъпа вратовръзка в безмитния магазин на някое летище.

— Госпожице Джаулс.

Носеше нелепо огромен златен часовник, но дланта му беше по-грапава, отколкото очакваше, а ръкостискането — силно.

— Приятно ми е — отвърна тя. — Поздравления за крема. Наистина ли съдържа морски плужеци?

Той не се засмя, а светна.

— Не самите плужеци, а само тяхна есенция — мазнина, която отделя кожата им.

— Звучи като нещо, което по-скоро бих искала да изтрия от себе си, отколкото да се намажа с него.

— Нима? — Той вдигна вежди.

— Надявам се да не го напишеш в статията си — изчурулика Мелиса със звънлив смях.

— Сигурен съм, че госпожица Джаулс ще напише материала си безкрайно изкусно и елегантно.

— Безкрайно — отсече тя и вирна брадичка. Настъпи извънредно напрегната пауза. Мелиса местеше поглед от единия към другия, после започна да каканиже.

— Я виж, тя си тръгва. Ще ни извиниш ли? Пиер, искам да поздравяш една от специалните ни гостенки, преди да си тръгне.

— Много добре — уморено изрече той и прошепна на Оливия: — Морски плужеци, и то какви.

Мелиса запозна Оливия с още от клиентите си: двама членове на момчешка група, наречена „Брейк“, чието лого беше сърфингът и които имали „излъчване на нещо средно между «Бийч Бойс» и

«Рейдиохед».“ Оливия не беше чувала за такъв състав, но момчетата бяха сладки. Под изрусените от сърфинга коси лицата им представляваха пленителна смес от слънчев загар и акне. Слушаше ги как бърборят за кариерата си с нервно хихикане, подчертаващо крехкото лустро на отегчената им нахаканост.

— Ще се пробваме в този нов филм? Със сърфистите? — Странните им въпросителни интонации сякаш подсказваха, че човек, стар като Оливия, едва ли знае значението на думи като „филм“ или „сърфисти“. — Така ще подпомогнем популярността на нашата песен в албума?

„Какви сладурчета“, мислеше си тя. Два хита и всички щяха да ги забравят, само че те не го знаеха. Изпита желание да им даде някои майчински съвети, но вместо това само слушаше и кимаше, като наблюдаваше с крайчеца на окото си Пиер Ферамо.

— Оня там май е продуцентът? На филма? — прошепна едно от момчетата.

— Сериозно?

Всички гледаха как Ферамо величествено пристъпва към тайнствена на вид група от смугли мъже и манекенки. Движеше се грациозно, лениво, почти като сомнамбул, но излъчваше усещането за огромна дремеща сила. Напомняше ѝ за някого. Групата се раздели като Червено море, за да го приеме, сякаш беше някакъв гуру или Бог, а не производител на кремове-тире-продуцент-тире-кой-знае-какво. Отпусна се грациозно на един стол, кръстоса крака и разкри ивица гол крак, тънки копринени чорапи и черни, огледално лъснати обувки. Една двойка, близо до групата, стана и освободи канапе.

— Защо не седнем по-близо? — попита Оливия и кимна към празните места.

Канаето беше безумно огромно и Оливия и сърфистите почти трябваше да се покатерят върху него, а после или, кажи-речи, да легнат, или да седят като деца, клатушкащи недостигащите си до пода крака. Ферамо вдигна поглед, когато тя седна, и вежливо ѝ кимна. Оливия усети как пулсът ѝ се ускорява и извърна поглед. Започна да диша бавно и да си припомня уроците по гмуркане: просто не спирай да дишаш, дишай дълбоко, не губи самообладание.

Обърна се пак към момчетата, кръстоса крака и опъна с ръка роклята върху бедрото си. Навлажни устни, засмя се и за секунда си

поигра с кръстчето от диаманти и сапфири, което висеше на врата ѝ. Усещаше погледа му върху себе си. Вдигна клепачи, готова да погледне право в тези проникновени тъмни очи. О! Пиер Ферамо се взираше в деколтето на висока, неприлично красива индийска манекенка, седнала от другата му страна. Каза ѝ нещо и двамата се изправиха, той я прегърна, като ръката му легна на ханша ѝ, и я насочи далеч от масата. Оливия погледна едно от пъпчивите момчета и глупаво се закиска. То се наклони към нея и прошепна:

— Много си готина. — И изрисува малко кръгче с върха на пръста си върху бедрото ѝ. Тя се засмя с дълбокия си, гърлен смях и затвори очи. Отдавна не ѝ се беше случвало.

Насред терасата Пиер Ферамо чу смеха на Оливия и вдигна глава като животно, надушило следа. Обърна се към Мелиса, която се мотаеше до лакътя му и ѝ прошепна няколко думи, после продължи достолепното си придвижване към фоайето. Високата индийска манекенка с копринените коси беше до него.

Докато отпиваше от ябълковото си мартини, Оливия се мъчеше да се сети на кого ѝ прилича Ферамо — хлътналите очи, излъчването на интелигентност и сила, ленивите движения.

Усети, че някой я докосва по лакътя и се стресна.

— Оливия? — Клетата Мелиса. — Господин Ферамо би желал да присъстваш на купона в тесен кръг, който организира в апартамента си утре вечер.

Оливия едва си пое дъх. Косъмчетата по врата и ръцете ѝ настръхнаха. Изведнъж разбра на кого ѝ прилича Ферамо. На Осама бин Ладен.

— Добре — отсече тя храбро и решително, а погледът ѝ ужасено обикаляше из залата. — Ще дойда.

Мелиса я изгледа особено.

— Все пак ще бъде най-обикновен купон.

4.

Разтреперана от вълнение, уплах и похот, Оливия влезе в стаята си и се тръшна на леглото. Изрита обувките и разтривайки пришката на левия крак, с другата ръка набра телефонен номер.

— Мътните да те вземат, Оливия, тук е посред нощ.

— Знам. Знам. Извинявай, но е ужасно важно.

— Добре, какво става? Не ми казвай. Открила си, че Маями представлява гигантска холограма, изработена от извънземни? Ще се жениш за Елтън Джон?

— Не — отрече Оливия. Взе да се колебае дали да иска съвета на Кейт, щом се държи така.

— Какво има? Казвай.

— Мисля, че открих Осама бин Ладен.

Кейт избухна в смях. Смя се дълго. Раменете на Оливия се смъкнаха и тя запримигва бързо от обида. Кейт О'Нийл беше нейна приятелка, а също и чуждестранен кореспондент на „Сънди Таймс“. Оливия държеше на одобрението ѝ повече, отколко ѝ се искаше да признае пред самата себе си.

— Добре — най-сетне проговори Кейт. — Кажу сега точно колко си пияна?

— Изобщо не съм — възмути се Оливия.

— Сигурна ли си, че не е възкръсналият Ейбрахам Линкълн?

— Млъкни — сряза я Оливия. — Говоря сериозно. Помисли малко. Къде най-добре може да се скрие Осама бин Ладен? На открито, където никой не го търси.

— Мога да се сетя за поне триста, ако не и четиристотин места, без изобщо да се замислям. Твоят човек как изглежда — към петдесетте, висок метър и деветдесет?

— Не, точно там е въпросът. Направил си е пластична операция. Външността му е изцяло променена. Лесно би могъл да смени лицето си и да отнеме по няколко сантиметра от всеки крак.

— Добре, добре. Ако разсъждаваме по този начин, Осама бин Ладен може да е Опра Уинфри, Бритни Спийърс или Еминем. Защо си се вторачила точно в този човек?

— В него има нещо. Някаква особена леност.

— Ама защо не каза по-рано? Леност? Значи всичко е ясно. Та той е номер едно в списъка на ФБР за Най-лениви мъже.

— Млъкни. Твърди, че се казва Пиер Ферамо. Прави се на французин, но мисля, че не е. Заваля „р“-то си като арабин. Всичко е брилянтно нагласено.

— Така. А този Осама бин Ферамо пие ли алкохол?

— Да — със съмнение изрече Оливия.

— Флиртува ли с теб?

— Да.

— Оливия. Осама бин Ладен е мюсюлманин. Знаеш ли какво значи мюсюлманин?

— Естествено, че знам какво е мюсюлманин — изсъска Оливия.

— Това, което казвам, е, че всичко е за прикритие. Той не кисне само в онази пещера в Афганистан. Движи се по света в модни среди и се прави на международен бизнесмен-тире-плейбой-тире-продуцент. Ще разчепкам тая работа до дъно. Ще го изправя пред правосъдието, ще спася света от терора и ще стана двайсет и петкратна милионерка.

— Обещай ми нещо.

— Какво?

— Обещай ми, че няма да звъниш на Бари, за да му съобщиш, че си открила Осама бин Ладен на промоцията на крема за лице.

Оливия не каза нищо. Вярваше в независимата мисъл. Често се чудеше — когато удариха кулите-близнаци в Ню Йорк, а властите казаха на всички да останат на място и да не евакуират сградата, тя щеше ли да е сред онези, които изпълниха нареждането и останаха, или щеше да мисли само за себе си и да избяга.

— Оливия, чуваш ли ме? Помниш ли суданския облак от хищни хвърчащи скакалци? А муунистите от Сърбитън, които се оказаха скаутски отряд? А глостърширския таласъм, който се оказа пара от вентилацията на климатика? В „Сънди Таймс“ току-що започнаха пак да ти вярват. Затова те умолявам — предай навреме материала си от Маями, напиши го хубавичко, подробничко и не се прецаквай сама.

— Добре — малодушно се съгласи Оливия. — Благодаря и прочее.

Но не можа да заспи. Не ѝ даваше мира брилянтността на плана на Осама бин Ферамо. Кой би го заподозрял? Всички знаеха, че хората на Ал Кайда са мърляви инженери в опърпани дрехи, които обитават мръсни апартаменти в Хамбург или западнали къщи с балкони от трийсетте години в Крикълуд, ядяха заедно остатъци от индийска храна, молеха се в импровизирани джамии и пращаха инструкциите си по факс от пощите в Нийсдън. Хората на Ал Кайда не се размотаваха по бляскави купони в скъпи хотели и не пиеха ябълково мартини. Хората на Ал Кайда не продуцираха филми и не наемаха свръхдейни рекламни агентки. Прикритието беше идеално. Без грешка.

Скочи и провери електронната си поща. Нямахше отговор от Бари. После влезе в Интернет търсачката „Гугъл“ и потърси Пиер Ферамо.

Нищо. Нищичко. И как иначе, беше *толкова* очевидно.

Изгаси лампите и отново се опита да заспи. Проклетата разлика във времето. Трябваше да направи нещо. Иначе след четирийсет и осем часа отново щеше да се намира под лондонския дъжд и да пише статии за напредъка на кюлотите с крачоли в най-новата колекция на дамско бельо в „Марк и Спенсър“. Компютърът примамливо светеше в мрака. Какво лошо в това поне да уведоми Бари?

5.

Седеше пред кафене на Южната крайбрежна ивица, чакаше сутрешното обаждане на Бари и ѝ се искаше вятърът да поутихне. Беше слънчево и влажно, но над всичко това вятърът несекващо ревеше и плющеше. Закуската беше любимото хранене на Оливия — кафе и нещо свинско като кифла. Или пушена съомга и препечен хляб с топено сирене. Или бананови палачинки. И колкото можеше повече вестници, разгърнати пред нея. Но тази сутрин „Ню Йорк Таймс“, „Маями Хералд“, „Ю Ес Ей Тудей“ и двата британски таблоида трябваше да бъдат затиснати със солницата и пиперницата. Беше си поръчала пържени филийки с ябълково-канелен сос, за да унищожи и последните остатъци от снощното ябълково мартини. Клин клин избива — като да лекуваш змийско ухапване със змийска злоба.

Оливия вярваше, че трябва да се подчинява на първата мисъл, която ѝ идва след събуждането. Но тази сутрин, благодарение на загубената битка с венецианската щора, която бе развалила съвършенството на обзавеждането, като се бе заклешила с единия край нагоре, а другия — надолу, а лентите се бяха разчепатили напърно между тях, се събуди в пет и половина от пълната сила на слънцето на Маями след три часа сън, та поради това през главата ѝ не мина никаква мисъл. В такъв случай технически първата мисъл след събуждането трябваше да бъде първата мисъл след първото кафе. А това, почувства с облекчение тя като видя сервитьорът да приближава с поръчката, щеше да е сега. Изрази със сияйна усмивка одобрението си, сипа си една чаша, отпи с наслада и зачака мисълта.

„Той е — каза си. — Осама бин Ладен се крие пред очите на всички след щателна пластична операция, при която краката му са били скъсени с петнайсет сантиметра.“

Поля с кленов сироп триъгълничето на пържената филийка, проби я с ножа и загледа как ябълковото пюре с канелата избива отгоре. Представяше си срещата с Осама бин Ферамо на купона довчера: „Да се убива е грях. Нашите народи трябва да се научат да

уважават различията си и да живеят в мир.“ Осама бин Ферамо щеше да се пречупи и хлипайки да се съгласи, че Свещеният му Джихад трябва да се прекрати и че в бъдеще ще работи неуморно за световния мир, рамо до рамо с Пади Ашдаун, президента Картър, Рижата Спайс и тъй нататък. Оливия щеше да получи международно признание, да бъде издигната до чуждестранен кореспондент, наградена с почетен „Пулицър“ ... Телефонът ѝ звънна.

— Ало — обади се тя с напрегнат, забързан глас, като се огледа за шпиони на Ал Кайда. Беше Бари.

— Така, нумеро уно: тая история с плаващия жилищен блок...

— Да! — възторжено откликна Оливия. — Историята наистина си я бива. Огромен е. А хората живеят там по цяла година, като се придвижват с хеликоптери. Мога да го направя само за още два дни.

Оливия беше притиснала телефона между ухото и рамото си, докато бучкаше пържената филийка.

— А, съгласен съм, че историята си я бива. Толкова я бива, че ние, както несъмнено си успяла да пропуснеш, ѝ отделихме цялата средна страница в раздел „Мода“ още миналата седмица.

Оливия застина с хапката във въздуха.

— Това е раздел в „Сънди Таймс“, вестникът, за който би трябвало да работиш. И по-точно — именно в раздела на „Сънди Таймс“, за който се предполага, че работиш. Смя ли да предположа, че от време на време четеш „Сънди Таймс“ или поне си чувала за него?

— Да — отвърна навъсено тя.

— А тази „фантастична нова история“, на която си налетяла? Каква ли може да е? Да не би Маями да е нападнат от ходещи делфини? Или иракският министър на информацията е скрил експлозив във фоайето на хотела?

Слава Богу, че все пак не беше му казала.

— Е, всъщност е нещо, по което точно започвам да работя. Ще ти кажа повече след няколко...

— Млъкни. Докъде стигна с материала, по който би трябвало да работиш? Историята, за която потрошихме луди пари да те пратим да отразиш? Имаме ли шанс по някое време да насочиш вниманието си към нея? Имаме ли изобщо подобен шанс?

— О, да, да. Пиша материала. Всичко е наред. Но наистина съм по следите на друга история. Обещавам ти, че ще е наистина страхотна. Ако можех да остана поне още една вечер, за да отида на купона му...

— Не. Н. Е. Не. Ще ми пратиш по електронната поща материала „Страхотният Маями“ до шест вечерта тамошно време. Хиляда и петстотин думи. При това без правописни грешки. С нормална пунктуация, а не сбирщина от странни знаци, слагани където ти падне. А после няма да ходиш по купони, нито по пазар, нито по каквито и да било лекомислени развлечения. Отиваш на летището, хващаш нощния полет и се прибиращ. Ясно?

С върховно усилие на волята тя се сдържа да не му каже, че:

1. Изпуска най-великата история на два̀сет и първи век.
2. Някой ден ще съжалява.
3. Относно брътвежите му за пунктуацията: езикът беше нещо красиво, свободно леещо се, развиващо се, което не биваше да се оковава от изкуствени правила, разпоредби и странни знаци, наложени отвън, а не създадени отвътре.

— Добре, Базър — вместо това каза тя. — Ще го напиша до шест.

От „Елан“ още не бяха се обадили да отхвърлят историята за „През океани“, затова реши, че няма нищо лошо да прескочи до пристанището и да хвърли един поглед просто така, за всеки случай, за да може, ако „Елан“ се обади и каже: „Да“, да разполага с повече материал. Освен това щеше да събере още местен колорит за „Сънди Таймс“, преди да е написала материала. Вече бе девет часът и тя реши, че ако се върнеше от „През океани“ до десет и половина, пак щяха да ѝ останат седем часа и половина да напише статията за Бари. И да ѝ провери правописа. И да я пусне по електронната поща. Но определено щеше да е добра. Определено. Това правеше само по

двеста думи на час. А щеше и да потича! Все пак беше жизненоважно да прави упражнения.

За нещастие Оливия нямаше усет за времето. Всъщност и Бари, и Кейт честичко имаха поводи да отбелязват, че Оливия смяташе времето за нещо лично, което се движеше с каквато скорост поискаше тя. Според тях подобни вярвания бяха недопустими за журналист, който непрекъснато трябва да спазва срокове и тъй нататък.

Бягането по Южната крайбрежна ивица дори по време на закуска приличаше на въртене на копчето на радиоапарат — от всяко кафене изригваше различна музика. По тротоарите се носеха сервитьори, градинари издухваха падналите листа. Върволиците бибипкащи коли бяха изчезнали, купонджиите току-що си бяха легнали. Оливия претича покрай кафене, откъдето се лееше салса, а вътре всичко — стени, маси, чинии, менюта, беше покрито с един и същ крещящ десен, представляващ джунгла, сервитьорките, дори по това време на деня, носеха предизвикателни костюми в леопардова шарка с бюстиета. Пресече улицата, за да види по-добре великолепието на имението на Версаче и хотелите в стил „Ар Деко“ — бели, розови, люлякови, оранжеви — „Пеликан“, „Авалон“, „Каса Гранде“, извивки и комини, напомнящи за влакове и презокеански параходи. Вече беше горещо, сенките на веещите се палми ярко се открояваха върху белия паваж. Докато тичаше, започна да обмисля статията.

Ако си мислите, че Маями е пълен с апартаменти под наем, обитавани от старци, че отвсякъде долита бръмченето на електрически инвалидни колички и хората си крещат, за да се чуят, забравете!

Най-неочаквано отвсякъде изникват хотели „Ар Деко“!

Ако Париж е новата въздигаща музика, то Маями е новият Еминем.

Ако Манчестер е новият Сохо, Маями е новият Манхатън.

Ако Ийстборн последваше примера на Иън Шрейгър и Стела Макартни и напъхаше всичките си жители в гигантски солариум...

Боже мой. Не можеше да продължава така. Това бяха пълни глупости. Не значеха нищо. Трябваше да открие истинска история.

В южния край на ивицата имаше големи жилищни блокове, а зад тях, гордо блеснал, се виждаше огромен презокеански кораб. Сигурно беше наближила пристанището. Затича се по улицата, районът ставаше все по-грозен и сиромашки, докато стигна до водата в Южния парк, където пристаните за тежкотоначни кораби се простираха под прозорците на апартаментите. Корабът се движеше бързо, обемистата му задна част изчезваше към доковете — беше голям, но не беше „През океани“. Надникна към хоризонта отвъд него и видя небостъргачите в центъра на Маями, извитите мостове на магистралите, пресичащи се във всички посоки над големи водни пространства, крановете, обозначаващи доковете. Започна да тича към тях, но се оказаха по-далеч, отколкото изглеждаха, продължаваше да мисли, че ще стигне всеки момент, глупаво беше да се връща сега.

Беше спряла в края на един мост за коли, опитваше се да си оправи дишането и да отлепи мокър кичур коса от челото си, когато внезапно осъзна, че онова, което беше сметнала за сграда с офиси зад кораба, всъщност беше „През океани“. Тук, в пристанището, той превръщаше в джуджета всички кораби наоколо, правеше ги да приличат на играчки или макети. Беше монолитен. Изглеждаше прекалено голям, за да е безопасен, сякаш можеше всеки момент да се преобърне.

Отсреща върху тясна тревна площ се беше събрала групичка хора, а до тях имаше няколко таксита. Оливия тръгна нататък. Преброи палубите — бяха петнайсет, виждаха се редиците от люкове, а над тях — ред подир ред балкони. На бели маси и столове седяха хора и закусваха. Загледа се в групата. Някои очевидно бяха пътници, снимаха се с „През океани“ зад гърба им, облечени в чудноватите крещящи дрехи, които сякаш бяха неразделна част от живота на презокеански

кораб. Оливия се усмихна при вида на жена с ярко-оранжево лице и много червено червило, което не съвпаднаше с устните ѝ, облечена с мъничък бял вълнен жакет с еполети и капитанска шапка, със смутен съпруг в пастелни тонове и детски корабни принадлежности в ръка, която позираше, докато един шофьор на такси ги снимаше.

— Извинявай, мило.

Диалектът беше от северна Англия. Обърна се и видя възрастна двойка, дамата с тъмночервена коса беше облечена с елегантна зелена рокля и носеше кремава чанта и подходящи кремави обувки. Кремавите обувки накараха Оливия да се сети за ваканциите в Борнмът. Мъжът, съвсем малко по-висок от жената и доста едър, носеше през ръка сакото ѝ. Начинът, по който собственически заглаждаше гънките по него, сякаш беше горд, че я отменя, беше много мил.

— Имаш ли нещо против да ни снимаш пред кораба? — Жената ѝ подаде фотоапарат за еднократна употреба. Оливия се усмихна.

— Откъде сте?

— От Лийдс, мило. Съвсем близо до Лийдс.

— А аз съм от Уърксоп — обясни Оливия и взе апарата.

— Ей, моме — смъмри я старецът. — Изглеждаш запъхтяна. Да не си тичала? Не искаш ли да поизчакаш, за да си поемеш дъх?

— Не, добре съм. Приближете се — каза Оливия, като надникна в апарата. — Не, не, стойте, аз ще трябва да се отдалеча, за да го хвана целия.

— Не се притеснявай, мило. Достатъчно е да хванеш само част. Ние си знаем какво е, нали, Едуард?

Жената бе очарователна смес от елегантна външност и тежък йоркширски диалект.

Оливия щракна с апарата, загледана в сияещата двойка през обектива. Изведнъж се почувства сякаш всичко страшно и лошо в живота е изчезнало, а тя се намира в Уютния свят на дядо и баба, пълен с тенекиени кутии с бисквити и плетени покривчици. За свой ужас усети, че очите и се навлажняват.

— Готово. Спомен от Маями — заговори тя малко прекалено бодро и им подаде апарата.

Жената се засмя.

— Това бягане. Само като те гледам и се чувствам претрепала. Искаш ли бонбонче против кашлица?

Започна да рови в чантата си.

— Е, мило — попита старецът, — какво дириш тъй далеч от Уърксоп?

— Журналистка съм — обясни Оливия. — Опитвам се да убедя списанието, за което работя, да се съгласи да напиша нещо за „През океани“.

— Хубаво, хубаво. Журналистка. Добра работа.

— Ние можем да ти разкажем най-различни истории за кораба, мило.

— Там ли живеете?

— Да! — гордо откликна мъжът.

— Е, не през цялото време — допълни жената.

— Онова там е нашата каюта. Виж, на средния етаж, средния балкон с розовата хавлия — посочи мъжът.

— Изглежда прекрасно. Чудесен балкон. Между другото, казвам се Оливия.

— Елси, а това е Едуард. На сватбено пътешествие сме.

— На сватбено пътешествие? Отдавна ли се познавате?

— От петдесет години — гордо заяви Едуард. — Не ме поиска, когато беше на осемнайсет.

— Че ти ухажваше и друга. Какво очакваше?

— Ухажвах я само защото ти се дърпаше.

Оливия обожаваше хорските истории. Само одраскай повърхността на човека и непременно ще откриеш нещо странно и сложно.

— Искаш ли да те закараме донякъде? — попита мъжът. — Ще вземем такси до Саут Бийч.

— О, да, с удоволствие — съгласи се Оливия. — Всъщност вече съм малко закъсняла.

— И какво стана после? — рече Оливия, когато таксито излезе на магистралата.

— Ами — заобяснява Елси, — той си мислел, че аз не се интересувам от него, а аз — че той не се интересува от мен и така си

живяхме в един и същи град цели петдесет години, без да си кажем „здрости“. После моят съпруг умря, Вира, съпругата на Едуард, също, и тогава...

— Ето ни тук. Оженихме се преди две седмици и имаме много да наваксваме.

— Колко тъжно — отбеляза Оливия. — Да загубите толкова време.

— Да — съгласи се Едуард.

— Не, момиче — възрази Елси. — Човек не бива да съжالياва за такива неща, защото нищо друго не би могло да се случи.

— Как така?

— Ами така, нали знаеш за причините и следствията. Всеки път, когато нещо се случи, то се случва, защото някъде по света се случват други неща. Всеки път, когато вземеш някакво решение, не би могла да вземеш друго, защото го вземаш точно ти и нещата, които са ти се случили дотогава, са те накарали да решиш тъкмо това. Така че няма смисъл да се съжالياва.

Оливия я погледна и замислено кимна.

— Ще добавя това към моите Житейски правила — заяви тя. Мобилният ѝ звънна, проклет да е.

— Обади се, мило, на нас не ни пречи.

Беше отговорната редакторка на „Елан“, която ѝ изляя, че искат материал за „През океани“ и ѝ дава разрешение да остане още две нощи да го подготви.

— Но никакви бели обувки и сини коси, ясно? — Оливия примижа, надявайки се, че новите ѝ приятели не са чули. — Искаме хора с истински зъби, не с ченета.

Оливия каза довиждане и с въздишка затвори телефона. Но той веднага звънна пак.

— Къде си? — ревна Бари. — Току-що те търсих в хотела и не си там. Какви ги дробииш пак?

— Под. Гот. Вям. Го — натърти тя. — Просто правя едно допълнително разследване.

— Сядай си на задника и пиши — отсече той. — В шест часа го искам завършен, хиляда и петстотин думи. Или за последен път си подаваш носа в чужбина.

— Звучи малко раздразнен — отбеляза Едуард.

— Не харесвам мъже, които крещят, а ти? — обади се и Елси.

Уредиха си да се срещнат утре в одинайсет сутринта в тяхната каюта. Обещаха да я запознаят с управителя на жилищните помещения и да ѝ покажат апартамента си с „всички удобства“. Оставиха я пред „Делано“. Погледна си часовника и осъзна, че за жалост е почти дванайсет без петнайсет.

Ако сексът е новата въздигаща музика, то Маями е новият Манхатън. Ако...

Беше четири без петнайсет, а тя не беше измислила дори първия абзац. Облегна се на стола пред компютъра с химикалка в уста. После гузно се озърна, сякаш беше на показ в нюзрума, влезе в „Гугъл“ и въведете „Пиер Ферамо“. Пак нищо. Това определено беше странно. Ако беше истински, щеше да има поне нещичко. Въведе „Оливия Джаулс“. Ето, дори за нея имаше двеста деветдесет и три сведения. Зачете ги: статии от годините, когато се мъчеше да се утвърди като журналистка, първата беше за алармените устройства на колите. За кучешкото шоу на Кръфтс. Усмихна се нежно на спомените. После ѝ мина през ума, че трябва да прегледа дрехите си, за да реши какво да облече за купона. Когато се изправи, зърна часовника.

Овеликибожееламинапомощ! Беше пет без дващсет и пет, а не беше написала нито дума.

Оливия се хвърли обратно на писалището и заблъска трескаво по клавишите.

В столицата на Англия световите на модата, музиката, телевизията, театъра, киното, литературата, вестниците и политиката са сблъскват в един и същ неголям град и се преплитат като кълбо от змии. В Америка тези зони са разпределени в свои собствени

столици. По традиция политиката е във Вашингтон, литературата, изкуствата и модата — в Ню Йорк, развлеченията — в Лос Анджелис. Но през последните няколко години Маями, бивша столица на патлаците, сенчестите далавери, контрабандистите и търсещите слънчице дъртаци, с гръм и трясък се появи на сцената на столиците с ярки светлини. „Ар Деко“ и дрешки от леопардова кожа като център на екстравагантната привлекателност, придружени от музика, мода и развлечения, все по-силно са привличани тук, сякаш от силата на гигантски розов и леденосин магнит.

Така. Хахахаха. Щеше да го перифразира и да започне малко по-колоритно. Детска игра. Звънна телефонът. Беше Мелиса, рекламната агентка, която „само питаше“ как върви статията и проверяваше дали ще дойде на „малката сбирка“ на Ферамо. Оливия се опитваше да пише с една ръка, мушнала телефона под брадичката си, и отчаяно дебнеше за някоя пауза между изреченията, която така и не се появи. В мига, в който се отърва от Мелиса, телефонът пак зазвъня. Този път беше редакторката от „Елан“ в лениво настроение, склонна да поразговаря повече за „През океани“ — за гледната точка, дължината, стила, хората, които могат да се окажат интересни за интервюиране. Наближаваше пет часът. Беше безнадеждно, безнадеждно. Защо, по дяволите, се беше набъркала в тази каша? Беше обречена, обречена да пише статии, които започваха с: „И изведнъж навсякъде около нас никнат шапки!“ Никога вече нямаше да я пуснат извън редакцията.

6.

В лондонската редакция на „Сънди Таймс“ Бари Уилкинсън нервно крачеше пред големия старовремски часовник и псуваше Оливия.

Гледаше вбесен как малката стрелка неумолимо пълзи към единайсет и протегна ръка към слушалката.

— Така, тъпата крава се издъни. Ще трябва да променим страницата.

Заместникът на Бари се втурна в кабинета му, размахващ разпечатка.

— Изпрати я!

— И? — сгърчи се Бари.

— Страхотна е — отсече заместникът.

— Уф — рече Бари.

В същото време и Оливия вбесена гледаше часовника, но за разлика от Бари го правеше, пробвайки тоалети. Защо хората в Америка правеха всичко толкова дяволски рано? Обядваха в дванайсет. Вечеряха в седем. Все едно се беше върнала в Уърксоп от шейсетте години. А сега трябваше да се появи на страховит купон, даван от Осама бин Ладен. Закиска се тихо, като си припомни прочетеното навремето интервю със съпругата на британски собственик на вестник на тема как да се справяме на светски събития, които ни плашат. Жената беше заявила: „Просто обличаш роклята от «Баленсиага» и *тръгваш!*“

Не ѝ отне много време. Всъщност избираше униформа. Преди осем години като част от превръщането си от Рейчъл в Оливия беше направила огромно усилие да отслабне и да се въоръжи със страхотна фигура, която да ѝ бъде полезна в живота. Онова, което я смая, бе колко различно се отнася светът към старата закръглена Рейчъл и новата слаба Оливия. Тогава осъзна, че може да манипулира хорските

реакции. Да предизвикаш шумотевица и да накараш всички да те забележат, не е трудно. Просто трябва да облечеш нещо крайно миниатюрно и плачещо за внимание, както правят кандидатките за кинозвезди на филмовите премиери. Ако искаш никой дори да не заподозре за присъствието ти — джинси не по мярка с носни кърпи в джобовете, ниски обувки, раздърпана фланелка, никакъв грим, очила и чорлава коса. По свой инстинктивен начин се превърна в майсторка на преобразяването. Облеклото се състоеше единствено от униформи и кодове. Хората не виждаха нещо повече от уърксопската външност, докато не се запознаеше отблизо с тях, ако изобщо се стигнеше дотам.

Тази вечер, реши тя, имаше нужда да изглежда привлекателна, но не и предизвикателна, за да не нарани евентуалната му мюсюлманска чувствителност (трудна работа) и ѝ трябваша обувки, с които да може да ходи, или поне да стои, без да ѝ излизат пришки. Беше взела в багажа си пищната, крещяща за внимание униформа (прилепнали дизайнерски дрехи, хубави високи обувки, с които можеше да се ходи, макар и не по стълби, и достатъчно скъпи бижута, с които да затъмни някои по-лъскави имитации), а също и обичайното си оборудване — писалка, изхвърляща лютив спрей, бинокъл за шпиониране, игла за шапка (оръжие, завещано от майка ѝ, с което да се брани от евентуални нападатели) и, разбира се, несесера за оцеляване.

След съвсем малък брой опити избра радващите душата минимални сандали „Гучи“, семпла бледа прилепнала рокля и шал „Пучи“, с който да увие раменете си. Помисли дали да не си покрие и главата, но реши, че се увлича. Хвърли на отражението си ободряваща усмивка и се обади долу за такси. В последния момент за всеки случай пъкна иглата за шапка, лютивия спрей и несесера за оцеляване в чантата си, заедно с мъничкото тефтерче с адресите. Щеше да натрие носа на Бари.

Пусна CNN точно преди да излезе, за да види дали не се е случило нещо вълнуващо. Говореха за капсула на времето отпреди петдесет години, открита в някакво училище.

„Послание от миналото — драматична пауза, — от хората, живели в него“, надутото приключи водещата. Оливия се засмя. Обичаше кръстословичната фразеология на CNN: „Той е висок, има мустаци и иска да отрови света: Саддам Хюсеин!“ „Тя е мокра, тя е прозрачна, но без нея ще загинем — водатааа!“ После погледът ѝ се

спря на надписите, които вървяха под образа: наред с „Янките“ 11: „Редсокс“ 6, там пишеше: „Осама бин Ладен е забелязан в Южен Йемен. Източниците ни наричат идентификацията му «задоволителна»“.

Започна невярващо да мига срещу надписа.

— О — продума най-сетне. — Боже. Макар, очевидно, новината да е добра.

7.

Усещането на Оливия за собствената ѝ глупост нарасна, когато стигна до блока на Ферамо и осъзна, че доста се е увлякла. Очакваше някаква кръстоска между безумносъкп хотел в Найтсбридж и вътрешно обзавеждане, което би допаднало на Саддам Хюсеин от ранните му рекламни клипове — дебели килими, квадратни бежови отоманки, бомбастични украси от цветя пред дълги дантелени пердета, заоблени позлатени столове и лампиони с гигантски абажури. В трескавия ѝ мозък Ферамо се появяваше с брада, тюрбан, развяваща се роба и Калашников. Очакваше сладникави блискоизточни мускусни аромати и парфюми, локум (кой знае защо) и Ферамо, седнал по турски върху молитвено килимче до един от огромните лампиони.

Но блокът се оказа свръхмодерна сграда, общите ѝ части бяха оформени в грубо минималистичен стил с лек реверанс към морската тема — всичко беше бяло или синьо и изпъстрено с кръгчета като илюминатори. Нямаше огромни лампиони, нямаше закръглени столове. Панорамният мезонет на Пиер Ферамо заемаше деветнайсетия и дваисетия етажи. Когато излезе от белия метален асансьор с два илюминатора, остана поразена от гледката пред себе си.

Дваисетият етаж представляваше едно огромно помещение със стъклени стени, извеждащо на тераса с изглед към морето. Осветен в ярко, петроленозелено басейн се простираше по цялата дължина на терасата. В дъното на стаята, зад една от стъклените стени, слънцето залязваше над Маями сред ярки експлозии от оранжево и нежнорозово.

Ферамо седеше начело на голяма бяла маса, където се играеха карти, а от тъмната му елегантна фигура почти осезаемо се излъчваха вълни на значимост и могъщество. Зад него стоеше високата индийска манекенка, сложила собственически ръка на рамото му. Дългата ѝ черна коса блестеше на фона на снежнобялата вечерна рокля, ефектът обаче бледнееше от главозамайващите ѝ брилянти.

Оливия засрамено отклони поглед, уплашена, че Ферамо някак си се досеща за щуротиите в главата ѝ. Приличаше на умен, достолепен бизнесмен — несъмнено богат и могъщ, но не и терорист. Слава Богу, че не спомена нищо на Бари.

— Името ви? — обади се момчето на входа с дълъг списък в ръце.

— Оливия Джаулс — отвърна тя, като потисна желанието да се извини за присъствието си.

— А, да, заповядайте насам, моля.

Младежът я заведе до сервитьор с поднос в ръце. Тя внимателно избра чаша с газирана вода — тази вечер не ѝ трябваша пиански изцепки, и внимателно огледа стаята, като си повтаряше: „Никой не мисли за теб, всички мислят за себе си, също като теб.“

Две млади момичета по тениски и джинси с неприлично ниско изрязани талии си разменяха целувки, като само разминаваха бузите си във въздуха. Разпозна в тях момичетата, които снощи позираха под формата на S на червения килим.

— О. Боже. Мой. — Ръката на едното момиче се стрелна към устата му. — Имам същата тениска.

— Не може да бъде.

— Абсолютно същата.

— Откъде си я купи?

— От „Процепа“.

— Аз също. Купих си я от „Процепа“.

— О. Боже. Мой.

Двете момичета се вторачиха едно в друго, поразени от това почти свръхестествено съвпадение. Оливия почувства, че трябва да им помогне да излязат от кризата, преди някое от тях да се пръсне на белия килим. Тръгна бавно към тях.

— Здравейте. Вие двете откъде се познавате? — започна тя с дружелюбна усмивка, стараеща се да стъпче усещането, че е най-непопулярното момиче на терена. Оставаше само и тя да има тениската от „Процепа“.

— О, и двете работим в...

— Актриси сме — изсъска другата.

Също като тениските, двете бяха почти нереално еднакви: големи гърди, тесни ханшове, дълги руси коси, кафяв молив,

очертаващ гланцираните им колагенови устенца. Единствената разлика се състоеше в това, че едната беше много по-хубава от другата.

— Актриси! Брей! — възхити се Оливия.

— Аз съм Деми — представи се по-некрасивата. — А това е Кимбърли. Откъде си?

— От Англия.

— Англия? Това Лондон ли беше? — попита Кимбърли. — Искам да ида в Лондон.

— Късметлийки сте, че живеете тук.

— Ние не живеем в Маями, само гостуваме. От Л.А. сме. Е, не точно *от* Л.А.

— Моето семейство е отчасти италианско, отчасти румънско и отчасти чероки — обясни Кимбърли.

— Оливия — представи се тя и се ръкува, чувствайки се ужасно старомодна англичанка. — Значи сте само на посещение? Работите ли тук?

— Не — небрежно отвърна Кимбърли и дръпна джинсите си нагоре. — Пиер просто ни изпрати самолета да дойдем за промоцията.

— Колко мило. Страхотен е, нали?

— Да. Ти актриса ли си? — подозрително попита Кимбърли. — От Париж ли го познаваш?

— Не мога да играя дори за да спася живота си. Запознахме се снощи. Аз съм журналистка.

— О. Боже. Мой. От кое списание?

— От „Елан“.

— „Елан“? Британският „Елан“, нали? Трябва да дойдеш в Л.А. Обади ни се. Може да ни направиш профил за пресата.

— Добре — рече тя и извади тефтерчето от чантата си, като се помъчи да скрие несесера за оцеляване. — Как е телефонът ви?

Двете момичета се спогледаха.

— Всъщност в момента се местим — рече Деми.

— Но можеш да ни откриеш чрез Мелиса, дето се занимава с рекламата на Пиер.

— Можеш да ни потърсиш и на работата ни в „Хилтън“.

Кимбърли зверски изгледа Деми.

— Работим там временно — нервно обясни тя, — за да имаме някакво занимание между прослушванията и репетициите.

— Разбира се. В кой „Хилтън“?

— В „Бевърли Хилтън“ — заобяснява Деми. — На Санта Моника и Уилшир. Където раздават Златните глобуси. По време на Глобусите аз отговарям за дамската тоалетна. Страхотна е — четири стола за гримиране, какви ли не парфюми. Всички големи звезди идват да си оправят лицето — Никол Кидман, Кортни Кокс, Дженифър Конъли, трябва да ги видиш отблизо.

„О, за Бога. Как го измислих тоя Осама бин Ферамо? Та той бил най-обикновен плейбой...“

— Брей. И как е Никол Кидман? — попита Оливия.

— Нямах представа — отвърна Деми с ръка на сърцето.

— Но всъщност — наклони се заговорнически към тях Кимбърли — ние ще играем главни роли във филма, който продуцира Пиер. Чувала ли си за онзи...

„...при това циничен плейбой, който се подиграва с мечтите на невинни малки кандидат-звездички.“

— Госпожици, мога ли да ви прекъсна?

Оливия се обърна. Към тях се беше присъединил дребен мургав мъж, чиито черни косми на гърдите си пробиваха път изпод жълтото поло. Тези косми, също като косата на главата му, бяха много ситно накъдрени като окосмяване по гениталиите. Миришеше на гадно сладникав парфюм. Протегна ръка и огледа гърдите ѝ.

— Здравсти, бибчо. Алфонсо Перес. А ти си...

— Здравсти, шишко. Оливия Джаулс — отвърна тя и огледа чатала му. — Запознах се с Пиер снощи на промоцията на Деворей.

— А, да. И ти ли си актриса? Може да ти намерим някоя роля.

Говореше с тежък акцент, като завалеше „р“-то.

— Не, благодаря. Ако трябваше да си изкарвам хляба с игра, досега да съм умряла от глад.

— Колко смешно — обади се Кимбърли. Защо американците винаги казваха „Колко смешно“? Казваха го вместо да се засмеят, сякаш смешността беше нещо за наблюдаване отдалеч, без да можеш да участваш.

— Тъй ли, госпожице Джаулс? Не желаете ли да бъдете актриса?

Беше гласът на Ферамо, който незнайно как се бе присъединил към тях, без никой да го забележи.

Деми и Кимбърли едновременно поеха дъх. Загледаха го с моментално полуотворени издути устенца. Краката на Пиер Ферамо бяха обгърнати в добре изгладени джинси. Раменете му изглеждаха широки под бледосивия кашмирен пуловер. Оливия се насили да диша нормално и се вгледа в тъмните, пронизващи очи. Той въпросително вдигна вежди.

— Опитвах се веднъж да играя. Дадох ми някакви ролички в комедийно ревю. Но ми ги иззеха една по една, с изключение на госпожица Гайдид, глухонямата камериерка.

Кандидат-звездичките и мазният дребосък я гледаха онемели.

Ферамо показва искрица веселост.

— Ще ни извините ли? — обърна се той към групата, взе я за ръка и започна да я отвежда нанякъде.

Докато кандидатките я гледаха мрачно, Оливия трябваше да се пребори с низките чувства на самодоволство и богоизбраност, които дълбоко не одобряваше независимо от обстоятелствата. „Разделяй и владей“, улови се, че мисли тя. Ферамо разделяше кокошките в курника си, за да може да го владее.

Един сервитьор бързаше към тях с шампанско.

— О, не, благодаря — бързо изрече Оливия, когато Ферамо ѝ подаде чашата с високо столче.

— Трябва да го опитате — промърмори той. — Френско е. От най-доброто.

„То е френско, но дали и ти си такъв?“ Акцентът му беше труден за определяне.

— Non, merci — рече тя. — Et vous? Vous etes francais?

— Mais bien sur — отвърна той с одобрителен поглед. — Et je crois que vous parlez bien le francais. Vous etes, ou — je peux? — tu es une femme bien educatee.^[1]

„Де да бях. Уърксопската гимназия“, помисли тя, но само се усмихна тайнствено, попита се дали educatee е правилната френска дума и реши да я провери по-късно.

Оливия имаше дарба за чужди езици и беше открила, че дори да не може да говори даден чужд език, често го разбираше. Дори думите да ѝ звучаха на китайски, обикновено можеше да отгатне какво казва човекът или да го усети чрез чувствителността си към нюансите на изражението му. По едно време липсата на университетско

образование я натъжаваше, но тя сама го беше компенсирала. С помощта на книги, записи и посещения беше започнала да говори свободно френски и приемливо испански и немски. Няколкото ѝ визити в Судан и мюсюлманските острови Занзибар и Ламу я снабдиха с бегло разбиране на арабския. За жалост светът на журналистиката, посветена на модата и красотата, нямаше да ѝ даде възможност да ги използва.

Като отпи голяма глътка шампанско, Ферамо я преведе през купона, без да обръща внимание на опитите на някои гости да привлекат вниманието му. Беше като да си със звезда на филмова премиера. Следяха ги очи, особено онези на високата индийска красавица.

— Но, естествено, госпожице Джаулс, французите не са особено populaire^[2] в родината ви — говореше той, докато я извеждаше на терасата.

— Да не говорим за страната, в която се намираме. — Тя се засмя. — Хоумър Симпсън ги нарече сиренеядни страхливи маймуни.

Погледна го, като се усмихваше флиртаджийски и преценяваше реакцията му. Той се облегна на корабните перила и върна усмивката ѝ, като я извика с жест да отиде при него.

— А, Monsieur Симпсън. Този извор на човешка мъдрост. А вие? Одобрявате ли френската sensibilité^[3]?

Тя се облакът на хладния метален парапет и се загледа навътре в морето. Вятърът още беше много силен. Иззад разпокъсаните, бясно носещи се облаци от време на време надничаше луната.

— Бях против нахлуването, ако това ме питате.

— Защото?

— Защото нямаше смисъл. Наказаха човек, задето нарушавал международни закони, като самите те нарушиха международен закон. Не мисля, че Саддам беше свързан с нападението над Световния търговски център. Той и Ал Кайда се ненавиждаха. Нямаше доказателства, че разполага с химически оръжия. Питам се дали няма нещо, което не ни казват, но не, нямаше. Това просто ме накара да смятам, че не бива да слушам какво казват овластените.

— Права сте. Не сте актриса. — Ферамо се засмя. — Говорите от сърце.

— Това не е ли прекалено тежка присъда за стара актриса като мен?

— Ха! Знаете ли, че в Лос Анджелис всеки ден пристигат над петстотин млади жени, които очакват да станат актриси и ламтят за слава и богатство като хищни скакалци? В живота им нищо друго няма стойност.

— Изглежда сте взели доста от тях под крилото си.

— Искам да им помогна.

— Естествено.

Той остро я изгледа.

— Това е брутална професия.

— Пиер? — Високата индийска красавица излезе на балкона и властно го докосна по ръката. Придружаваше я хубав, добре облечен мъж на около четирийсет години с широка усмивка, която завиваше крайчетата на устните му нагоре — хибрид между усмивките на Джак Никълсън и Котарака Феликс. — Мога ли да ти представя Майкъл Монтеросо? Нали помниш, гениалният козметик, който ни помагаше? Той е най-търсеният човек в Холивуд — добави тя, като сбърчи нос към Оливия в опит да я включи в някакъв момичешки заговор. — Намира се зад кулисите на всичко.

За секунда красивите черти на Ферамо се сгърчиха от презрение, но той успя да нагласи на лицето си приветлива усмивка.

— Но, разбира се, Майкъл. За мен е удоволствие. Очарован съм най-сетне да се запозная с маестрото.

Ръкува се с Монтеросо.

— Разрешете ми да ви представя приятелката ми от Лондон Оливия Джаулс — продължи Ферамо. — Изключително даровита писателка. — Стисна я за ръката, сякаш да сподели с нея някаква шега. — Оливия, това е Сурая Стийл.

— Здравсти — хладнокръвно рече Сурая, прокара ръка през косата си над сляпото око и отметна назад дългата блестяща завеса, така че да заструи по раменете ѝ.

Оливия се вцепени. Мразеше жени, които играеха с косите си. Струваше ѝ се много подло и суетно, този жест прикриваше самодоволството от красивата коса и позата „ей, вие, погледнете мен и разкошната ми коса“, търсенето на внимание под формата на желание

за подредена коса, уж я отмятаха назад просто за да не пада върху лицето им. Но защо в такъв случай не я прихващаха с нещо?

— Не пишете ли за красотата в „Елан“? — измърка Сурая леко съжалително.

— Наистина ли? — оживи се Майкъл Монтеросо. — Нека ви оставя визитката си и страницата ми в Интернет. Това, което правя, е специална микродермична техника за моментално опъване на кожата. Направих го на Деворей три минути преди наградите на MTV.

— Нали изглеждаше страхотно? — каза Сурая.

— Ще ме извините ли? — промърмори Пиер. — Трябва да се върна в играта. По-лошото от домакин, който печели, е домакин, който губи и се покрива.

— Да, определено трябва да се върнем. — Акцентът на Сурая беше особен. Променлива смес от провлачването на Западното американско крайбрежие и книжовния език на Бомбай. — Не искам да избухнат бунтове на недоволство.

Докато Майкъл Монтеросо наблюдаваше отдалечаващия се гръб на Ферамо с видимо разочарование, Оливия нямаше нужда да си напомня, че никой не мисли за нея. Монтеросо приличаше на човек, добрал се с нокти и зъби до успеха сравнително късно в живота и вкопчил се в него с всички сили. Кимна й бегло, огледа се да види дали няма някой по-интересен и полезен човек, с когото да си поговори, и се ухили с белозъба усмивка.

— Здравсти, Травис! Как си, човече?

— Добре, добре. Радвам се да те видя.

Мъжът, който удари юмрука си в този на Монтеросо беше един от най-откровено красивите мъже, които Оливия беше виждала — имаше леденосини вълчи очи, но Оливия долови някакво отчаяние.

— Как са нещата при теб? — попита Монтеросо. — Как върви актьорството?

— Добре, нали знаеш. Освен това пиша по малко, занимавам се и с управление на начина на живот, правя кабинни за лифтове и нали знаеш...

„Ясно, нещата на актьорския фронт вървят зле“, помисли Оливия и едва потисна усмивката си.

— Оливия, виждам, че си се запознала с Травис Бранкато! Знаеш ли, че той написа сценария за новия филм на Пиер?

Със свито сърце Оливия вежливо се заслуша в брътвежа на Мелиса, след това се измъкна и откри кикотещите се смешници от „Брейк“, които въодушевено ѝ разказаха, че ще участват като статисти сърфисти във филма на Ферамо и я представиха на Уинстън — красив тъмнокож инструктор по гмуркане, който работеше за различни хотели на островите Кий в Маями и беше дошъл в града да вземе клиенти от „През океани“. Предложи ѝ утре следобед да я разведе из кораба, а дори и да я заведе да се гмурка.

— Имам усещането, че няма да съм зает. Засега имам само един клиент, но се наложи да го върна, защото имаше пейсмейкър на сърцето.

За нещастие Мелиса отново я прекъсна, като ѝ връчи съобщение за пресата и брошури за новия филм на Ферамо с вестта, че Уинстън ще бъде консултант на подводните снимки. В крайна сметка Оливия беше принудена да признае, че причината, поради която е тук, е не защото Пиер Ферамо я е забелязал, а защото от нея се очаква да напише статия, рекламираща новия му филм.

Измъкна се от тълпата и пак излезе на терасата, борейки се с чувствата на разочарование и негодувание, задето бе допуснала да я манипулират като някоя идиотка. Загледа се към морето, но там цареше пълен мрак. Не можеше да види къде свършват дюните и започва плажът, но чуваше как вълните се разбиват в брега. Забеляза метална вита стълба, водеща някъде над балкона. Пожарна стълба? Огледа се крадешком и тръгна нагоре, озова се на малка закътана палуба, заградена от дървена стена. Седна, за да се скрие от вятъра, и се уви с шала. Ако Ферамо беше бин Ладен, щеше да е едно. Ако беше умен, почтен бизнесмен, който ѝ беше хвърлил око, щеше да е съвсем друга работа. Но той беше плейбой, обградил се с харем от кандидат-звезди от двата пола и използваше някакъв налудничав проект за филм, който никога нямаше да свърши нещо повече освен да ги залъгва като невинни идиотчета.

За секунда се почувства самотна и тъжна. После си напомни, че не е самотна и тъжна. Беше Оливия Джаулс. Беше се отрекла от живот на пържене на яйца за тираничен мъж и бутане на детска количка из търговския център на Уърксоп. Беше самоизградила се жена, пътуваща

по света в търсене на смисъла на съществуването си и приключения. Трябваше да се махне от този скапан купон и да продължи напред.

Откъм металната стълба се дочу звук. Някой се качваше. Остана неподвижна с бясно биещо сърце. Не беше направила нищо лошо. Защо да не се качи на покрива?

— Виж ти, госпожица Джаулс! Свили сте си тук гнездо като малка птичка.

Ферамо носеше шампанско и две чаши.

— Сега вече сигурно няма да ми откажете да пийнете с мен една чаша „Кристал“.

Тя се предаде. Пийна от превъзходното ледено шампанско и си помисли: „Житейско правило номер четиринайсет: понякога трябва просто да се оставиш на течението.“

— А сега, кажете ми — започна той и вдигна чашата си към нейната, — можете ли вече да си отдъхнете? Приключихте ли с работата? Написахте ли статията?

— О, да — отвърна тя, — но в момента събирам материал за друга. За „През океани“. Знаете ли го? Огромният кораб-жилищен блок, който е в пристанището.

— О, нима? Много интересно.

Но лицето му говореше обратното.

— Всъщност наистина искам да пиша за истински новини — забързано изрече тя в опит да изглади впечатлението за повърхностност. — Истински събития... — „О, Боже“! — Не че кремът за лице не е...

— Разбирам. Не може да се твърди, че е с глобална значимост. А за „През океани“ какво ще пишете? Може би ще интервюирате пътници? Ще посетите кораба?

— Да. Всъщност запознах се с една много мила възрастна двойка от Северна Англия, също като мен. Утре ще отида да ги посетя и...

— По кое време?

— Ами сутринта към...

— Наистина не смятам, че идеята е добра — промърмори той, взе чашата от ръката ѝ и я придърпа към себе си.

— Защо?

Беше толкова близо, че усещаше дъха му на бузата си.

— Защото — отвърна той — се надявам утре сутринта да закусвате с мен.

Посегна и докосна лицето ѝ, умело го повдигна към своето, а погледът му се разтопи в нейния. Целуна я, в началото колебливо, усети устните му сухи върху своите, после страстно, така че в тялото ѝ запулсира живот и тя започна страстно да отвръща на целувките му.

— Не, не — каза Оливия и рязко се отдръпна. Какви ги *вършеше!* Да се мляска с плейбой, когато долу в стаята гъмжеше от негови други мляскали го мацета?

Той сведе поглед, като се стараеше да се успокои и да оправи дишането си.

— Нещо лошо? — промърмори.

— Току-що се запознахме.

— Разбирам — кимна замислено той. — Права си. Тогава да се срещнем утре в девет. Ще дойда в „Делано“. И ще започнем да се опознаваме. Ще бъдеш ли там?

Тя кимна.

— Нали ще удържиш на думата си? Ще отложиш интервюто си?

— Да.

Само че нямаше нужда. То беше чак в единайсет.

— Добре тогава. — Той се изправи, протегна ръка и ѝ помогна да стане, а безупречните зъби блеснаха с усмивката му. — А сега да се върнем при гостите.

Когато Оливия си тръгваше, забеляза списъка с гостите, захвърлен под смачкани салфетки и мръсни чаши на бяла маса до вратата. Точно когато посегна към него, зад масата се отвори една врата и от нея се изнесе Деми, оправяща бюстието си, следвана от мургавия младеж, който посрещаше пристигащите.

— Здравсти! — глуповато се ухили Деми и се запъти обратно към купона.

— Мисля, че ви дадох сакото си, когато дойдох — обърна се Оливия към младежа със заговорническа усмивка. — Бледосиньо? Велурено?

— Разбира се. Веднага ще го потърся. Харесва ми акцентът ви.

— Благодаря. — Отправи му ослепителна усмивка. — „И аз харесвам твоя — помисли тя. — И той е толкова френски, колкото на шефа ти.“

— О, Боже! — Тя изтича по коридора след младежа. — Много съжалявам. Не дойдох със сако. Аз съм пълна идиотка.

— Няма нищо, мадам.

— Мозъкът ми е като сито. Съжалявам. — И му пъкна пет долара.

Тя влезе в асансьора, а списъкът с гостите беше сгънат на сигурно място в ръката ѝ.

[1] — Не, благодаря. А вие французин ли сте?

— Разбира се. И според мен много добре говорите френски. Виждам, че сте образована жена (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Популярни (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Чувствителност (фр.). — Б.пр. ↑

8.

— И ти го целуна?

— Знам. Знам. О, Боже.

Оливия беше опънала кабела на слушалката до краен предел, гледаше светлините на корабите в океана и се чудеше дали и Ферамо не ги гледа. За нейно огромно смущение целувката на лунна светлина беше направила подозренията ѝ по-смехотворни от пречките при търсенето на бин Ладен.

— Трябва да бързам. В нюзрума съм — обяви Кейт на срещната страна на телефона. — Затова дай да изясним нещата. Снощи ми се обади да ми кажеш, че той е Осама бин Ладен. След по-малко от двацет и четири часа ми се обаждаш да ми кажеш, че си се мяскала с него на някакъв покрив. Ти си най-смешното създание, което съм виждала.

— Да, ти беше права — призна Оливия.

— Нали не си казала на Бари?

— Почти — изкикоти се Оливия. — Но не, не съм. Утре ще се срещна с него.

— С кого? С Бари?

— Не, с Пиер.

— С Пиер бин Ладен?

Оливия пак се закиска.

— Млъкни. Знам. Знам. Аз съм пълна идиотка. Но слушай. Няма да спя с него. Просто ще закусим заедно.

— Да, дааа, то се знае — проточи Кейт. — По дяволите, трябва да затварям. Обади ми се след това. Ясно?

Оливия щастливо се отпусна на леглото и огледа стаята. Беше толкова интелигентно обзаведена. „И моят апартамент би могъл да изглежда така — мислеше тя. — Бих могла да си поръчам абажур за лампата десет пъти по-голям от нужното. Вместо подставка за

тоалетната хартия мога да сложа верижка, а мивката ми вместо фаянсова раковина да е купа от неръждаема стомана. Мога да монтирам полилей и гигантска шахматна дъска в градината, когато имам градина. Ще боядисам целия апартамент в бяло и ще изхвърля всичко, което не е бяло.“ Въодушевена от новите си планове за обзавеждане, Оливия си облече пижамата, нагласи будилника за седем часа, спусна вече поправената щора и провери електронната си поща. Имаше съобщение от Бари. **„Относно «Прекрасният Маями».“**

Извика го нетърпеливо на монитора.

Добре.

Това беше всичко: „Добре.“ Засия от гордост и самодоволство. Силно поощрена, тя натисна „Огговор“ и написа:

Относно: „ДОБРЕ.“

1. Благодаря, Базър.

2. „Елан“ ме оставя още един ден.

3. Искаш ли материал за кандидат-актриси? В Лос Анджелис пристигат по 500 на ден с надеждата да пробият.

Край. Оливия.

Натрака седемстотин и петдесет думи за промоцията на крема за лице за „Елан“, после импулсивно им изпрати идеята за статията за кандидатките в Лос Анджелис, както и за материал за прибързаните решения, когато се запознаеш с някого и как първите впечатления могат да са напълно погрешни.

На следващата сутрин Оливия стана и се облече неприлично рано. В седем и половина вече тичаше по Южната крайбрежна, твърдо решена да изхвърли от главата си всички безумни мисли за тероризма на Ферамо, като наред с това бузите ѝ розовееха от здраве. Беше поветровито от всякога, от палмите бяха нападали листа и клонки, които

застилаха улицата. Един сервитьор тичаше след покривка за маса, която с плущене се изтръгна от ръцете му.

Оливия се загледа в плажа, където бездомниците започваха да се размърдват. Един от тях зяпаше с похотлив възторг незабелязваща го група по йога — седем момичета, легнали по гръб, отваряха и прибираха крака.

Забеляза, че се движи по вчерашния си маршрут, каза си, че ще се върне с такси и има достатъчно време да се направи красива за закуската.

Спря, когато стигна до тревното островче, където се беше запознала с възрастната двойка. Седна на една бетонна стена да погледа „През океани“, за пореден път омаяна от огромността му. Чу дрънкането на звънец на борда, последвано от някакво съобщение. Една чайка се гмурна във водата за риба. Наоколо се носеше привичната пристанищна миризма на петрол с примеси на риба и водорасли. Топлият вятър бръчкаше повърхността на водата, малките пенести вълнички се блъскаха в създадения от човешка ръка скалист бряг. По балконите имаше хора. Вдигна шпионския бинокъл към очите си, търсеше каютата на Елси и Едуард. Ето я, в средата на кораба, на третата палуба от горе на долу. Елси седеше на белия шезлонг по бяла хавлия, косата ѝ бе хлабаво прихваната, вятърът вееше хавлията. Там беше и Едуард също по бяла хавлия, застанал на вратата. „Влюбени птички — помисли тя, — толкова са сладки заедно.“

Както гледаше, отнякъде дълбоко под водата долетя бучене, което я накара да подскочи. Внезапно цялата чудовищна постройка се залюля като клатушкац се пияница, после се килна надясно, пораждайки огромна вълна, която се понесе през спокойния канал към нея и се хвърли върху скалистия бряг. Чу викове, по балконите се появиха още хора и занадничаха навън.

Инстинктът ѝ подсказа да се махне. На около двеста метра вдясно от нея имаше няколко фабрично сглобени бараки, издигнати на няколко метра над земята и стоманен контейнер за стоки. Тръгна бързо нататък. Намираще се може би на двайсет метра от стоманения контейнер, когато видя някакво проблясване, последвано от звук, сякаш гигантска врата се затръшва под земята.

Когато се обърна, до кораба се беше издигнал воден стълб. Тя хукна към стоманения контейнер, като се препъваше по неравната

земя. Зави сирена, тревожният ѝ зов напомняше за противоатомните тревоги във филмите от петдесетте години. Чуха се писъци, после още една сирена, а после се появи ослепително избухване на синя светлина и втори гръм, по-силен от всичко, което бе чувала досега. Блъсна я силна вълна от горещ въздух, пълна с метални парчетии и боклуци, и я запрати по очи на земята. Чу, че се задъхва, сърцето ѝ бумтеше в ушите и тя пропълзя последните няколко метра до контейнера. Под него имаше дупка и тя се навря в нея, като се сви, за да се скрие колкото може повече. Огради устата си с ръце и започна да диша, като се стараше да задържа отвън лютивия дим, опитваше се да се успокои, опитваше се да се смали до степен на невидимост, да заспи зимен сън като костенурка в кашон, пълен със слама.

НИКОГА НЕ СЕ ПАНИКЪОСВАЙ. Правило номер едно, основното правило за оцеляване, главното указание за спешни случаи по всяко време и навсякъде беше „Не се паникъосвай“. Не допускай умът ти да бъде замъглен от истерията, така че да забравиш да гледаш, да забравиш какво всъщност става наоколо или да забравиш да направиш простите очевидни неща.

Когато звуците от разрушението затихнаха и останаха само писъците и сирените, Оливия отвори очи и надзърна изпод контейнера. Гледаше през облак от гъст черен дим към пристанището, където бушуваше голям пожар. Виждаше се трудно, но изглеждаше като че ли самата вода гори. Едва забеляза очертанията на „През океани“, който като че ли беше разцепен на две. Едната му част все още беше хоризонтална, другата беше почти вертикална като „Титаник“ във филма. Хората се плъзгаха по палубата и се опитваха да се уловят за перилата, докато други падаха направо в пламъците. Балконът на Елси и Едуард се намираще точно на разделителната линия — на мястото му зееше дупка, показваща сечението на кораба като на чертеж.

Оливия реши да остане на мястото си. Докато наблюдаваше, половината от кораба, която още беше хоризонтална, сякаш се изви навън. Удари я нова вълна от горещ въздух като от отворила се фурна и чу нов гръм, когато корпусът избухна в гигантско огнено кълбо. Оливия заби брадичка в гърдите си и чувстваше, че плътта на едната ѝ ръка гори. Над нея се чу оглушителен рев. Трябваша ѝ няколко секунди,

за да успокои дишането си и после, като си повтаряше: „Спокойно, спокойно, не се паникьосвай, спокойно“, тя изпълзя от скривалището си и с облекчение забеляза, че краката ѝ все пак я държат. Хукна да спасява живота си и чу зад гърба си експлозията на контейнера.

9.

— Добре ли сте, госпожо?

Оливия беше клекнала до ниска постройка, която я прикриваше от пристанището и от „През океани“, и беше покрила глава с ръце. Погледна нагоре в лицето на млад пожарникар.

— Ранена ли сте?

— Май не.

— Можете ли да се изправите?

Тя се изправи и повърна.

— Извинявам се — рече, като изтри уста. — Гледката не беше красива.

— Ще ви закача тази табелка — рече той и окачи на врата ѝ жълт етикет. — Когато санитарите ви намерят, ще се погрижат за вас.

— Мисля, че ще имат по-сериозна работа.

Движението по магистрали и мостове беше спряло. Градът бе замрял. Въздухът бе пълен със звука на сирени. От всички посоки към тях се приближаваха хеликоптери. Той извади бутилка с вода. Тя отпи и му я върна.

— Задръжте я.

— Не, вие я задръжте. — Оливия кимна към кораба. — Вървете там. Аз съм добре.

— Сигурна ли сте?

— Да.

Облегна се на стената и погледна надолу към себе си. Цялата беше черна. Опакоето на лявата ѝ длан беше изгорено, въпреки че не усещаше болка. Опипа предпазливо косата си. Беше малко корава, но все още на място — истинско чудо, че прекисът не беше се подпалил. Очите ѝ лютяха. Навсякъде имаше купчини от разкъсани метални парчета и руини, на десетки места пламтяха пожари. „Прекрасно — мислеше тя. — Всичко е съвсем ясно. Просто трябва да скоча във водата, да открия Едуард и Елси и да ги извадя на брега.“

Оливия заобиколи ъгъла на постройката и за момент погледна далеч в открито море, към яхтите в залива, към синьото небе. После отново насочи очи към „През океани“ и беше също като превключване от телевизионна празнична програма на филм за катастрофи и разруха. Вертикалната част на кораба потъваше бързо, водата около него кипеше. В другата му половина зееше огромна черна пробойна и се беше килнала. От нея още излизаха дим и пламъци. Между огньовете, които пламтяха върху водата в канала, плуваха всякакви отломки. В сюрреалистичната сцена на касапницата човешките трупове плаваха редом с трупове на акули и баракуди. Пожарникарите започваха да изливат пяна върху пламъците, а по средата на всичко това плуваха човешки трупове.

Медиците от Бърза помощ бяха пристигнали и започваха да строят център за първа помощ. Оливия видя във водата мъж, близо до брега. Виждаше се само главата му, устата беше широкоотворена. Докато гледаше панически към града, той изведнъж потъна. Оливия изрита маратонките си, събу клина и влезе във водата. Между пръстите ѝ навлезе гореща тиня. И водата беше гореща, мръсна и тинеста. Когато приближи до мястото, където беше изчезнал мъжът, пое дълбоко дъх, изпъна се и се гмурна под повърхността. Не виждаше абсолютно нищо и бясно махаше с ръце в калната мътилка в продължение на безкрайно дълго и мъчително време, докато най-сетне го напипа. Беше почти в безсъзнание и доста едър. Гмурна се отново, хвана го с две ръце през кръста и го заизбутва нагоре, докато се показва над водата. После го пусна за секунда, изскочи на чист въздух до него и улови главата му. Стисна го за носа и започна да му прави изкуствено дишане, но беше прекалено трудно да държи и двамата на повърхността. Обърна се към брега и замаха, после опита пак. Той пое дълбоко и хрипливо дъх, закашля се и изхвърли струя вода, кал и повръщано. Тя го отблъсна във водата, сложи ръка около врата му, както я бяха учили, и започна да го тегли към брега. Медиците дойдоха да я посрещнат на плиткото и го поеа от ръцете ѝ.

Тя погледна пак към канала. Изглежда, още хора бяха изплавали от руините. На брега бе пристигнал екип от водолази. Тя отиде с олюляване до мястото, където се подготвяха. Никой не ѝ обърна внимание. Поиска маска, плавници и костюм за контролиране на

потъването. Мъжът, на когото говореше, я погледна за частица от секундата.

— Добре ли сте?

— Да. Добре съм. Аз съм гмуркачка.

— Искаш ли резервоари с въздух?

Оливия поклати глава.

— Нямам нужда. Правя го за удоволствие.

Погледнаха се. И двамата се намираха на ръба на предизвикана от ужас истерия.

— Имаш ли разрешително да се гмуркаш?

— Да, но мисля, че ще е по-добре да работя на повърхността. Все пак, ако имаш нужда от още един гмуркач, повикай ме.

— Добре. Ето. — Подаде ѝ плавниците и костюма с прикрепените към него тръбички и свирка. — Ако закъсаш, свиркай.

Тя се върна при водата, облече костюма, като го наду през тръбичката, докато усети, че прилепва плътно към ребрата ѝ, а после изпусна въздуха. За миг я обзе чувството, че отново ѝ се повдига. Мислеше, че ще може да открие Елси и Едуард, защото бяха на балкона си, който се намираше откъм брега. И въпреки че почти не ги познаваше, те бяха донесли със себе си целия уют и закътаност на дома. Осъзнаваше смътно, че стремежът ѝ да им помогне е неумел опит да излекува миналото: ако ги намереше и спасеше, това щеше по някакъв магически начин да изцери травмата от миналото ѝ и всичко отново щеше да е наред.

Оливия извади доста хора, не знаеше колко точно. Чувстваше се като на автопилот и нищо наоколо не изглеждаше реално. Закъсна прекалено при една жена — видя я да потъва под водата, после да изплува, после отново да потъва. Докато Оливия я извади на повърхността, лицето ѝ беше придобило синкав оттенък и около устата и носа ѝ имаше пяна. Оливия наду костюма си през тръбата, избърса пяната от носа и синьобелите устни на жената и започна да ѝ прави изкуствено дишане. Жената още носеше черни очила, прикрепени на златна верижка около врата ѝ, беше облечена с хавлиено бюстие в червено и бяло с качулка. След третото вдъхване жената се закашля и изглеждаше, че ще се оправи, но докато Оливия я извличаше към

брега, направо я усети как умира. Не беше дълго, просто потрепери, а след това — нищо. Медиците взеха жената за реанимация, но Оливия знаеше, че е свършила.

Седна до едно дърво внезапно изтощена. Един от медиците дойде при нея с малко вода, накара я да си облече клина, наметна раменете ѝ с хавлия и разтри дланите ѝ. Каза, че трябва да отиде в медицинския център и ѝ помогна да се изправи. Докато вървеше, мобилният телефон в джоба на клина ѝ зазвъня.

— Оливия, здрасти. Слушай, „През океани“...

— Здравсти, Бари — уморено заговори тя, — да не искаш да кажеш „Под пламнали океани“?

— Слушай, на мястото ли си? Какво имаш за нас?

Даде на Бари онова, от което той се нуждаеше, между прекъсванията му: какво е чула от медиците, водолазите и полицията, откъслечните спомени, изговаряни от хората, докато ги измъкваше към брега.

— Добре. А свидетели? Хайде, къде си? Можеш ли да ми намериш някой? От мястото на събитието?

Улови погледа на медика, който я подкрепяше. Той взе телефона, послуша няколко секунди и после каза:

— Звучите като истински задник, сър. Затвори телефона и ѝ го подаде.

Оливия остави медиците да снемат жизнените ѝ показатели и да превържат изгарянията на ръката ѝ. Хапна парче хляб и глътна малко соли за рехидратиране. После, наметната с одеяло през раменете, стана и обиколи наоколо. Във временния лагер се намираха хора с тежки изгаряния, полуудавени или и двете. После видя да докарват на носилка жена с червена коса. Оливия стоеше там поразена, смазана, болката от последните няколко часа събуди повторно мъката от миналото — все едно я бяха ударили по стар белег. Откри едно празно кътче, загърна се с одеялото и се сви на топка. Мина дълго време, преди да се изправи и да избърше лице с юмрук.

До нея се обади глас.

— Добре ли си, мило? Искаш ли чаша чай?

— О, този изглежда доста силен за нея. Капни ѝ още малко мляко.

Вдигна поглед, а пред нея, с поднос в ръце, стояха Едуард и Елси.

10.

Когато Оливия се довлече до фоайето на „Делано“, вече се смрачаваше. Тя се чувстваше като никому непонятно произведение на изкуството — мебел-тире-инсталация от кал, кръв, боклуци, водорасли и Бог знае още какво, полепнало по телесата ѝ. Представи си се застанала на четири крака със стол или лампа на гърба. Движеше се лъкатушно към рецепцията, зрението ѝ изневеряваше.

— Моля ви, може ли да ми дадете ключа? Оливия Джаулс, стая седемстотин и три — дрезгаво изрече тя.

— Олебожке, олебожке — забърбори момичето на рецепцията.
— Ще се обадя в болницата, ще извикам Бърза помощ.

— Не, не. Добре съм, честна дума. Просто искам... ключа си и малко... малко... малко...

Обърна се, стиснала ключа, и затърси с поглед асансьора. Не можа да го види. После изведнъж красивият пиколо я крепеше, станаха двама и накрая цяла армия, облечена в бяло.

Когато се събуди, за секунда умът ѝ беше празен, но после спомените за катастрофата наводниха съзнанието ѝ с объркани образи: дим, метал, жега, вода и хладното усойно усещане за смърт, удавена плът, притисната към нейната. Отвори отново очи. Намираше се в болница. Всичко беше бяло с изключение на червена лампичка, която непрекъснато мигаше до леглото ѝ. Казваше се Рейчъл Пиксли и беше на четиринайсет години, лежеше в болничното легло, вираше се в зебрата на пресечката, докато излизаше от магазинчето за вестници с пакетче бонбони и брой на „Космополитън“. Тичаше да настигне родителите си. Последва писък, скърцане на гуми. Затвори очи, сети се за жената, която беше видяла по телевизията след срутването на кулите-близнаци, дебела жена от Бруклин. Беше изгубила син и думите ѝ бяха горчиви. После каза: „Досега вярвах, че винаги бих искала

отмъщение — око за око, но сега си мисля само: Как може светът да бъде толкова... жесток?“ Гласът ѝ се пречупи на „жесток“.

Следващия път, когато се събуди, Оливия осъзна, че не е в болница, а в „Делано“, а червената мигаща лампичка не беше монитор, а сигнал, че има съобщение на телефона.

Здравей, Оливия! Надявам се, че не се обаждам твърде рано. Аз съм Имоджен от кабинета на Сали Хокинс в „Елан“. Получихме електронното ти съобщение, обади ни се Мелиса от рекламата на „Сенчъри“ за материала за кандидат-звездите. Да, Сали би искала да се заемеш. Ние ще поемем разходите ти. Обади ни се, като се събудиш. О, и късмет с „През океани“.

Здравей, обажда се Мелиса. Разговарях с редакторката ти. Ще правим пробни снимки в хотел „Стандарт“ в Холивуд някъде през другата седмица и искрено се надявам да бъдеш с нас.

Оливия? Обажда се Пиер Ферамо. Във фоайето съм. Може би вече слизаш за нашето рандеву?

Оливия, Пиер е и е девет и петнайсет. Ще те чакам на терасата.

Оливия, май си ме забравила. Случи се ужасно нещастие, може би си чула. Ще ти се обадя по-късно.

Оливия, Боже! Обажда се Имоджен от „Елан“. Боже. Обади се. Боже!

Оливия, Кейт е. Надявам се, че не си била някъде близо до онзи кораб. Обади ми се.

После от рецепцията на хотела, от доктора, от Кейт, никаква вест повече от Пиер. Пак Кейт. После Бари.

Къде си? Слушай, можеш ли пак да идеш там? В шест и петнайсет на пристанището има пресконференция. Изпратили сме фотограф. Искам да си там, за да ни пратиш няколко цитата, после да идеш в болницата да поговориш с оцелели и семействата им. Обади се.

Опипа наоколо за дистанционното, пушна телевизора на CNN и се облегна на възглавницата.

„А сега още новини за «През океани» в Маями. С нарастването на броя на жертвите разследващите катастрофата на място започват да твърдят, че експлозията може би е причинена от подводница, вероятно строена в Япония, натоварена с експлозиви. Подводницата може да е била управлявана от терористи-камикадзе. Повтарям, съществуват признаци, че ужасната експлозия на «През океани» може да е била дело на терористи-камикадзе.“

Отдолу вървеше текст: „Експлозията на «През океани»: 215 загинали, 189 ранени, 200 изчезнали. Обявена е тревога първа степен за терористичен акт.“

Измъкна се тремаво от леглото, отиде схванато до отворения на писалището лаптоп и натисна един клавиш. Нищо. Взираше се неразбиращо. Беше включен в мрежата, както го бе оставила. Но не беше изключвала програмата. Беше я оставила да заспи, както правеше винаги. Би трябвало да се появи на екрана при едно докосване на клавиша.

Като се старееше да не обръща внимание на болката в ръката и във всичките си стави, тя вдигна пердетата, примижа от избухването на бялата светлина и огледа стаята. Отиде до гардероба, прерови дрехите си, после отвори сейфа и провери съдържанието му. Взе чантичката „Луи Вютон“. Кредитните й карти си бяха на мястото, оборудването за оцеляване, визитките, улови се за дъската на един рафт, за да спре да

се олюлява — списъкът с гостите беше изчезнал. Списъкът на гостите, който беше задигнала от купона.

Завлече се в банята, вдигна телефона до тоалетната чиния и се обади на рецепцията.

— Обажда се Оливия Джаулс.

— Как сте, госпожице Джаулс? Имате много телефонни обаждания. Лекарят ни каза да му се обадим веднага щом... Не, госпожо. Не бихме позволили на никого да влезе в стаята ви освен на персонала. Камериерката, естествено, е почистила, но...

Погледна се в огледалото. Косата ѝ стърчеше на една страна като грива. Посегна към четката. От нея висеше един-единствен много дълъг черен косъм.

— На камериерката е, глупачке.

Оливия седеше на пода на банята, притискаше слушалката към ухото си и слушаше гласа на Кейт.

— Но защо ще ползва моята четка? — прошепна Оливия.

— Е, знаеш как става, поглеждаш се в огледалото, косата ти е поразчорлена. И камериерките имат достойнство.

— Но да изключи компютъра?

— Може погрешка да го е измъкнала от мрежата.

— Ако се беше изключил, защото някой е измъкнал кабела, при включването му щеше да излезе съобщение: „Последния път компютърът ви не е бил изключен правилно.“

— Оливия, ти си изтощена и в шок. Върни се в леглото, поспи още и се прибирай. Вероятно ще откриеш списъка на гостите в джоба си.

— Кейт, аз нямах джобове.

— Никой няма да влиза с взлом в чужда стая, за да краде списъци с гости на някакъв купон. Лягай да спиш.

Погледът ѝ попадна върху роклята, която беше носила на купона, просната върху стола, където я беше захвърлила, като я съблече. Хубава работа, джоб. Само че... О! Всъщност, припомни си притеснена тя, чантичката имаше джоб. Е, по-скоро украса, приличаща на джоб. Взе я отново. Списъкът на гостите беше там, пхнат на сигурно място в джобообразната украса.

Седна на писалището и отпусна глава върху ръцете си. Чувстваше се разстроена, изтощена, уплашена и самотна. Искаше утеха. Искаше да прегърне някого. Посегна към визитката на писалището и набра един номер.

— Здравсти.

Беше женски глас, леко провлачен като на Западното крайбрежие.

— Може ли да говоря с Пиер?

— Пиер го няма. Кой го търси?

Отмятащата косите си Сурая.

— Оливия Джаулс. Трябваше да се срещна с него тази сутрин, но...

— Да, разбира се. Искате ли да му оставите съобщение?

— Само... тъъ... кажете му, че искам да се извиня, задето изпуснах срещата ни. Бях долу на пристанището, когато „През океани“ избухна.

— Да. Боже. Неприятна работа.

Неприятна?

— Той ще се върне ли по-късно?

— Не, наложи се да напусне града.

В тона й имаше нещо странно.

— Напуснал е Маями? Днес?

— Да. Отвори му се спешна работа в Лос Анджелис. Пробни снимки за филма. Искате ли да му оставите съобщение?

— Просто му кажете, че съм се обаждала и че... тъъ... съжалявам за срещата. Благодаря.

Оливия затвори телефона и седна на ръба на леглото със стиснат силно в юмрук край на чаршафа, вперила немиждащ поглед в стената. Мислеше за снощи: Ферамо се навежда към нея на покрива, когато му каза, че ще пише за „През океани“ и че сутринта има среща с Едуард и Елси.

„Не мисля, че идеята е добра — дъхът му на бузата й, — защото се надявам утре сутринта да закусваш... с мен.“

Вдигна телефона и се обади в „Елан“.

— Имоджен? Оливия е. Добре съм. Слушай, бих искала да прескоча до Лос Анджелис и да напиша материала за кандидат-

звездите. Веднага. Колкото може по-скоро. Осигури ми билет за първия самолет.

Когато Оливия хвърли поглед надолу към Аризона, слънцето залязваше и оцветяваше в червено пустинята. Огромната цепнатина на Големия каньон вече тънеше в мрак. Замисли се за всички пустини, над които беше прелитала — в Африка, в Арабия и за всички неща, които беше видяла. Мислеше и за тази асиметрична война, внезапно докоснала живота ѝ, и за начина, по който беше възникнала от пясъците, от историята, от пренебрежението и обидите — истински и въображаеми, които не можеха да бъдат премахнати от армии или гръмки заплахи. И се попита: *Дали Пиер Ферамо знаеше, че онзи кораб ще хвъркне във въздуха, когато я целуна снощи?*

11.

ЛОС АНДЖЕЛИС

И какво изобщо правеше той в Холивуд? Докато таксито дрънчеше и се друсаше по дупките към хълмовете, Оливия смъкна прозореца, за да се наслади на усещането за свобода и леко беззаконие, което винаги изпитваше в Лос Анджелис. Всичко беше тъй възхитително повърхностно. Вдигна поглед към гигантските билбордове, обрамчили пътя: „Търсите нова кариера?“ „Станете звезда! Свържете се със службата на местния шериф.“ „Върнахме се от рехабилитация и сме готови да купонясваме“, гласеше реклама за телевизионен справочник. Пейката на една автобусна спирка крепеше снимка с размери на плакат на ухилена агентка по недвижими имоти с пищна грива: „Валери Бабаджян: тя ще ви развежда из имотите на Л.А.“ Билборд за радиостанция твърдеше просто: „Джордж, братът на Дженифър Лопес“, а друг, който сякаш не рекламираше нищо, показваше артистична импресия за изкуствена блондинка в тясна розова рокля и фигура на Зайката Джесика. Под нея с гигантски букви беше написано „Анджелин“.

— Анджелин актриса ли е? — попита тя шофьора.

— Анджелин? Не. — Той се засмя. — Тя просто плаща за тези плакати, а после се явява лично по празненства и тям подобни. Прави го от години.

„Пиер сигурно ненавижда това място“, помисли си тя. С приближаването на сивозеления хълм в здрача започнаха да мигат светлинки. Минаха покрай Медицинския център „Сидърс-Синай“ със звездата на Давид, издигната отстрани.

„Знам какво прави тук — внезапно съобрази тя. — Тая работа с кандидат-звездите е пълна глупост. Ще ударят Лос Анджелис.“

В ума ѝ започнаха да се вихрят познатите преувеличения: ракети, изстреляни от покрива на кучешкия парк в каньона Ръниън, падащи върху административните сгради на Студиата на „Фокс“, камикадзета, препасани с бомби на финала на „Американски идол“, торпеда,

пуснати в канализацията. Усети, че я сърбят ръцете да се обади в CNN и едностранно да обяви висша степен на тревога. „Той е хубав и е секси, но планира да ни вдигне във въздуха. Пиер Ферамо...“

Табелата за хотел „Стандарт“ на булевард Сънсет беше обърната наопаки в знак на чалната обреченост. Хотелът, навремето старчески дом, наскоро беше превърнат в храм на холивудския ретро шик. Контрастът с бившата му клиентела беше драматичен. Оливия рядко бе виждала толкова много красиви млади хора на едно място да говорят по мобилните си телефони. Имаше момичета с камуфлажни панталони и горница на бикини, момичета в прилепнали роклички, момичета с толкова ниско изрязани джинси, че коланите им бяха пет сантиметра под талията, момчета с бръснати глави и кози брадички, момчета с тесни джинси, които показваха всичко, с което разполагаха, момчета с торбести джинси, увиснали като потури до коленете. Имаше пластмасови столове, подобни на мъниста без верижка. Козяци украсяваха пода, стените и тавана. Един Ди Джей до басейна стържеше по грамофонна плоча. Върху стената зад рецепцията момиче, облечено само с бяло памучно бельо, четеше книга в стъклена кабина. Всичко това накара Оливия да се почувства седемдесетгодишна затлъстяла научна работничка, която всеки момент ще бъде помолена да се премести в съседния хотел.

Момичето на рецепцията ѝ връчи послание от Мелиса, която я поздравяваше с добре дошла в Л.А. и ѝ съобщаваше, че пробните снимки започват сутринта и ще намери лесно екипа на бара или във фойето. Пиколото пак настоя да я придружи до стаята ѝ, въпреки липсата на багаж. Главата му ѝ заприлича на детска магнитна тетрадка по рисуване, в която по желание можеш да добавяш бради и мустаци с помощта на метален пълнеж. Момчето, или по-точно мъжът, имаше боядисана черна коса, козя брадичка, дълги бакенбарди и тесни очила в черни рамки. Изглеждаше нелепо. Ризата му беше разкопчана почти до пъпа и разкриваше гръден кош, достоен за екшън-герой.

Той отвори вратата към стаята. Вътре имаше ниско легло, баня с оранжеви плочки, яркосин под и сребърна възглавница на пода. „Може би не трябва да боядисвам апартамента си в бяло — помисли Оливия.

— Може би трябва да го оформя по-скоро в стила на седемдесетте години с множество цветове и пластмасова шушулка, увиснала от...“

— Харесва ли ви стаята? — попита пиколото.

— Все едно съм на снимачната площадка на „Барбарела“ — промърмори тя.

— Това е било преди да се родя — отбеляза той.

Нахал. Определено беше над трийсетте. Имаше интелигентни яркосини очи, които някак не се връзваха с лицевото му окосмяване и това го превръщаше в жертва на модата. Вдигна сака ѝ на леглото, като че ли беше хартиен плик. Тялото му също не се връзваше с лицевото окосмяване. Но пък това беше Л.А.: пиколо-тире-актьор-тире-културист-тире-умник.

— Така — рече той и отвори прозореца с еднопосочни стъкла, сякаш беше мрежесто перде.

Блъсна ги вълна от шум. Около басейна под тях с пълна сила се вихреше купон, ярко блестяха прожектори, гърмеше музика. Отвъд се очертаваше силуетът на Л.А. — осветено палмово дърво, неонов надпис, гласящ „Апартаменти Ел Мирадор“, кутия с искрящи скъпоценни камъни.

— Изглежда, добре ще си почина — отбеляза тя.

— Откъде пристигате?

— От Маями.

Взе ръката ѝ твърдо и властно като професионалист и се загледа в белезите от изгарянето.

— Фондю ли сте правили?

— Йоркширски пудинг.

— Какво стана?

— Изгорих се.

— Какво ви води в Л.А.?

— Нима думата „тайнственост“ не значи нищо за вас? Той се изсмя.

— Харесва ми акцентът ви.

— Там, откъдето идвам, всички говорят така.

— Тук ли работите? Актриса ли сте?

— Не. А вие какво правите тук?

— Пиколо съм. Искате ли по-късно да пийнем нещо?

— Не.

— Добре. Има ли нещо, с което изобщо мога да ви бъда полезен?

„Да, да втриеш благовонни масла в уморените ми кости и да смениш превръзката на клетата ми изгорена ръка, ти, чудесно, дивашки силно, интелигентно на вид културистче.“

— Всичко е наред.

— Добре.

Гледа го, докато излезе, после затвори вратата зад гърба му, заключи я и окачи веригата. Започваше да се чувства като женен мъж в командировка в чужбина — навсякъде съблазнителни млади красавци, които я отклоняваха от пътя на... добре де, от кой път? Статията за актрисите? Не. Не беше това. Беше тук на мисия. Може би мисия на разследваща журналистка, но определено мисия.

Разопакова си нещата, за да завладее стаята. Натъпка ценностите си в сейфа, помисли малко и извади бурканчето със светеща пудра за лице „Ангелски прах“. Беше превъзходна и придаваше копринен, отразяващ светлината тен на лицето. Напудри внимателно всеки от клавишите на сейфа, също като Джеймс Бонд. Е, Джеймс Бонд вероятно нямаше да хаби за клавишите копринена, отразяваща светлината пудра. Но все пак.

После включи CNN.

„И отново основните новини накратко. С нарастване броя на жертвите все повече се смята, че вчерашната експлозия в Маями, взривила «През океани», която отне живота на повече от двеста души, е дело на терористи от Ал Кайда. Броят на загиналите до този момент е двеста и петнайсет, на ранените — четиристотин седемдесет и пет, а на изчезналите — над двеста и петдесет. Страдате ли от слаб контрол на пикочния мехур?“

Образът необяснимо се смени и показа побеляла жена, която правеше демонстрация на бални танци в зала, пълна с хора. Оливия нервно занатиска бутоните на дистанционното. Защо не даваха дори намек кога свършват новините и започват рекламите за церове срещу изпускане?

Обади се на рецепцията и попита дали са получили лондонския „Сънди Таймс“. Не бяха, щял да пристигне утре следобед. Отвори лаптопа да го прочете в Интернет.

Имаше огромно заглавие: „ПРЕЗ ОКЕАНИ“ РАЗЦЕПЕН НА ДВЕ. Бяха използвали нейното заглавие! Прегледа развълнувано

страницата за името си. Имената под заглавието бяха Дейв Ръфорд и Кейт О'Нийл. Кейт! А *нейното* име? Материалът бе пълен с нейни цитати и дори цели параграфи от описанията ѝ. Може би името ѝ щеше да е най-отдолу. Там пишеше: „Допълнителни репортажи от екипа на «Сънди Таймс».“ Не бяха я споменали никъде.

— Е, майната им — решително отсече тя. — Поне съм жива. Също и Елси и Едуард.

Отвори френските врати, така че звукът на купона от басейна да влезе в стаята, и седна на писалището. Нейната протестантска работна етика ѝ бе помогнала да избяга от земята на протестантската работна етика. Оливия се вкопчваше в работата да дири избавление, също като в несесера си за оцеляване.

В полунощ се облегна, протегна се и реши да откъдне. Писалището беше отрупано с плячка от Маями — списъкът с гостите на купона, визитни картички, телефонни номера, надраскани на гърба на касови бележки, диаграма, която се опитваше да извлече някакъв смисъл от връзки, които нямаха смисъл.

Влезе в сайта Avizon.com, за да провери списъка на фаворитките си. Това беше евтина агенция за актриси-тире-манекенки, която бе изнамерила сред ужасяващите седемстотин шейсет и четири хиляди имена на „Актриси в Лос Анджелис“. Там откри Кимбърли Алфорд на страница със смайващо приличащи си Кирстени, Келита и Кимита, предизвикателно надули устнички срещу камерата, за да накарат продуцентите и останалия свят да паднат по гръб. Кликна върху носа на Кимбърли и нейната провокираща снимка изпълни целия екран заедно с данните ѝ:

Опит като манекенка: професионален.

Опит като актриса: професионален.

Етнически произход: чероки/румънски.

Следваха гръдна обиколка, обиколка на талията, номер на обувките, качество на зъбите („отлично“).

Професионални умения: кара ролери, танцува степ, говори пет езика. Има собствена униформа на водачка на мажоретки.

Под това се намираще личното послание на Кимбърли в четири реда:

Аз съм истински завършена личност. Мога да пея, да танцувам, да играя, да представям модели и да свиря на китара! Стъпила съм на верния път и чакам вратата да се отвори и той да ме отведе до звездни върхове. Актьорската игра е в кръвта ми. Баща ми в продължение на дваайсет и пет години неизменно е бил осветител и е следил с прожектора звездите на Академичните награди. Ако обърнете прожекторите си към мен, ще ви издухам!

Оливия поклати глава и се прехвърли на Травис Бранкато, кандидат-звездата с вълчия поглед. Визитката му я отведе в сайт, наречен „Анклав“, където клетият Травис беше записан като „Управляващ бюджети за определен начин на живот“:

Какво е „Анклав“?

„Анклав“ е солиден, основан на интелигентните науки интерфейс, занимаващ се с качествени предложения на нарастващата стойност. Чрез тази уникална програма за подобряване начина на живот, „Анклав“ дава възможност на своите клиенти да повишават качеството на живота си чрез печалбите от инвестиции за постигане на максимално развлечение. Клиентите дават възможност на „Анклав“ да управлява минимален годишен бюджет за начин на живот от петстотин хиляди долара, да направлява и съветва харченето на парите и да договаря закупуването на качествени концепции, опит, стоки и услуги.

От билетите на интересно спортно събитие, премиера или церемония по награждаване, копие от малко слушана плоча на „Фloyd“, до маса в най-модния нов ресторант в Париж, много от лосанджелиските най-видни управляващи директори, кино-актьори, продуценти и собственици на звукозаписни студиа вече се радват на научнообоснованата максимализация на срещите с удоволствията, които ви дава „Анклав“.

Оливия се облегна на стола и се усмихна. Идеята като че ли беше клиентите да „дадат“ на Травис половин милион долара, а в замяна от време на време да получават по два билета за мач или безплатен компактдиск. Не можа да се добере до нищо повече от телефонен секретар на горещата линия на „Анклав“. Вероятно управителите на начина на живот бяха прекалено заети да управляват хилядите долари за максимализация на развлечението, основано на интелигентната наука, та не можеха да вдигнат слушалката.

Потърси пак Ферамо в „Гугъл“. Нищо.

12.

Пространството на вътрешния бар на „Стандарт“ беше обзаведено в относително пустинен стил: стените бяха налепени от пода до тавана с фототапети на пустинни дървета, подът беше от корк, лампите — като гигантски пустинни цветя. От тавана висяха, незнайно защо, и две риби. Оливия се наслаждаваше на сутрешното си кафе и на светлината, нахлуваща откъм басейна. Пробните снимки очевидно щяха да започнат скоро. Един младеж, потящ се на жегата в плътни камуфлажни панталони и вълнена шапка, се мотаеше между момичетата с дъска на скриптер и доста объркано изражение.

Оливия забеляза Кимбърли, преди Кимбърли да забележи Оливия. Нелепо големите ѝ изпъкнали гърди бяха натикани в тънко бяло бюстие над несъществуващия ханш, обгърнат от миниатюрна версия на екзотична поличка в цвят екрю. Отблъскващо уверена в собствената си привлекателност, тя вкарваше и изкарваше пръст в устата си като някаква смесица от петгодишно дете и порнокралица. Изведнъж започна да си говори сама.

— Трябва най-после да измисля нещо. Не искам вече да прислужвам по кръчмите... Да, да, въртя ме на шиш, каза да ѝ се обадя, а не прие обаждането ми. Държа ме десет минути на телефона. Изслушах цели три песни?

Край нея минаха двама мъже, които изобщо не обърнаха внимание на нейното съвършено и оскъдно облекло. Жените, подир които в Лондон и Ню Йорк щяха масово да се обръщат, в Л.А. едва изтръгваха по някой поглед. Сякаш на челата им бе татуирано: „Кандидат-актриса-тире-манекенка. Ще ви отегчи с кариеристичните си домогвания, нестабилна.“ Красивите хора в Маями са много приятни, мислеше Оливия. В Л.А. тяхната красота и полуразголеност сякаш крещяха: „Погледнете това! А сега ме направете звезда!“ В Маями просто искаха да ги свалят.

— И — продължаваше Кимбърли — когато най-сетне се докопах до среща с нея, тя сякаш не ме слушаше? Заяви, че от начина, по който

изглеждам на лентата, не съм достатъчно... — Гласът ѝ нещастно се прекърши. — ...продаваема.

От ухото ѝ стърчеше жица. Значи поне не беше съвсем превъртяла. Но все пак Оливия започваше да изпитва съжаление.

— Е, какво пък — храбро изрече Кимбърли. — Мисля, че ще мога да се продавам на части. Там снимат само части от тялото.

„Ами днес? — попита се Оливия. — Ами пробните снимки на Пиер? Мислех, че всички очакват големи роли.“

Приблужи се до нея и я поздрави. Кимбърли ѝ отговори със стреснат вид, сякаш очакваше да я ударят.

— Оливия Джаулс. Запознахме се в Маями. Аз съм журналистка от „Елан“.

Кимбърли за миг се взря в нея, забързано изсъска в телефона: „Трябва да затварям“, включи ослепителната усмивка и се впусна в рутинното: „О. Боже. Мой.“

— Къде е Деми? — попита Оливия, след като невероятното естество на съвпаденията беше обстойно обсъдено. — Тя няма ли да се пробва за филма?

В процедурата сякаш нахлу странен хлад.

— Разнасяла ли е приказки за мен? Аз пък никога няма да клюкарствам по адрес на Деми. Дрънкала ли е нещо? Ама честно? Мисля, че тя има проблем. Но не съм от хората, които злословят.

Оливия се обърка, опита се да пресметне колко време беше минало от купона, на който бяха първи приятелки. Два дни.

— Тя е още в Маями, нали, с оня португалец?

— Нямам представа.

Но вниманието на Кимбърли вече бе отклонено. Беше забелязала нечие пристигане и започна да аранжира гърдите си в бюстието като купа с плодове за снимка. Оливия проследи погледа ѝ и откри, че гледа право в очите на Пиер Ферамо.

Беше облечен в униформата на лосанджелиските филмови продуценти с козирка против слънце, джинси, сако за яхта и от бяла по-бяла тениска. Но маниерът му бе царствен както винаги. От двете му страни стояха две тъмнокоси смутени момчета, които се мъчеха да се справят с нарастващата тълпа от кандидат участници в пробните снимки. Той заряза свитата си и тръгна право към Оливия.

— Госпожице Джаулс — заговори и смъкна козирката си. — Закъснявате с два дни и не сте в хотела и града, където трябваше да бъдете, но въпреки това за мен, както винаги, е удоволствие да ви видя.

Влажният му поглед пламтящо се впи в нейния. За секунда тя занемя, завладяна от похот.

— Пиер. — Кимбърли си проби път на зигзаг и обви с ръце врата му. По лицето му прелетя лек полъх на отвращение. — Не можем ли някак си да започнем веднага? Направо психяхах от напрежение.

— Пробните снимки започват скоро — рече той и се освободи от прегръдката ѝ. — Ако желаеш, можеш да се качиш горе и да се подготвиш.

Докато Кимбърли се отдалечаваше, разлюляла чанта на ханша си, Ферамо разпъди с ръка помощниците си и заговори на Оливия с нисък настойчив глас.

— Не дойдохте на срещата.

— Отидох първо да потичам до пристанището...

Седна срещу нея.

— Там ли бяхте?

— На брега, точно отсреща.

— Пострадахте ли? — Взе ръката ѝ и разгледа превръзката. Хареса ѝ начинът, по който го направи. Също като лекар. — Прегледа ли ви лекар? Нуждаете ли се от нещо?

— Благодаря, добре съм.

— Но как се озовахте до експлозията?

— Тичах. Често тичам сутрин. Опитвах се добре да огледам кораба. Вие имахте ли познати на борда?

Наблюдаваше лицето му като детектив, дебнещ скърбящ съпруг, който отправя молба към отвлеклия съпругата му бандит. Ферамо не пропусна нито един такт.

— Не, слава Богу, нямах.

Ами Уинстън, подводния ти консултант?

— А аз имах.

— Така ли? — Той сниши глас и се наведе към нея. — Страшно съжалявам. Добре ли ги познавахте?

— Не. Но бяха хора, които много ми допадаха. Знаете ли кой го е извършил?

Дали нямаше искрица на реакция при този странен въпрос?

— Някоя от обичайните терористични групи пое отговорността. Разбира се, носи всички белези на Ал Кайда, но ще видим. — Огледа се. — Не е нито времето, нито мястото за този разговор. Ще постоите ли повечко?

Зад тях се появи едно от момчетата, което ровеше в някакви бумаги.

— Господин Ферамо...

— Да, да. — Съвсем различен глас — груб, властен, презрителен. — Един момент. Не виждаш ли, че разговарям? — Обърна се отново към Оливия. — Защо не си уговорим пак срещата?

Угъвоооооуим пак ъсуещата. Съвсем не звучеше по френски.

— Ще остана няколко дни.

— Ще вечеряте ли с мен? Може би утре вечер?

— Тъъ, да, аз...

— Добре. Ще останете ли да гледате снимките? Ще ви се обадя да се разберем. Дотогава. Присъствието ви е удоволствие за мен. Да... да.

Обърна се към момчето, което извинително държеше някакъв документ.

Оливия го наблюдаваше как погледна документа, изправи се и тръгна обратно към кандидатите.

— Всъщност до четири ще свършим. — Върна документа на момчето. — *Шукран.* А после можем да дообсъдим положението.

Шукран. Оливия сведе поглед и успокои треперенето на ръката си, за да не се издаде. *Шукран* беше арабската дума за благодаря.

13.

— Прибирай се — каза ѝ Кейт от Лондон. — Прибирай се веднага. Обади се на ФБР и вземи първия самолет.

Оливия седеше разтреперана върху сребърната възглавница на пода, плътно притисната до вратата на стаята.

— Но последния път, когато говорихме, ти каза, че правя прибързани заключения.

— Тогава единственото доказателство, което спомена, беше, че бил „ленив“. По някакъв начин си съумяла да не обърнеш внимание на факта, че се е опитал да те убеди да не ходиш на „През океани“ вечерта преди взрива.

— Не бях помислила за това. Сметнах, че е част от лигавата му тактика да ме кани на закуска. Нали знаеш, нещо като: „Да ти се обадя ли, или да те сръгам с лакът?“

— Ти си направо невероятна. Слушай. Той лъже. Казал ти е, че е французин, а изведнъж започва да говори на арабски.

— Каза само една дума. Във всеки случай това, че е арабин, не означава, че е терорист. Може би е искал да избегне точно този предразсъдък. Пиша материал. „Елан“ ми плаща разходите.

— Ще те разберат. Винаги можеш да им върнеш парите. Прибери се у дома.

— Хората на Ал Кайда не пият шампанско и не се обграждат с красиви полуоблечени жени. Те се разхождат по кариани ризи в мрачни апартаменти в Хамбург.

— Невероятно. Слушай. Млъкни. Ти си изцяло заслепена от похот. Качвай се на следващия самолет. Аз ще се обадя вместо теб на ФБР и на МИБ.

— Кейт — тихо изрече Оливия. — Това е моя история. Аз я открих.

Настъпи кратко мълчание.

— О, Боже. Става дума за имената, нали? Бари е виновен. Каза, че материалът ще е съвместен. Като го видях, му се обадох и го наврях

в миша дупка.

Тогава защо не се обади и на мен?

— Заяви, че махнал името ти, за да пести място. Ти не си щатна. Не се опитвам да ти задигна историята. Само си ела, за да си в безопасност.

— Трябва да затварям — каза Оливия. — Очаква се да присъствам на пробните снимки.

Запрати разговора с Кейт в дъното на съзнанието си и започна трескаво да съставя нов списък, който имаше две подзаглавия:

1. Причини да мисля, че Пиер Ферамо е терорист от Ал Кайда и заговорници да вдигне във въздуха Л.А.

2. Причини защо е проява на предразсъдък, свръхвъображение или още нещо лошо, ако мисля, че Пиер Ферамо е терорист от Ал Кайда, който заговорници да вдигне във въздуха Л.А.

Спря с химикалка в устата. Оливия мислеше за себе си като за либерално-егалитарна хуманистка. И в интерес на истината, както беше казала и на Кейт, той едва ли се държеше като посветен воин на Джихад с неговите бутилки „Кристал“, красивите жени и скъпите дрехи.

Усмихна се мрачно, като си спомни за един свой приятел, който беше излизал с една от сестрите на бин Ладен още преди името Осама бин Ладен да се свърже неразривно с терористичните зверства. Бин Ладен бяха голямо, богато, културно семейство с бляскави международни връзки, а сестрата беше страшно лъскава. Веднъж приятелят ѝ я беше попитал за репутацията на брат ѝ като черна овца.

— Ами честно казано — отговорила сестрата, — най-лошото, което човек може да каже за Осама, е, че е *мааалко темерут*.

14.

— Ти може да си роден сред ярките светлини на Л.А., но тук, сред пустинята, ще откриеш кой си наистина, колко струваш... струваш.

— Добре. Достатъчно. Достатъчно.

Оливия съчувстваше на режисьорите. Не би имала и най-малка представа какво да каже на актриса, която забатачва репликите си, с изключение на: „Не бихте ли могли да го направите... по-добре?“ Но този режисьор като че ли не можеше да каже и това. Той погледна немощно към Алфонсо, който се навърташе наоколо в някакво неясно качество, отвори уста, сякаш да заговори, затвори я и рече:

— Хм.

Оливия замислено гледаше режисьора. Името му бе Никълъс Кронкайт. Нямаше информация да е правил някакви филми с изключение на режисурата на няколко учебни музикални видеоклипа в университета на Малибу. Защо е бил избран точно той?

— Добре — властно се намеси Алфонсо. — Хайде, малката, да започнем отначало.

Сценарият, написан от Травис Бранкато, беше, меко казано, тревожен. Под заглавието „Границите на Аризона“ се криеше история за холивудски красавец, кинозвезда, който разбира, че Холивуд е лишен от смисъл и забягва в пустинята, където се влюбва в момиче от племето навахо и открива щастieto и удовлетворението в изработването на рисувани кабинки за лифтове.

Докато Кимбърли, която чрез тъмната перука с плитки правеше всичко възможно да подчертае индианското у себе си, се подготвяше да започне репликите си отначало, Оливия се измъкна от залата странично-заднишком със странна рачешка походка, която никога дотогава не бе използвала. Струваше ѝ се, че това е спонтанен и несъзнателен израз на вина и съжаление, че всичко това ѝ изглежда толкова безнадеждно.

Седеше в бара, смучеше айскафе със сламка и изброяваше наум различните причини, поради които снимането на „Границите на Аризона“ нямаше никакъв смисъл. Дали Ферамо лично щеше да финансира проекта? В такъв случай защо беше избрал такъв некадърен малоумник за режисьор? А ако търсеше финансиране другаде, защо бе ангажирал режисьор и започнал пробните снимки преди включването на някое студио? И как така не беше забелязал, че сценарият е пълен боклук?

— Здравсти!

Оливия се стресна и се задави с айскафето само от чистата сила на появата на Мелиса.

— Как минаха пробните снимки? Как мина интервюто с Никълъс?

За щастие, когато Мелиса говореше, не се налагаше да отговаря.

— Виж, това са сърфистите ни. Не са ли сладури? Цяла сутрин репетираха на плажа, а сега ще си казват репликите. Ще дойдеш ли да гледаш? Сигурна съм, че ще ти трябва за статията.

Група изрусени до бяло момчета хвърляха нежни погледи към днешното момиче по бельо в стъклената кабина зад рецепцията.

— А, това е Каръл, нашата специалистка по дикция. Запознахте ли се вече?

Жената изглеждаше приятна и доста интересна. Всъщност имаше сбръчкано лице, което изглеждаше напълно неуместно в хотел „Стандарт“. Беше като да видиш човек с измачкана стара риза в стая, пълна с безупречно изгладени тоалети. Оливия започна да си представя портиерката, която влита с писъци: „Божкееей! Дайте ми я! Ще я изгладим!“

— Радвам се да се запознаем — каза сбръчканата.

— Вие сте англичанка! — отбеляза Оливия.

— Също и вие. Североизток? Нотингам? Северно от Нотингам?

— Уърксоп. Бива си ви.

— Така! — прекъсна ги Мелиса. — Записала съм, че утре ще вечеряш с Пиер. Следобед искам да поговориш със сърфистите, а привечер да пийнеш по нещо с другите момчета.

— Извинете, госпожице Джаулс. — Беше портиерката. — Само да ви напомня за срещата ви с Майкъл Монтеросо за оправяне на

лицето утре в три и петнайсет в Алиа Клим. Поддържат политика на денонощно отменяне на часове, затова трябва да им дам номера на кредитната ви карта. Цената е четиристотин и петнайсет долара.

— Четиристотин и петнайсет долара? — невярващо попита Оливия.

— О, сигурна съм, че ще навием Майкъл да ти направи процедурите с отстъпка — рече Мелиса. — А Кимбърли и още някои момичета ще те чакат тук в осем да те изведат и да ти покажат някои от модните места.

— Не, не, няма нужда. Не приемам безплатни услуги — отсече Оливия. — И мисля да пропусна питиетата тази вечер — Трябва да завъртя няколко телефона.

Мелиса си надяна гадна въпросителна физиономия с наклонена настрани глава.

— Не мога да пиша само за тази продукция все пак! — искрено ѝ се тросна Оливия. — Наоколо стават толкова много интересни неща!

15.

— С кой град, моля? — попита гласът от отсрещната страна на линията.

— Лос Анджелис — отвърна Оливия и забарабани с молива си по писалището.

— А номерът, който ви трябва?

— На ФБР.

— Моля?

— ФБР.

— Не съм чувала подобно име. Частен номер ли е, или служебен?

Оливия счупи молива на две. Разполагаше с петнайсет минути до срещата с Кимбърли, а още не беше си оправила грима.

— Не, ФБР. Федерално бюро за разследване. Сигурно сте чували — ченгета, детективи, досиетата X, мрази ЦРУ?

Другата линия зазвъня. Оливия не й обърна внимание.

— А, вярно. — Смях. — Разбрах ви. Ето ви номера.

— Номерът, който ви трябва може да бъде набран чрез натискане на единицата — заговори отсечен електронен глас. — Ще бъдете таксувани допълнително.

— Ало, тук е Федералното бюро за разследване — заговори друг записан глас. Слава Богу, втората линия спря да звъни.

— Моля, изслушайте внимателно следния списък с инструкции. Ако се интересувате от политиката ни за набиране на служители, натиснете едно, за текущи дела натиснете две...

Проклятие. Другата линия пак зазвъня. Натисна „изчакване“ и се обади.

— Оливия? Пиер Ферамо е.

— О, здрасти, Пиер — весело зачурулика тя. *Тъкмо звъня по другата линия на ФБР да им съобщя, че си терорист от Ал Кайда.*

— Всичко наред ли е?

— Да! Прекрасно! Защо?

— Звучиш малко... напрегната.

— Денят беше тежък.

— Няма да те задържам. Просто исках да съм сигурен, че ще дойдеш на вечерята ни утре. Ще бъде кофти, ако пак се разминем.

— Абсолютно. Чакам я с нетърпение.

— Отлично. Ще пратя кола да те вземе в шест и половина.

Шест и половина? Не е ли раничко за вечеря?

— Чудесно.

— Как ти се сториха пробните снимки?

Когато той затвори, и ФБР бяха прекъснали.

— Здравсти. ФБР ли е? Исках да докладвам за подозрение, което имам във връзка с „През океани“. — Оливия крачеше из стаята и репетираше на глас. — Вероятно не е важно, но трябва да проверите човек на име Пиер Ферамо и...

— Здравсти, обажда се Джаулс. ЦРУ ли е? Свържете ме с отдел „Международен тероризъм“. Имам гореща следа по случая „През океани“. Ферамо, Пиер Ферамо. Положително е арабин, вероятно суданец...

Не можеше да го направи. Почувства се така, сякаш отиваше на пробни снимки, но беше изгубила мотивацията си. Беше Рейчъл Пиксли от Уърксоп, напълно глътнала език, а операторът щеше да ѝ се изсмее, но в същото време беше и подлата Мата Хари, уреждаща си срещи за вечеря с престъпните си любовници, а после издаваща ги на господарите си.

Реши да излезе с Кимбърли и приятелките ѝ и да се обади във ФБР рано на другата сутрин. Щеше да поръча рум-сървис и да си отживее.

16.

Пиер Ферамо носеше зелена барета и говореше по Ал Джазира: „Тя е свиня и неверница. Шкембето ѝ е прекалено тлъсто за скара. Трябва да се опържи.“

Някъде далече звънеше телефон. Кимбърли Алфорд извади лукова глава от бюстието си и започна да я кълца, като се усмихваше към камерата, а измежду зъбите ѝ бликаше кръв. Телефонът продължаваше да звъни. Оливия заопипва около себе си в мрака.

— Здравсти, Оливия. Обажда се Имоджен от „Елан“. Редакторката ще разговаря с теб.

Запали лампата и седна в леглото, придърпа нощничката си надолу, прокара пръсти през косата си и диво заоглежда стаята. Сали Хокинс. Главната редакторка на „Елан“. Обажда ѝ се още с влизането в кабинета си. И то след цяла вечер с Кимбърли и приятелките ѝ, тъй да се каже. Ужас. Ужас.

— Сега те свързвам.

В гласа на Имоджен звучеше секретарската нотка „Вече-няма-защо-да-съм-любезна-с-теб-защото-си-в-не-милост.“

— Оливия? — Отчетливият „аз-съм-заета-и-важна“ тон на Сали Хокинс. — Извинявай, че ти звъня толкова рано. Опасявам се, че имахме оплакване.

— Оплакване?

— Да. Разбрах, че си се обаждала във ФБР и си им предложила да проверят Пиер Ферамо.

— Какво? Кой ви каза?

— Не знам точния източник, но от рекламата на „Сенчърис“ са бесни, и то с пълно право, ако наистина си звъняла във ФБР. Уверих Мелиса, че съм сигурна в теб и че ако се притесняваш от някой от нейните хора, щеше най-напред да се обадиш на нас.

Оливия изпадна в луда паника. Не беше се обаждала във ФБР, нали така? Или по-точно беше, но не беше успяла да се свърже, а още

по-точно, беше успяла да се свърже, но беше ги оставила да чакат и не беше казала нищо.

— Оливия?

Студен, гаден тон.

— Аз... аз...

— Работим в тясно сътрудничество със „Сенчъри“ за множество интервюта и снимки на знаменитости. Наближава сезонът на наградите, през който силно ще зависим от тях и, и честна дума...

— Не съм се обаждала във ФБР.

— Не си ли?

— Е, *обадих се*, но не съм разговаряла с никого. Не мога да разбера защо...

— Съжалявам — отсече Сали Хокинс. — Това наистина е лишено от всякакъв смисъл. Обади ли им се, или не?

— Ами, започнах да им се обаждам, но...

Оливия се взираше в информацията за пресата за филма на Ферамо. Там пишеше Пиер Ферамо, Ферамо — с едно „р“. Нищо чудно, че не намираше нищо в Интернет. Беше писала името му грешно. О, Боже. *Без паника*.

— Оливия, зле ли ти е?

— Не... не... просто... аз...

Като прикрепи телефона между ухото и рамото си, отиде до писалището и въведе в „Гугъл“ Пиер Ферамо с едно „р“. Имаше хиляда петстотин шейсет и седем сайта. Боже мой.

— Добре. Ясно. — Редакторката започна да ѝ говори, сякаш беше бавноразвиваща се петгодишна. — Добре. Имала си ужасяващо преживяване в Маями. Разбирам го. Мисля, че най-доброто за теб е да си починеш добре няколко часа и да се прибереш у дома. Събра ли някакъв материал за статията?

Оливия преглеждаше първата страница на хиляда петстотин шейсет и седемте сайта в „Гугъл“: продуцент на късометражен френски филм, спечелил „Златна палма“, сниман с манекенка на „Оскарите на парфюмерийната промишленост“, цитиран в „Маями Хералд“ след промоцията на „Creme de Phylgie“.

— Да. Не, наистина, добре съм. Искам да довърша материала.

— Е. Ние пък смятаме, че ще е далеч по-добре да си се прибереш. От рекламата на „Сенчъри“ не са никак щастливи, че ще

продължаваш да работиш с техните хора. Така че може би ще е най-добре да напишеш бележките си и да ги пуснеш по електронната поща на Имоджен, а аз ще я накарам да ти уреди полет за днес следобед.

— Ама, слушай, не съм казвала нищо на ФБР...

— Опасявам се, че трябва да свършваме, Оливия. Чака ме конферентен разговор. Ще кажа на Имоджен да ти се обади да ти съобщи подробностите за полета. Да не забравиш да изпратиш материалите.

Оливия невярващо огледа стаята. Не беше се обаждала на ФБР, нали така? Само беше *репетирала* обаждане във ФБР. Дали се бяха усъвършенствали дотолкова, че да четат хорските мисли по телефона? Едва ли. ЦРУ може би, но не и ФБР. Седна на леглото. Твърдо не. Единственият човек, който знаеше за намерението ѝ да им се обади, беше Кейт.

Оливия яростно тракаше по клавишите, записваше толкова от историята за кандидат-звездите, колкото можеше да скалъпи за краткото време, преди да я уволнят с ритник. На всеки няколко минути влизаше в документ, наречен: *Кейт: ЯРОСТ: ОТНОСНО ИЗЛИВАНЕ НА ГНЕВА* и изливаше гнева си.

„Не мога да повярвам, че ме прекара така. Мислех, че приятелството ни се гради върху доверие и лоялност и...“

Още три абзаца от историята за кандидат-звездите. И пак в *Кейт: ЯРОСТ: ОТНОСНО ИЗЛИВАНЕ НА ГНЕВА*:

„Кейт, надявам се, че не правя несправедливи умозаклучения, но не разбирам...“

Пак материала за кандидат-звездите. Кейт: *ЯРОСТ: ОТНОСНО ИЗЛИВАНЕ НА ГНЕВА*, този път по-умерено: „Слушай, шибана кучко, как, по дяволите, се осмеляваш да ме закопаваш, като им донасяш, че съм се обаждала на шибаното ФБР, когато изобщо не съм, ти, шибана...“

Обратно към статията. Натрака последния абзац и я прочете от начало до край. Нанесе някои поправки, пушна проверката на правописа, натисна „изпращане“ и ритна крака на писалището.

Не беше справедливо. Не беше *справедливо*. В момент на сляпа ярост вдигна телефона и набра домашния номер на Кейт. Беше на

телефонен секретар, но тя реши да си излее душата.

— Здравсти, аз съм. Слушай, „Елан“ току-що се обади да ме уволни, задето съм се обаждала на ФБР за Ферамо. Не съм се обаждала на ФБР. Единственият човек, който знаеше, че изобщо съм мислила за обаждане във ФБР, си ти. Не мога да повярвам, че просто си искала да ми издърпаш историята от ръцете, затова можеше, можеше...

Гласът на Оливия секна. Беше дълбоко, дълбоко наранена. Затвори телефона и седна на възглавницата на пода, замига и изтри една сълза с юмрука си. Дълго гледа пред себе си с трепереща долна устна, после отиде до бежово-зеления си сак, извади старо измачкано парче хартия, разгърна го внимателно и седна на възглавницата с него.

ЖИТЕЙСКИ ПРАВИЛА НА ОЛИВИЯ ДЖАУЛС

1. Никога не се паникьосвай. Спри, дишай дълбоко, мисли.
2. Никой не мисли за теб. Всички мислят за себе си, също като теб.
3. Никога не променяй цвета на косата и прическата си преди важно събитие.
4. Нищо не е нито толкова добро, нито толкова лошо, колкото изглежда.
5. Постъпвай така, както искаш да постъпват с теб, напр. „Не убивай“.
6. По-добре да купиш едно скъпо нещо, което харесваш истински, отколкото няколко евтини, които харесваш горе-долу.
7. Нищо на света не е важно. Ако се разстроиш, задай си въпроса: „Има ли това някакво значение?“
8. Ключът към успеха се крие в начина на съвземането ти след провал.
9. Бъди честна и мила.
10. Купувай само дрехи, които те карат да затанцуваш с тях.
11. Доверявай се на инстинктите си, а не на свръхактивното си въображение.

12. Когато си съсипана от някаква катастрофа, провери дали наистина е катастрофа по следния начин: а) мисли да върви по дяволите; б) погледни откъм добрата ѝ страна, а ако това не свърши работа, погледни откъм смешната ѝ страна.

Ако нищо от гореспоменатото не свърши работа, може наистина да е катастрофа, тъй че вж. точки 1 и 5.

13. Не очаквай светът да е сигурно място, а животът — справедлив.

14. Понякога просто се пусни по течението.

Най-отдолу следваше съветът на Елси:

15. Не съжaliaвай за нищо. Помни, че като се вземе предвид коя си и състоянието на света в момента, не би могло да ти се случи нищо друго. Единственото, което можеш да промениш, е настоящето, затова се учи от миналото.

И практическото приложение на Оливия на това правило:

16. Ако започнеш да съжaliaваш за нещо и да мислиш: „Трябваше да направя...“, винаги добавяй: ...само че в такъв случай можеше да ме прегази камион или да ме взриви японско торпедо.

Нищо не е толкова добро или толкова лошо, колкото изглежда. Винаги имаше по едно-две, които се набиваха в очите. Доверявай се на инстинктите си, а не на свръхактивното си въображение. Наистина ли дълбоко в душата си вярваше, че е Кейт?

Не. Не вярваше. А информацията не беше дошла и от ФБР, защото всъщност не беше говорила с тях. Единственото място, откъдето беше възможно да е изтекла информацията, беше тук, в

стоята. Започна щателно да проверява лампите, телефона, под писалището, в чекмеджетата. Как ли изглеждаха бръмбарите? Нямаше представа. Дали приличаше на микрофон? Дали имаше батерии? Закикоти се. Или малки крачета?

Помисли още малко, после пак посегна към телефона и набра информацията:

— Шпионският магазин на булевард „Сънсет“, моля. Шпионски магазин. Ш.П.И.О.Н.С.К.И. Нали сте чували за шпиони? За Джеймс Бонд? За Кийфър Съдърланд? За английските възпитаници на частни училища с обратни наклонности?

Половин час по-късно се взираше в голяма цепнатина на пода, която се подаваше изпод леглото ѝ.

— Добрееее. Ето те. Тук е проблемът.

Оливия отстъпи няколко крачки, когато цепнатината запълзя към нея. Конър, специалистът по обезопасяване срещу подслушване, тронаво се отпусна на колене и весело размаха квадратната кутийка на телефонния извод със същото усмихнато изражение, което отличаваше техничарите по цял свят — компютърни манияци, инструктори по подводно плуване, ски-учители, пилоти, когато открият нещо, което само друг техничар би разбрал, но трябва да бъде обяснено на лаик.

— Това е микрофонче две и половина със закопчаване. Вероятно поставянето му би отнело десет секунди, ако е имало ДСР.

— Прекрасно. — Опитва се сърцато да му окаже някакъв вид емоционална подкрепа. — Великолепно. Тъъ... значи това всъщност е подслушвало телефона ми?

— О, не. О, не. Не. Това е прост микрофон. Най-обикновен ХТС четири на две.

— Ясно. Значи просто е улавяло казаното от мен? Подслушвачите не биха могли да знаят дали съм на телефона, или не?

— Точно така. Биха могли да уловят звуците от набирането на телефона, но... — Всмукна въздух между зъбите си, втренчи се в кутийката на телефонния извод и поклати глава. — Няма начин. Не и през кабела. Вероятно са чували само вашите думи. Искате ли още нещо?

— Ще намина по-късно и ще взема останалите неща.

Беше поръчала индикатор на бръмбари, прикрит като калкулатор, химикалка със симпатично мастило, качулка за предпазване от химическа атака, възхитително тесен и малък дигитален фотоапарат и, детинско, но крайно вълнуващо — шпионски пръстен с огледалце, което се изправя, за да гледаш зад гърба си. Прекрасно допълнение към несесера за оцеляване.

След като техникът си тръгна, веднага се обади на Кейт и ѝ остави съобщение. „Аз съм. Извинявай. Настина съжалявам. Оказа се, че в стаята ми е имало бръмбар. Дължа ти голяма «маргарита», като се върна. Обади се.“

После започна да крачи из стаята, опитвайки се да не се паникьоса. Вече не беше игра, не беше и свръхактивното ѝ въображение. Ставаше нещо наистина лошо и някой беше по петите ѝ. Погледна отново Житейските правила, дълбоко вдиша и издиша, помисли: „Да вървят по дяволите“ и се постара да си представи цялата работа като весел анекдот, който ще разкаже на Кейт.

17.

Трийсет и осем минути по-късно беше на Родео Драйв, легнала под чаршаф в бяла стая с шест отделни струи извънредно гореща пара, съскаща срещу лицето ѝ.

— Тъъ, сигурен ли сте, че тия неща с парата са в ред? Струват ми се малко...

— Идеални са, повярвай ми. Трябва да постигнем голямо затопляне, за да унищожим на микро ниво мъртвите епидермални клетки и да стимулираме...

— Добре. Няма да ми останат големи червени петна, нали?

— Спокойно. Ще бъдеш *страаашно* възхитителна.

Чувстваше по лицето си множество засмуквания, сякаш върху него бяха пуснали ято пирани плюс шест бунзенови горелки.

— Майкъл — обади се тя, твърдо решена да извлече нещо полезно от отвратителната четиристотин и петнайсет доларова процедура, — колко добре познаваш Травис?

— Травис ли? Кой Травис?

— Ами, нали го знаеш — Травис. С когото ме запозна в Маями.

— Значи току-що пристигаш от Маями? Часовата разлика влияе ли ти? Мога да ти йонизирам лицето.

— Не, благодаря. Той е актьор-тире-писател, нали?

— Ааа, оня ли? Да.

— И е автор на сценария на филма на Ферамо?

— Майтапиш ли ме? Филмът на Ферамо, написан от *Травис!* Искаш ли бурканче с „Сreme de Phylgie“? Голямото е на отлична цена — получаваш двеста милилитра само за четиристотин и петдесет долара.

— Не, благодаря. Защо Травис да не е написал филма? Ох! Какво правиш?

— Премахвам първичната съпротива на епидермиса ти. Трябва да опиташ йонизирането. Дори да не си повлияна от часовата разлика,

то е отличен подмладяващ эксфолиант, хипоалергенен, изцяло лишен от свободни радикали...

— Не, благодаря.

— ...биологично балансирани растителни екстракти — продължи да дърдори той, без да й обръща внимание.

— Та колко добре познаваш Травис?

— Травис? — Майкъл Монтеросо се разсмя. — Травис?

— Какво е толкова смешно?

— Травис прибира парите от салона и ги носи в банката. Работи за една охранителна фирма. Имаш ли лицев техник, който редовно да работи с теб?

— Не, нямам — отвърна тя, за миг разсеяна от въпроса.

— Ако искаш, ще ти дам визитката си, като си тръгнеш. Всъщност от мен не се очаква да работя извън салона, но за специални клиентки мога да ходя по домовете.

— Много си мил, но аз не живея тук.

Бунзеновите горелки спряха и Оливия усети, че я гледат с евкалиптови есенции и равномерен поток от думи, които почти я приспаха. Опита се да пропъди дрямката и да остане будна.

— Мога ли да дойда в хотела ти?

— Не. А къде се запознахте всички, които бяхте на купона?

— Аз всъщност не ги познавам. Просто им оправям лицата за разни събития. Някои от тях са се запознали в базата за гмуркане долу в Хондурас, нали знаеш, в имението на Ферамо на островите. Тук ти слагам евкалиптово масло и боброва мас. Обикновено използвам разнообразни, дерматологично проверени екологично чисти продукти. Това е напълно лишено от консерванти. Ще ти напълня едно бурканче за вкъщи.

— Колко струва?

— Двеста седемдесет и пет долара.

Оливия потисна усмивката си.

— Не, благодаря, това, което правиш, е достатъчно — твърдо рече тя.

Когато се озова пак в съблекалнята, се погледна в огледалото и изпусна въздишка на ужас. Лицето ѝ бе покрито с малки червени кръгчета, сякаш малки паразити лаково са смукали от нея, размахвайки опашлета. Което в известен смисъл отговаряше на истината.

Беше шест без петнайсет. След четирийсет и пет минути трябваше да излезе за вечерята с Ферамо. Започваше да изпитва силен страх, а и още беше покрита с червени петна. Слава Богу, че съществуваха прикриващи гримове. До шест и петнайсет петната почти не се виждаха. Беше облечена, фризирана, гримирана и външно готова, но вътрешно изобщо не беше подготвена. Дланите ѝ се потяха, а стомахът ѝ бе обхванат от спазми на страх. Опита се да спре, да диша дълбоко, да мисли и да действа спокойно. Опита се да мисли за позитивни сценарии: Ферамо не знае нищо за телефонния разговор или за подслушването на стаята. Може да беше любопитният, прекалено бърбърив пиколо с огромните мускули и странното лицево окосмяване. Може пиколото да работеше за таблоидите и да смяташе, че някоя знаменитост ще отседне в стаята на Оливия, затова беше поставил бръмбара, а после я бе издал на Мелиса. Може Ферамо да знаеше за телефонния разговор и да иска да ѝ каже, че разбира защо е подозрителна, а после да ѝ обясни всичко и да ѝ признае, че всъщност е наполовина суданец, наполовина французин и е учен-интелектуалец, който се занимава с продуцентството само като хоби, комуто е писнало от всички тези глупости и иска да пропътува Третия свят с Оливия, да изцери болните и да се отдаде на гмуркане.

Докато стана време за тръгване, беше се самонавила, че всичко е наред. Щеше просто да отиде на една приятна вечеря, а после да се върне в Лондон и да започне да слепва счупените парчета на журналистическата си кариера.

Излезе от стаята и отново загуби самообладание. Какво *правеше!* Луда ли беше? Канеше се да вечеря сама и неизвестно къде с терорист от Ал Кайда, който знаеше, че го подозира. Нямахше позитивен сценарий. Ферамо не искаше да вечеря с нея, искаше нея за вечеря. Добре поне, че петната по лицето ѝ не се виждаха.

Вратите на асансьора се отвориха.

— О, Боже, какво е станало с лицето ти?

Беше Каръл, сбръчканата специалистка по дикция.

— А, нищо. Бях, въъ, на козметик — обясни Оливия и влезе в асансьора. — Работи ли с актьорите на пробните снимки?

— О, да. И не само с тях.

Оливия я стрелна с бърз поглед. Изглеждаше разтревожена.

— Нима? Значи не работиш само с актьори? — Реши да рискува с малко дързост. — Работиш и с останалата част от екипа, нали?

Каръл я погледна право в очите. Очевидно мислеше много неща, които не можеше да каже.

— Винаги съм си въобразявала, че само актьорите се нуждаят от уроци по дикция — неангажиращо изрече Оливия.

— Хората променят акцентите си поради най-различни причини.

Вратите на асансьора се отвориха във фойето. Пред тях стоеше Сурая, блестяща на фона на белите стени.

— Какво ще кажеш? — затворнически попита Оливия, като кимна към Сурая. — Малибу с примес на Бомбай?

— Ханслоу — отвърна Каръл. Не се шегуваше.

— Ами Пиер Ферамо? — прошепна Оливия, докато излизаха от асансьора. — Кайро? Хартум?

— Не аз съм човекът, който ще каже — прекалено весело отвърна Каръл, без да откъсва поглед от очите на Оливия. — Както и да е. Приятна вечер.

Отправи ѝ крехка усмивка и като се загърна в жилетката си, тръгна към момчето на паркинга.

18.

Оливия отиде на рецепцията и поиска да прехвърлят сметката след пристигането ѝ и бъдещите ѝ разходи от банковата сметка на „Елан“ на кредитната ѝ карта. Това пътуване започваше да ѝ излиза солено, но тя имаше достойнство. Докато чакаше, се появи любопитният пиколо с козята брадичка и мускулите.

— Заминавате ли, госпожице Джаулс? — попита той. *Толкова* не приличаше на пиколо. У него имаше нещо прекалено умно и самоуверено. Може да беше блестящ млад математик, който гледа да изкара нещо през университетската ваканция. Не, беше прекалено стар.

— Не още.

— Приятен ли е престоят ви?

— Да, като се изключи микрофонът в стаята ми — тихо отвърна тя, като наблюдаваше лицето му.

— Моля?

— Чухте ме.

Момичето се върна точно когато в ноздрите ѝ нахлу леко позната, гадно сладникава миризма. Оливия се обърна. Беше Алфонсо, космите на гърдите му все така пробиваха полото, което този път беше розово.

— Оливия, започнах да мисля, че никога няма да се появиш. Тъкмо щях да звъня в стаята ти.

Натрупаното напрежение изригна като взрив от негодувание.

— Защо? И ти ли ще идваш на вечерята? — тросна се тя. За секунда Алфонсо изглеждаше обиден. Мазник и фукльо, но Оливия имаше усещането, че под повърхността той страда от ниско самочувствие.

— Не, разбира се. Господин Ферамо просто искаше да подсигура безопасното ти отиване. Колата чака.

— О! Добре. Е, благодаря — рече тя, потънала в неловкост.

— Божичко, какво е станало с лицето ти?

Вечерта се очертаваше тягостна.

Алфонсо я изведе от хотела и гордо посочи „колата“. Беше дълга бяла лимузина от типа, с който хората от провинцията се разкарват нагоре-надолу по булевард Сънсет по време на ергенски вечери, нахлупили крещящи цветни перуки. Шофьорът отвори вратата, Оливия влезе, или по-скоро влетя вътре, защото се препъна в бабуната по средата на пода и под носа ѝ се озоваха чифт обувки „Гучи“ с тънки като игли токчета. Очите ѝ се плъзнаха нагоре по деликатни мургави глезени и сивкаво-розова копринена рокля, за да открие, че дели лимузината със Сурая. Това пък какво беше?

— Здравей отново — рече Оливия, опитваща се да изпълзи на седалката и същевременно да запази някакво достойнство.

— Здравсти. Божичко! Какво ти е на лицето?

— Бях на козметик — обясни тя и нервно се огледа, когато лимузината запърпори по Сънсет.

— О, не. — Сурая избухна в смях. — Ходила си при Майкъл, нали? Той е такъв кретен. Ела насам.

Щракна чантичката си да я отвори, наклони се към Оливия и започна да нанася върху лицето ѝ прикриващ грим. Моментът се оказа странно интимен. Оливия беше прекалено сащисана, за да протестира.

— Значи ти и Пиер, а? — Гласът на Сурая не се връзваше с елегантната ѝ красота. Звучеше студено и странно простовато. — Вие двамцата двойка ли сте?

— Не, за Бога! Просто приятелска вечеря!

У Сурая имаше нещо, което превръщаше Оливия в добродушна членка на Момичешки скаутски отряд.

— Хайде де — провлачи Сурая и се наклони напред. — Той те смята за много интелигентна.

— Колко мило! — весело възкликна Оливия.

— Разбира се. — Сурая погледна през прозореца и се усмихна доволно на себе си. — Значи си журналистка? Трябва някой път да отидем на пазар.

— Добре — каза Оливия, опитваща се да открие логика във всичко това.

— Ще идем в Мелроуз. Утре?

— Заета съм — отвърна тя, предчувстваща колко ще е обезсърчително да пробва дрехи в компанията на манекенка с ръст

метър и осемдесет и тегло петдесет килограма. — А ти с какво се занимаваш?

— Актриса съм — небрежно отвърна Сурая.

— Наистина? Ще участваш ли във филма на Пиер?

— Разбира се. Във филма и във всякакви други щуротии, все едно. Наистина ли го мислиш за истински? — заговорнически попита Сурая. — Говоря за Ферамо. — Отвори чантичката, провери отражението си и отново се наклони напред. — Е? — попита тя, като плъзна ръка по коляното на Оливия и лекичко го стисна.

Оливия започна да се плаши. Дали не замисляха някаква гнусна сексуална оргия в стила на седемдесетте години като част от димната си завеса? В момента минаваха покрай розовия дворец на хотел „Бевърли Хилс“. Прииска ѝ се да отвори прозореца и да се развика: „Помощ, помощ! Отвличат ме!“

— Пиер ли? Мисля, че е много привлекателен. В някой ресторант ли отиваме?

— Не знам. Ресторант, обслужване в стая, все едно — рече Сурая. — Ама наистина ли мислиш, че е филмов продуцент?

— Разбира се — равно отговори Оливия. — Защо? Ти не мислиш ли?

— Предполагам. Колко време ще останеш в Л.А.? Харесва ли ти „Стандарт“?

Ако се опитваше да ѝ измъкне информация, не го правеше твърде умело.

— Страхотен е, но не е от местата, където бих искала да сложа бикини. Прилича на снимачна площадка на „Спасители на плажа“. Макар че това едва ли би било проблем за теб.

— Нито за теб — отбеляза Сурая и с подчертан интерес се загледа в гърдите ѝ. — Имаш страхотна фигурка.

Оливия нервно оправи роклята си.

— Къде отиваме?

— В апартамента на Пиер?

— А къде е той?

— На Уилшир? Та защо да не звънна на клетъчния ти телефон да се уговорим утре за пазар?

— Обади ми се в хотела — твърдо отсече Оливия. — Както казах, ще работя.

Сурая изглеждаше доста гадна, когато не получаваше каквото иска. Потънаха в неловко мълчание, докато Оливия мрачно си представяше какво я очаква: Оливия завързана гола гръб с гръб със Сурая, докато Алфонсо пъпли наоколо, облечен като бебе с гумирани гащи, а Пиер Ферамо препуска нагоре-надолу и плющи с камшик. Защо не беше си останала в хотела да си поръча вечеря в стаята?

Апартаментът на Пиер в „Уилшир Риджънси Тауърс“ беше върхът на лукса във вертикална сграда. Вратите на асансьора се отдръпнаха на деветнайсетия етаж и откриха храм на кича в бежово и златно. Огледала, златни маси, черна ониксова статуя на ягуар. Имаше само един асансьор. Тя измъкна иглата за шапка от чантата си и я стисна в ръка, като се оглеждаше за други пътища за бягство.

— Едно мартини? — предложи ѝ Сурая и захвърли небрежно чантичката си върху квадратния диван, тапициран с бежов бродат, сякаш живееше там.

— О, не. Само една диетична кола, благодаря — изчурулика членката на отряда от момичета скаути Оливия.

Защо се държаш така?, помисли си тя, като отиде до прозореца. Слънцето започваше да почервява над планините Санта Моника и океана.

Сурая ѝ подаде чашата и застана нелепо близо до нея.

— Красиво е, нали? — романтично замърка тя. — Не би ли искала да живееш на подобно място?

— Ооо! Мисля, че ще получа световъртеж — пошегува се добродушната Оливия и се отдръпна. — А на теб харесва ли ти?

— Човек свиква. Аз всъщност не живея тук, но...

Ха! В красивите черни очи се появи искрица тревога. Значи Сурая *все пак живееше тук*. Беше се издала.

— Откъде си? — попита Оливия.

— От Лос Анджелис. Защо?

Сурая вече беше нащрек.

— Стори ми се, че долових английски акцент в говора ти.

— Може да се каже, че съм със средноатлантически произход.

— Отдавна ли познаваш Пиер?

— Достатъчно. — Сурая гаврътна питието си наведнъж, отдалечи се и си взе чантичката. — Както и да е, трябва да тръгвам.

— Къде отиваш?

— Излизам. Пиер ще дойде скоро. Чувствай се като у дома си.

— Добре — съгласи се Оливия. — Чудесно! Приятна вечер.

Оливия наблюдаваше как вратите на асансьора се затварят зад Сурая, заслуша се в стона и съскането, които издаваше при слизането си надолу, докато се убеди, че си е отишла. Стана съвсем тихо, като се изключи бученето на климатика. Апартаментът или се даваше под наем на тежкари, или бе обзаведен от побъркан дизайнер. Нямаше лични вещи — никакви книги, чинии с химикалки и разни боклуци в тях, имаше само позлатени огледала, орнаменти, най-различни ониксови животни от джунглата и странни картини на жени в опасност от змии и дълги, тънки дракони. Вслуша се, стисна още по-силно иглата за шапки, а с другия юмрук чантата „Луи Вютон“. Срещу асансьора имаше коридор. Мина на пръсти по плюшения килим към него и видя редица затворени врати. С разтупкано сърце започна да си повтаря как, ако я попитат, ще твърди, че е търсила тоалетната, посегна към първата позлатена дръжка и я натисна.

Озова се в огромна спалня, чиято цяла стена представляваше прозорец. В центъра се намираще легло с балдахин, колоните му бяха оформени като дебели възета, от двете му страни имаше тумбести лампи. И тук нямаше лични вещи. Отвори едно чекмедже и примижа, когато изскърца — беше празно. Не можа да го затвори. Беше се запънало. Изруга наум, остави го отворено и продължи да обикаля на пръсти. Банята беше просторна, цялата в огледала — ужас! — и розов мрамор. Водеше към голяма гардеробна стая, облицована с кедрови лавици и островче в центъра за вадене на дрехи. Но дрехи нямаше. Облегна се на стената и усети, че помръдва. Петсантиметров стоманен панел се плъзна безшумно и отвори врата към друга стая. Сейф? Скривалище? Лампите се запалиха. Беше по-голяма от спалнята и боядисана в бяло, нямаше прозорци и беше празна, с изключение на редица малки ориенталски килимчета, подредени до стената. Панелът

тръгна да се затваря и тя импулсивно се шмугна през отвора точно преди да се затвори.

Остана с разтуптяно сърце и се огледа. Дали наистина беше скривалище? Килимчетата дали не бяха молитвени? Обърна се да погледне стената зад себе си. На нея имаше три бели плаката с надписи на арабски. Извади фотоапарата, остави чантата на килима, започна да ги снима, а после замръзна. От другата страна на плъзгащата се стена долетя слаб шум — тихи крачки! В спалнята имаше някой. Крачките замряха. После чу как някой се мъчи да затвори чекмеджето.

Крачките отново се чува — бавни, все още тихи, но приближаващи се. Почувства се като заклещена под вода, не ѝ достигаше въздух. Насили се да диша, да запази спокойствие и да мисли. Дали нямаше втори изход? Опита се да си представи как изглежда коридорът отвън — дълга стена, после врата. Друга спалня?

Чу крачките по мраморния под на банята и погледна пак към панела, отбелязвайки леката разлика в цвета му, после зараглежда срещната стена. Ето! Отиде на пръсти до нея и я натисна с рамо. Тя започна да се отваря. Оливия се промуши през отвора и върна панела, като почти плачеше от облекчение. Озова се в друга гардеробна стая, но този път пълна с мъжки дрехи. Долови лекото ухание на одеколona на Ферамо. Дрехите бяха негови: лъскави изискани обувки, тъмни костюми, колосани и изгладени ризи в пастелни тонове, спретнато сгънати джинси, блузи с яка поло. Докато бързо се промъкваше през стаята, мислите ѝ препускаха: *Боже, той има страшно много дрехи за мъж. И е много подреден, почти като обратен.* Самата тя с лекота би превърнала подобна стая в хаос и безумие. А как щеше да обясни появата си в коридора? Влезе в банята. *Това беше: идеално. Щеше да се престори, че току-що е излязла от тоалетната.* Отражението ѝ я гледаше от всевъзможни ъгли. Чу лекото, почти безшумно отваряне на панела. Пъхна миниатюрната камера под мишница и пусна водата. Може би доброто възпитание щеше да спре онзи, който стоеше пред вратата на банята.

— Оливия?

Беше Ферамо.

— Изчакай една секунда! Не е прилично! — весело отвърна тя.
— Така.

Усмихна се колкото можеше по-естествено, прикривайки камерата с ръка. Но очите на Ферамо бяха смъртоносно ледени.

— Е, Оливия, виждам, че си открила тайната ми.

19.

Ферамо мина покрай нея, затвори вратата на банята, заключи я и се обърна да я погледне.

— Винаги ли надничаш из къщите на домакините си без разрешение?

Отдай се на страха, каза си тя. Не му се противи. Използвай адреналина. Мини в атака.

— Защо да не потърся банята, когато ме каниш на вечеря, изпращаш ми висока секс-богиня да ме вземе и ме оставяш да вися сама? — обвиняващо попита тя.

Той пъкна ръка в сакото си.

— Май това е твое — отбеляза той, хванал чантата „Луи Вютон“. Проклятие. Беше я забравила на пода, докато снимаше тайната стая.

— Каза ми, че си французин — изтърси тя. — Как само ме будалкаше с откровените и сърдечни разговори. А после се оказва, че всичко е било лъжа. Ти не си французин, нали?

Той я гледаше безизразно. Когато лицето му беше неутрално, притежаваше почти аристократичен сарказъм.

— Права си — отвърна най-сетне. — Не ти казах истината.

Обърна се и отключи вратата. Стори й се, че ще припадне от облекчение.

— Хайде, ела. Ще закъснеем за вечерята — произнесе той вече по-любезно. — Тъкмо ще обсъдим тези неща.

Отвори вратата със замах и я въведе в спалнята си. Леглото беше голямо. За частица от секундата между тях прескочи ослепителна искра на желание. Оливия решително влезе в помещението — на стола имаше риза, до леглото — книги, и излезе в коридора. Той затвори вратата и застана между нея и асансьора, насочвайки я в обратна посока. Тръгна нервно пред него, опитваше се да изрази гняв с походката си и съжали, че не беше вземала уроци по актьорско майсторство. Уроци по подводно плуване, уроци по самозащита, уроци по езици, уроци по оказване на първа помощ — беше прекарала

зрялата част от живота си в стремеж да получи собствена диплома по житейски умения, но никога не беше ѝ минавало през ум колко полезно можеше да се окаже актьорството.

В края на коридора имаше още една затворена врата. Той мина пред нея, за да я отключи, и Оливия се възползва от възможността да пъкне камерата в чантата, докато той отваряше вратата към стълбището.

— Нагоре — нареди той.

Дали не смяташе да я бутне от покрива? Обърна се да го погледне, опитваше се да прецени дали сега не е моментът да побегне. Когато очите им се срещнаха, видя, че той ѝ се присмива.

— Няма да те изям. Качвай се.

Беше много объркано. Реалността се люлееше наляво-надясно. Изведнъж сега, като видя смеха му, отново се почувства на среща. Като се изкачиха до горе, той бутна тежка желязна врата и Оливия бе облъхната от поток горещ въздух. Излязоха навън под силен вятър и оглушителен рев. Бяха на покрива на сградата, заобиколени от необятната панорама на Лос Анджелис. Шумът идваше от хеликоптер, паркиран на покрива, перките му се въртяха, а вратата зееше отворена в очакване.

— Каретата ви чака — извика Ферамо над шума.

Оливия се разкъсваше между страха и възторга. Косата на Ферамо се вееше назад, като от машина за вятър в някое студио.

Оливия се затича по бетона приведена, за да избегне перките. Качи се в хеликоптера, като ѝ се щеше да не носеше толкова тясна рокля и неудобни обувки. Пилотът се обърна и ѝ посочи коланите и предпазителите за уши. Пиер беше на седалката до нея и затвори тежката врата, хеликоптерът се вдигна във въздуха, а сградата се смали под тях. Отправяха се към океана.

Беше невъзможно да се разговаря заради шума. Пиер не я поглеждаше. Опита се да се съсредоточи върху гледката. Ако това щеше да е последният ѝ час, поне щеше да го прекара в гледане на нещо красиво. Слънцето залязваше над залива Санта Моника — тежко оранжево кълбо на бледосиньо небе, стъклената повърхност на океана отразяваше червената светлина. Известно време летяха над брега,

снишавайки се към тъмната линия на планините над Малибу. Виждаше дългата линия на вълнолома, малкия недостроен ресторант в края му, а до него сърфисти — черни, подобни на тюлени фигурки, които използваха последните вълни.

Ферамо се наведе напред да инструктира пилота и хеликоптерът зави към открито море. Сети се как майка ѝ преди много години, когато беше само на четиринайсет, я хокаше за вкуса ѝ към приключенията, интереса ѝ към опасни момчета и живот на ръба: „Ще се вкараш в неприятности; ти не разбираш света, виждаш само тръпката. Няма да забележиш опасността, докато не стане твърде късно.“ За жалост съветът беше даден в контекста на момчета-католици или момчета-мотоциклетисти.

Слънцето се плъзгаше зад хоризонта и изведнъж се сцепи на две — един кръг над друг като осмица. След секунди изчезна, а небето наоколо избухна в червено и оранжево, следите от самолетите се белееха на синия фон високо горе.

Е, нямаше да допусне това. Нямаше да търпи да я изхвърлят някъде наред Тихия океан, без да се съпротивлява. Дръпна Ферамо за ръката.

— Къде отиваме?

— Какво?

— Къде отиваме?

— Какво?

Вече бяха като дърта изкуфяла семейна двойка. Изви се още на седалката си и кресна в ухото му.

— КЪДЕ ОТИВАМЕ?

Той доволно се ухили.

— Ще видиш.

— ИСКАМ ДА ЗНАМ КЪДЕ МЕ ВОДИШ.

Той се наведе и каза нещо над ухото ѝ.

— Какво?

— КАТАЛИНА!

Остров Каталина — туристически остров на трийсет километра от брега. Там имаше един весел малък морски град на име Авалон, останалото беше пущинак.

Нощта падаше бързо. Скоро тъмното рамо на земята изскочи от мрака. Далеч наляво успя да види светлинките на Авалон — уютни и

приветливи, които струяха към малкия вдлъбнат залив. Пред тях имаше само тъмнина.

20.

ОСТРОВ КАТАЛИНА, КАЛИФОРНИЯ

Хеликоптерът се спускаше в дълбоко врязан тесен залив откъм океанската страна на острова, добре скрита от сушата на Калифорния и светлините на Авалон. Забеляза растителност, палмови дървета се превиваха от вихъра на перките. Когато се приземиха, Ферамо отвори вратата, скочи на земята, изтегли я след себе си, като ѝ направи знак с ръка да наведе глава. Перките не спряха да се въртят. Чу шума на двигателя отново да се засилва и като се обърна, видя, че хеликоптерът отново се издига.

Поведе я по пътека към един пристан. Нямаше никакъв вятър. Океанът бе спокоен, стръмните очертания на хълмовете от двете страни на заливчето и черният силует на пристана се очертаваха ясно на фона му. Когато шумът от хеликоптера замря, настъпи тишина, нарушавана единствено от звуците на тропика: цикади, жаби, подрънкването на метал в метал откъм пристана. Дишането ѝ беше плитко и учестено. Сами ли бяха?

Стигнаха до пристана. Забеляза сърфове, опрени на една дървена барака. За какво му бяха притрябвали толкова сърфове? Каталина не се славеше като място, удобно за сърфинг. Когато се приближиха още, разбра, че бараката е склад за водолазно оборудване, пълен с резервоари и други необходими снаряжения.

— Почакай малко. Трябва да взема нещо.

Когато стъпките на Ферамо спряха да се чуват, тя немощно впи ръка в перилата. Дали да не грабне един водолазен костюм и да не избяга още сега? Но в такъв случай, ако това по някаква случайност все пак се окажеше свръх-романтична среща, поведението ѝ щеше да изглежда крайно ексцентрично.

Отиде на пръсти до водолазния склад. Беше добре подреден: права редица от резервоари двайсетици, поставени в гнезда, навити регулиращи въжета, окачени на куки, маски и плавници на спретнати купчини. Върху груба дървена маса имаше нож. Взе го и го пъкна в

чантата си, подскочи при звука на връщащите се стъпки на Ферамо. Знаеше, че я грози опасността да се поддаде на страха си. Трябваше да си възвърне самоконтрола.

Стъпките приближаваха. Извика ужасена:

— Пиер? — Никакъв отговор, само звук на тежки и неравномерни крачки. Дали не беше някакъв главорез или пък наемен убиец? — Пиер? Ти ли си?

Извади ножа от чантата и го скри зад гърба си, тялото и се напрегна, готово да се защити.

— Да — прозвуча дълбокият му акцентиран глас. — Разбира се, че съм аз.

Тя си отдъхна, тялото ѝ се отпусна. Ферамо изникна от мрака. Носеше някакъв тромав вързоп, увит в черно.

— Какво правим тук? — избухна тя. — Какви ги вършиш — водиш ме на някакво усамотено място, за да ме изоставиш и не отговаряш, като те питам ти ли си, когато вървиш с някакви особени крачки? Какво е това място? Какво *правиш!*

— Особени крачки ли? — Ферамо я загледа с гневно святкащи очи, после внезапно дръпна черното покривало на вързопа. На Оливия ѝ се стори, че краката ѝ се подгъват. Беше кофичка с лед, съдържаща бутилка шампанско и две тесни чаши.

— Виж — рече тя и сложи ръка на челото си. — Всичко това е прекрасно, но трябва ли да си толкова мелодраматичен?

— Не ми се струваш жена, която търси предсказуемост.

— Така е, но това не означава, че трябва да ме плашиш до смърт, за да ме направиш щастлива. Какво е това място?

— Пристан за лодки. Дръж — каза той и ѝ протегна черния плат. — Може би трябваше да те предупредя, че ще пътуваме по море.

— По море? — попита тя, докато се опитваше едновременно да поеме наметката, която наистина се оказа много лека, сякаш направена от перата на рядка птица, и да скрие ножа в нея.

Той кимна към залива, където можеше да се види силуетът на яхта, плъзгаща се безшумно към сушата.

Оливия откри с облекчение, че на борда има екипаж. Ако Ферамо възнамеряваше да я убие, щеше да се погрижи това да стане без свидетели. А и шампанското щеше да е прекалено странен щрих.

Започна да се чувства малко по-спокойна, когато успя да напъха водолазния нож в чантата си под прикритието на черната свръхфина тъкан. Ферамо стоеше до нея на кърмата, заслушан в мекото пърпорене на двигателя, който ги носеше в чернотата на откритото море.

— Оливия — заговори той и ѝ подаде чашата, — ще вдигнем ли тост за нашата вечер. За началото.

Чукна чашата си в нейната и настойчиво я загледа.

— На какво? — попита тя.

— Не помниш ли разговора ни в Маями? На покрива? Началото на нашето опознаване. — Вдигна чашата си и я пресуши. — Е, кажи ми. Ти си журналистка. Защо?

Тя се замисли за момент.

— Обичам да пиша. Обичам да пътувам. Обичам да научавам какво става.

Зачуди се дали цялото това представление не целеше да я заблуди — в един миг се чувстваше заплашена и ужасена, а в следващия — защитена и ухажвана, също като сладките приказки при правенето на кола-маска от страна на неопитна козметичка.

— И кои страни си посетила при пътуванията си?

— Е, не толкова, колкото бих искала — Южна Америка, Индия, Африка.

— Къде в Африка?

— Судан и Кения.

— Нима? Била си в Судан? И как ти се стори?

— Прекрасен. Най-чуждестранното място, което съм виждала. Беше като в „Лорънс Арабски“.

— А хората?

— Мили.

Това танцуване около опасността по време на разговора им наистина беше вълнуващо.

— А Лос Анджелис? Какво мислиш за него?

— Възхитително повърхностен.

Той се засмя.

— И само толкова?

— Неочаквано провинциален. Прилича на Южна Франция, само че с магазини.

— А тази журналистика, с която се занимаваш, тази глазура за списанията, това ли е специалността ти?

— Глазура? Никога не са ме обиждали така!

Той отново се засмя. Имаше приятен смях, малко стеснителен, сякаш вършеше нещо, което не му беше съвсем разрешено.

— Искам да бъда истинска чуждестранна кореспондентка — внезапно стана сериозна тя. — Искам да направя нещо съществено.

— „През океани“. Успя ли все пак да напишеш материал за него? Тенорът му се беше леко променил.

— Хм — отвърна тя. — Горедолу. Но го пуснаха в рубриката на друга журналистка.

— Това обиди ли те?

— Не. В контекста на случилото се е дреболия. А ти? Харесваш ли Л.А.?

— Интересува ме продукцията му.

— Коя по-точно? Красивите момичета с огромни изкуствени гърди?

Той се засмя.

— Защо не влезем вътре?

— Да се освежа ли?

— Не, не, имах предвид да вечеряме.

Член на екипажа в бяла униформа ѝ подаде ръка и ѝ помогна да слезе по стълбата. Вътрешността на яхтата беше главозамайваща, макар и леко кичозна. Стените бяха облицовани с блестящо дърво, имаше дебели бежови килими и много месингови украси. Приличаше на истинска стая, не на каюта. Масата беше сложена за двама, с бяла покривка, цветя и ярко святкащи чаши и прибори, които за съжаление не бяха позлатени. Каютата беше декорирана с холивудска тематика и имаше доста интересни стари снимки, Правени на снимачни площадки: Алфред Хичкок играе шах с Грейс Кели, Ава Гарднър кисне краката си в кофа с вода, Омар Шариф и Питър О’Тул играят крикет в пустинята. Имаше и стъклена витрина с ценни предмети и спомени: статуетка „Оскар“, древноегипетско покривало за глава, бисерна огърлица на четири реда със снимка на Одри Хепбърн в „Закуска в Тифани“ зад нея.

— Това е моята страст — обяви той. — Филмите. Гледал съм толкова много с майка ми, толкова много от великите стари филми.

Някой ден ще направя филм, който ще бъде помнен дълго след смъртта ми. Стига да успея да си пробия път сред тъпотата и предразсъдъците на Холивуд.

— Но ти вече си правил филми.

— Малки филми във Франция. Не би могла да ги знаеш.

— Защо? Изпитай ме.

По лицето му не пробяга ли мимолетна паника?

— Виж — посочи той, — това е покривалото за глава, носено от Елизабет Тейлър в „Клеопатра“.

— А „Оскар“ —ът истински ли е?

— Да, но се опасявам, че не е много престижен. Мечтата ми е да се добера до някоя от статуетките, раздадени за „Лорънс Арабски“ през 1962 година. Но засега трябва да се примиря с тази, която е награда за най-добро озвучаване от края на шейсетте години.

Оливия се засмя.

— Разкажи ми повече за работите си. Може да съм гледала нещо. Гледам доста френски филми в...

— Виж. Това са перлите, които Одри Хепбърн е носила в „Закуска в Тифани“.

— Истинските?

— Разбира се. Искаш ли да си ги сложиш за вечерята?

— Не, не. Ще изглеждам нелепо.

Той ги извади от витрината, сложи ги на врата ѝ и ги закопча с ловкостта на хирург. Отстъпи крачка назад да прецени ефекта.

Усети, че изпитва бодване на синдрома на Пепеляшка и се вбеси на себе си. По дяволите, наистина беше впечатлена от тъпата яхта, от апартамента, от перлите и хеликоптера. Знаеше, че е една от дългата редица момичета, ухажвани по този начин, а не искаше да е така. Нелепото, измамно усещане, което може да връхлети момиче в подобно положение, вече клокочеше в нея. Мислеше: *Аз съм различна, не го харесвам заради парите му, харесвам го заради самия него. Мога да го променя*, а заедно с това си представяше как се разполага на яхтата като обожавано същество, как скача във водата да се гмурка неограничено, без допълнителна такса за взетото под наем оборудване, а после излиза изпод душа и си слага огърлицата на Одри Хепбърн.

Стига, заповяда си тя. Престани веднага, нещастнице. Заеми се с това, за което си дошла. Прииска ѝ се да изкрейси: Пиер бин

Ферамо, не можем ли да изясним нещата? Ухажваш ли ме, или се опитваш да ме очистиш? Терорист ли си или плейбой? Подозираш ли, че съм се опитала да насъскам ФБР по петите ти или не? Така, трябваше малко да го погъделичка.

— Пиер — започна тя, — или може би трябва да те наричам М-м... — започна да се смее — ...Мустафа?

Напрежението ѝ избиваше в истерия. Той я погледна сърдито за миг, което само я накара да се разсмее още повече. Почувства се така, сякаш проявява детинско нахалство спрямо Осама бин Ладен.

— Оливия — сухо рече той, — ако продължаваш така, ще се наложи да те укротявам.

— Като ме заровиш до шия в пясъка?

— Вероятно си въобразяваш, че искам да те вербувам за терористка-камикадзе.

Наведе се така плътно до нея, че почти можа да вкуси дъха му.

Стоеше загледана в „Оскар“-а и египетското покривало зад витрината, като се опитваше да се успокои.

— Защо ме излъга? — попита тя, без да се обръща. Той не отговори. Обърна се с лице към него.

— Защо ми каза, че си французин? Знаех, че си арабин.

— Тъй ли? — Изглеждаше съвсем спокоен, дори леко развеселен. — Смяя ли да попитам откъде?

— Ами, на първо място акцентът ти. На второ място, чух те да казваш „шукран“.

Секундна пауза.

— Да не би да говориш арабски?

— Да. Както ти казах, била съм в Судан. Там ми хареса, но... всъщност най-красноречиви бяха обувките и чорапите ти.

— Обувките и чорапите?

— Тънки копринени чорапи и излъскани до блясък мокасини — типично за арабски шейх.

— Дано не забравя да ги сменя.

— Само ако се опитваш да скриеш националността си. Онова в апартамента ти джамия ли беше?

Притворените очи не издадоха нищо.

— Всъщност е стая в случай на бедствие. И ми се стори идеално място за усамотение и съзерцание. А що се отнася до дребната, да

кажем, *неточност* относно националността ми, опитвах се да се преборя с бремето на расовите стереотипи. Не всеки има своето положително отношение към нашата култура и религия.

— Не е ли същото при политиците, които се правят, че не са обратни, като с това сами създават предпоставки за мнения, че да си обратен е нещо лошо?

— Да не намекваш, че се срамувам, задето съм арабин? — В гласа му се прокрадна тиха нотка на истерия, лека загуба на самоконтрол.

— Просто ме интересува защо излъга.

Той закова върху нея тъмния си задушевен поглед.

— Аз се гордея, че съм арабин. Нашата култура е най-древната в света и най-мъдрата. Законите ни са закони на духа, а традициите ни се коренят в мъдростта на предайте ни. Когато съм в Холивуд, се срамувам, но не от прадедите си, а от света, който виждам около себе си — нахалството, невежеството, тъпотата, алчността, точенето на лиги по млада плът, похот за новото в отсъствие на уважение към старото. Тази повърхностност, с която се шегуваш, че е възхитителна, не е сладост, а загниване в сърцевината на зрелия плод.

Оливия седеше неподвижна, вкопчена в чантата си, и мислеше за ножа в нея. Усещаше, че и най-незначителната зле преценена дума или движение ще отпушат старателно съдържания му гняв.

— Защо най-богатите нации в света са и най-нещастни? Кажете, знаеш ли? — продължи той.

— Това е доста странно обобщение — весело отвърна тя, опитвайки се да промени настроението. — Някои от най-богатите нации в света са арабски. Саудитска Арабия е доста заможна, ако не се лъжа.

— Кой ти гледа Саудитска Арабия!

Видимо изживяваше някаква вътрешна борба. Извърна се, после отново я погледна, вече успокоен.

— Извинявай, Оливия — рече с по-мек глас. — Но при моя продължителен живот в Америка често се чувствам... наранен... от невежеството и предразсъдъците, с които ни натикват в ъгъла и ни обиждат. Ела. Стига толкова. Не сме дошли за подобна дискусия. Нощта е красива и е време за вечеря.

21.

Божичко, как само се наливаше Пиер Ферамо. Едно мартини, бутилка шампанско „Кристал“, бутилка „Померол“ реколта осемдесет и втора година, след това почти цяла бутилка „Шазан-Монтраше“ реколта деветдесет и шеста, а с десерта поръча „Рейото дела Валполичела“. У повечето мъже това би изглеждало като проблем с алкохола. Но у мюсюлманин беше направо ненормално. *Да — улови се, че мисли Оливия, — но ако Ферамо през по-голямата част от живота си не е близвал алкохол? Ако е започнал да пие съвсем наскоро за заблуда на околните? Откъде би могъл да знае, че има проблем? Откъде би научил, че не всички християни пият така?*

— На мюсюлманите не е ли забранено да пият алкохол? — осмели се тя. Чувстваше се преяла. Храната беше превъзходна — миди върху пюре от нежен пролетен грах с бяло масло от трюфели, морски костур с леко пикантен сос с тиквени равиоли, праскови, задушени в червено вино с ванилов сладолед.

— Зависи — отвърна уклончиво той и напълни чашата си. — Има различни интерпретации.

— Гмуркаш ли се от яхтата? — попита тя.

— Дали се занимавам с подводно плуване? Да. Е, не точно тук и не лично аз. Прекалено е студено. Аз обичам да се гмуркам в Карибско море, при рифовете на Белиз и Хондурас и в Червено море. А ти гмуркаш ли се?

Посегна да напълни чашата ѝ, без да забележи, че вече е пълна.

— Да, обичам да се гмуркам. Всъщност имах планове да предложа на „Елан“ материал за гмуркането на екзотични места. Белиз, Хондурас. Мислех и за червеноморското крайбрежие на Судан.

— Но, Оливия — възкликна той и театрално вдигна ръце, — трябва да дойдеш в хотела ми в Хондурас. Настоявам. Гмуркането около островите е ненадминато преживяване. Имаме стени, които се спускат на триста метра, сложни тунели, най-редки видове морска фауна. Трябва да накараш списанието си да ти разреши да го напишеш.

А после ще продължим в Судан. Там е прекрасно, видимостта е най-добрата в света. Напълно недокоснато е. Трябва да го направиш. Трябва да го направиш веднага. Утре тръгвам за Хондурас. Обади се в списанието и ела там като моя гостенка.

— Да, ама има един проблем — рече тя.

— Проблем ли?

— Уволниха ме.

— Уволнили са те?

Започна да го наблюдава внимателно за признаци на блъфиране.

— Да. Някой от твоята рекламна служба се обадил на редакторката и се оплакал, че съм се обаждала във ФБР да те проверят.

За секунда той изгуби самообладание, но бързо го възвърна.

— Ти? Да се обаждаш във ФБР? Каква нелепост.

— Именно. Не съм се обаждала. Но някой беше сложил бръмбари в стаята ми и ме е подслушал как си говоря сама. Слушай — каза тя и се наклони напред, — Пиер, ще бъда честна. Наистина се позачудих за теб след случилото се в Маями. Когато бяхме двамата на покрива на апартамента ти, ти сякаш беше решил да не допуснеш да се кача на „През океани“ следващата сутрин. А веднага след като го гръмнаха, напусна града. Каза, че си французин, а те чух да говориш арабски. Наистина се поувляхох и започнах да си говоря на глас, въображаеми разговори, защото бях прекарала дълго време сама. Но не мога да проумея кой би сложил бръмбари в стаята ми.

— Сигурна ли си?

— Намерих бръмбарче в телефонната слушалка.

Ноздрите му гневно се разшириха.

— Скъпа ми Оливия — най-сетне произнесе той, — много съжалявам за случилото се. Нямах представа. Не мога да гадая кой е извършил всичко това, но както знаеш, живеем в параноични времена.

— Да. И сам разбираш как...

— О, да, да. Разбира се. Ти си журналистка и лингвистка. Имаш любознателен ум. Самият аз вероятно също бих бил подозрителен. Но в такъв случай, предполагам, че ако продължаваше да храниш тези подозрения, сега нямаше да си тук.

— Би било доста шантаво от моя страна — внимателно избегна лъжата Оливия.

— А сега си изгубила и работата си.

— Е, не беше точно работа. Но очевидно твоите хора са били бесни, като са се обадили.

— Веднага ще оправя тази работа. Напиши до редакторката подробностите от договора си, а утре сутринта аз лично ще ѝ се обадя. Толкова съжалявам за случилото се.

Май започвам да се влюбвам в теб — мислеше тя. — *Дори да си терорист. Аз съм като някоя от онези сътруднички, които се влюбват в ръководителя на бунтовническата армия или биват отвлечани и започват да си падат по човека, който ги е отвлякъл. Страдам от стокхолмския синдром. Ще свърша като обект на кратък репортаж в „Час за жената“.*

Той взе главата ѝ в ръце и се взря в очите ѝ. Наистина беше прекрасен: нежен, чаровен, щедър, мил.

— Ще дойдеш ли? В Хондурас? — попита. — Ще ти пратя самолет и ще бъдеш моя гостенка.

Тя направи усилие да устои.

— Не, не. Много си любезен, но никога не приемам гостоприемство, когато пиша материал. Това пречи на обективността ми. Може да намеря хлебарка в супата и тогава закъде съм?

— Тогава тази покана за вечеря също ще попречи на обективността ти.

— Само ако пиша материал за теб.

— А ти не пишеш ли? Разочаровате ме, госпожице Джаулс. Смятах, че ще ме превърнете в звезда.

— Сигурна съм, че си единственият човек в Л.А., който не се стреми да стане звезда. — *Не и в този живот.*

— А аз мисля, че ти си другият.

Протегна ръка и нежно я погали по бузата. Влажните му кафяви очи сякаш изгаряха нейните. Докосването на устните му върху нейните изпрати шокови вълни по цялата ѝ система.

— Госпожице Джаулс — измърка той, — вие сте една прекрасна, невъзмутима... англичанка.

Той стана, взе ръката ѝ, изправи я и я поведе към палубата.

— Ще останеш ли с мен тази нощ? — попита и погледна надолу към нея.

— Прекалено рано е — промърмори тя и се остави да притегли главата ѝ до гърдите си, да я обвие властно с ръце и да погали косата ѝ.

— Разбирам — отвърна. Единственият звук беше мекото пликане на вълните в корпуса на яхтата. — Но нали ще дойдеш в Хондурас?

— Ще си помисля — немощно отвърна Оливия.

22.

ЛОС АНДЖЕЛИС

— Кой терминаал?

Таксито на Оливия минаваше сред нефтените полета по пътя към летището. На всяка крачка, колкото и невероятно да беше, се появяваха пясъчно оцветени кимащи магарета, сякаш беше в Южен Ирак, а не в покрайнините на Лос Анджелис.

— Кой терминаал? — попита пак шофьорът на таксито. — Терминаал? Международен? Вътрешен? Коой компания?

— О, о, ъ — запелтечи тя, защото нямаше представа къде отива. — Международния.

Слънцето залязваше сред облаците с детайлите и великолепието на маслена картина, хаосът от преплетени телефонни жици се чернееше на фона му. Испита тръпка на преждевременна носталгия по Лос Анджелис и Америка: онази Америка на пустините, бензиностанциите, дъгите шосета и изобретенията.

— Коой компания?

Я млъквай — едва се сдържа да не каже тя. — *Още не съм решила.*

Насили се да започне да мисли ясно и разумно. Проблемът беше съвсем прост: беше се влюбила в мъж. Подобно нещо можеше да се случи на всекиго, като се изключеше фактът, че е международен терорист. Симптомите ѝ бяха познати: само трийсет процента от мозъка ѝ функционираха. Останалата част беше заета от комбинация от фантазии и спомени. Всеки път, когато се опитваше спокойно да прецени положението и да направи някакъв план, умът ѝ биваше завладяван от представи за безкрайно бъдеще с Ферамо, започващо с гмуркане в кристалните карибски води, последвано от чукане в бедуински шатри в суданската пустиня и завършващо с брачен живот в стил Грейс Кели-принц Рение — яхти, дворци и тъй нататък, с Ферамо,

който след някаква изумителна душевна акробатика се е превърнал от терорист в известен кинорежисьор-тире-филантроп, а може би и доктор-тире-учен-тире-някаква неопределена мъжка професия, включваща и уменията да се поправят коли. Не трябваше да ходи на срещата на остров Каталина. Опитваше се отчаяно да се вземе в ръце. Няма — повтаряше си тя — да преследвам никой мъж. Жените са еволюирали и са се научили да правят всичко, което е било мъжка работа, а мъжете са отговорили с регрес. Те дори вече не могат да ремонтират разни неща. Но в този момент Ферамо, облечен в контешки костюм, ровичкаше в двигателя на хеликоптера под обожаващите погледи на екипажа. С последно завъртане на гаечния ключ двигателят се включи с рев, а екипажът заръкопляска и завика ура. Ферамо я грабна през кръста, отметна главата ѝ назад и страстно я целуна, преди да я метне в хеликоптера.

Мобилният ѝ телефон отново зазвъня. На мониторчето пишеше „извън обхвата“. Ферамо! Трябваше да е той.

— Аз съм — заговори Кейт. — Събудиха ме презатлантически мисловни вибрации. Каниш се да направиш нещо лошо, нали?

— Не, не. Само, въъ, Пиер притежава хотел за водолази в Хондурас и...

— Да не си *посмяла* да го следваш в Хондурас. Това е лудост. За какво се труди през всичките тези години, ако ще се поддадеш на чара на някакъв смехотворен плейбой в стил Доди ал Файед? Вероятно има косми по гърба. След четири години ще те затвори вкъщи с фередже, докато той пътува по света и чука кандидат-звезди.

— Не е вярно. Ти не го познаваш.

— О, моля те. Ти също. Оливия, просто се прибери. Оправи положението си в „Сънди Таймс“. Продължавай да градиш кариера и живот, които никой не може да ти отнеме.

— Ами ако е истина? Ако е от Ал Кайда?

— Тогава се прибери още по-бързо. Освен без кариера, ще останеш и без глава. И не, не се опитвам да си присвоя сюжета ти.

— Извинявай за това — овчедушно рече Оливия.

— Всичко е наред.

— Нямам намерение да прекарвам остатъка от живота си с него. Просто исках малко...

— Не е нужно да търчиш до шибания Хондурас за едно „малко“... Качвай се на полета до Хийтроу още тази вечер и утре ще се видим.

Таксито вземаше бетонния завой към залите за заминаващи.

— Така, пристигнахме. Международен терминал — намеси се шофьорът. — Коой компания?

— Ще слеза тук.

— Много си податлива на мъжете.

— Е, поне не съм се омъжвала два пъти — рече Оливия, като се опитваше едновременно да слезе от таксито, да даде бакшиш на шофьора, да хване сака и да стисне телефона между ухото и рамото си.

— Това е, защото си била шоково вкарана в преждевременно помъдряване поради случилото се със семейството ти. Иначе до двайсетгодишна възраст щеше да си омъжена, също като съученичките ти.

Оливия беше връхлетяна от внезапна интуиция.

— Да не си се скарала с Доминик? — попита тя, като се мъчеше да обясни със знаци на шофьора, че не е възнамерявала да му дава бакшиш от двайсет долара за трийсетдоларов курс.

— Мразя го.

— А, значи все пак историята ви продължава. Любовта и омразата са едно и също чувство. Обратното на любовта е безразличието.

— Млъкни. Мразя го. Та значи ще кацнеш утре към три? Ела направо тук.

— Да, въъ, ще ти се обадя — изрече със съмнение Оливия и тръгна към терминала.

Оливия обичаше да пътува сама: беше в движение само с един малък сак и отговаряше сама за себе си. Усмихна се радостно, когато автоматичните врати се плъзнаха да я приемат. Откъде *знаеха* кога да се отворят? Караха я да се чувства важна особа.

Седна на една от редиците с пластмасови седалки и започна да наблюдава летищния свят, който се нижеше край нея: разтревожено семейство, обуто с гуменки, с пастелни якета и издути раници, които представляваха униформата на туристите, стиснали здраво чантите си,

оглеждащи се страхливо и скупчващи се да се предпазят от един чужд свят. Дебела мексиканка с бебе следваше сърдито на вид момче. Сети се за думите на Кейт. Дали щеше да остане Рейчъл Пиксли и да води обикновен живот, ако не беше катастрофата? *Неее*, помисли тя. *Нямаше* обикновен живот. Животът беше крехък и причудлив и се променяше от нищо и никакво. От човека зависеше да извлече удоволствията му.

Извади намачкана разпечатка на електронна поща и я зачете отново.

От: РЕДАКТОР@ЕЛАН.CO.UK

Относно: ПИЕР ФЕРАМО

Драга Оливия,

Тази сутрин Пиер Ферамо ни се обади лично. Мосю Ферамо обясни, че хората му са допуснали непростима грешка, с която ти нямаш нищо общо. Говори за теб с най-ласкави думи и помоли незабавно да те възстановим на работа. Не знам как да ти се извиня за погрешната преценка. Получихме материала, който ни изпрати, отличен е. Мисля, че в него има достатъчно хляб да продължиш да работиш. Искаш ли ти да продължиш с него или би предпочела да отидеш в Хондурас и да пишеш за водолазите, за които спомена Мосю Ферамо? Ако желаеш, бихме могли да изчистим материала за „кандидатките“ от вторичните елементи и да го пуснем в твоята рубрика. Уведоми ни.

Още веднъж извинявай, очакваме още много превъзходни материали от теб в бъдеще.

Сали Хокинс
Редактор, „Елан“

Сложи я в чантата и извади разпечатките на полетите на „Експедиция“. Имаше полети в двайсет и петдесет до Лондон и в двайсет и четирийсет до Ла Сейба в Хондурас през Мексико Сити. Оставаше само да реши.

23.

Но за жалост Оливия не можа да реши. Беше запратена в Царството на нерешителността, което познаваше като опасно място, където можеше да се скита с дни, все по-залутана в лабиринта на безкрайните „за“ и „против“ и различните възможности. Единственият изход беше да вземе решение, какво да е решение, след което можеше поне да се измъкне и да вижда ясно нещата.

Смръщила чело в сериозен размисъл, тя пробяга с очи по таблото на излитащите самолети да провери за полета до Лондон: Акапулко, Белиз, Богота, Канкун, Каракас, Гуадалахара, Гватемала, Ла Пас. „Какви ги върша? — мислеше тя. — Ако се върна в Лондон, ще седя под тъпия дъжд и ще пиша статии за трапезарии.“

Отвори пътеводителя на Хондурас. „Рай от плажове с бял пясък и гористи възвишения, заобиколен от кристални карибски води. Островите Бей предлагат най-зрелищното гмуркане в Карибско море.“

Ммм, помисли тя, докато прелистваше пътеводителя и търсеше Попаян — островът, на който се намираше курортът за екологично гмуркане на Ферамо.

„Най-малкият остров в архипелага Попаян предлага потапяне в атмосферата на петдесетте години. Голяма част от населението е смесица от тъмнокожи, карибци, испанци и други заселници — преки потомци на претърпели корабкрушения ирландски пирати. Единственият бар в селото — «Ведро с кръв» — е център на клюките и обществения живот.“

Очите ѝ светнаха. Звучеше страхотно. После се сети за думите на майка си относно забавленията и опасностите, взе друга книга, книга за Ал Кайда и я отвори на прегънатата страница в глава „Такфири“.

Служители на разузнаването предупреждават, че Такфири — дъщерна организация на Ал Кайда, не оправдава ислямските си корени, защото членовете ѝ пият

алкохол, пушат и дори се дрогират, наред с женкарството и обличането в контешки западен стил. Целта им е да се слоят с това, което наричат корумпирано общество, за да го разрушат.

Професор Абсалом Уиджет, британски учен от ислямски произход и автор на „Защо е малко вероятно в Ел-Обейд да се появят плазмени телевизионни екрани“, ги описва като „разрушително безпощадни: сърцевината на ядрото на войнстващите ислямисти.“

Оливия бе взела решение. Отиде до пощенската кутия и пусна плик, адресиран до апартамента ѝ в Лондон. В него имаше дискета със съдържанието на компютъра ѝ, включително и снимките, които беше направила в „безопасната стая“ на Ферамо.

— Един билет до Ла Сеиба, Хондурас — каза тя на жената на гишето.

— Еднопосочен или двупосочен?

— Еднопосочен — мрачно отсече Оливия.

24.

ЦЕНТРАЛНА АМЕРИКА

Пътуването се разви от болничната хигиена на летището на Л.А. до лудостта на Латинска Америка с главозамайва бързина. На развълнуваната Оливия ѝ се стори, че се намира в забързана версия на викторианска експедиция: Бъртън или Спийк тръгват от Лондон за Кайро с колосани яки, после все повече затъват в африканския континент и загубват разсъдъка, имуществото и зъбите си.

Летището на Мексико Сити беше истинска лудница: седалките бяха от изтъркана волска кожа, минаваха мъже в каубойски ботуши, сомбрера и огромни мустаци, жените бяха издокарани с впити джинси и тънки токчета, обсипаните им с пайети бюстиета преливаха като на водещи на телевизионни игри, а телевизионните игри и музикалните видеоклипове на огромните екрани едва се крепяха откъм страната на мекото порно.

Оливия имаше работа. Обади се на Сали Хокинс и каза, че ще се заеме с материала за гмуркането, но ще удължи престоя си с няколко дни. Искаше да пообиколи островите Бей инкогнито и да се добере до каквото може, преди да оповести присъствието си. Купи си евтини джинси и потник, откри дрогерия и душ, боядиса косата си червена, а после прибягна до стария си паспорт (който съвсем незаконно беше обявила за загубен, когато смени името си) и се превърна в Рейчъл Пиксли. Мисълта за самолетната храна обикновено я отблъскваше, но тук се изкуши от ароматите и изяде огромна чиния бурито с пържен боб, салса, гвакамоле и шоколадов сос.

Връзката на АТАПА за Ла Сеиба в Хондурас беше след пет часа, а атмосферата на изхода за самолета беше определено празнична. Когато пъстрата група пътници се качи на раздрънкания самолет,

закъснението се беше превърнало в пълнокръвен купон, на който се консумираха жилави сандвичи и се пиеха подправени с текила зловещо зелени напитки. Мъжът до Оливия непрекъснато ѝ предлагаше да пийне текила от бутилката, но тя му обясни, че е преяла с пържен боб с шоколад и не може да поеме нищо друго. Четиридесет минути след началото на полета тъпият филм, който беше гръмка обругаван от пътниците, изчезна от екрана и от високоговорителя се чу гласът на капитана — първо на испански, после на английски.

— Госпожи и господа, говори вашият капитан. Със съжаление ви уведомявам, че имаме проблем със самолета и няма да кацнем в Ла Сеиба. Отиваме на друго място. Ще ви съобщим допълнително. Довиждане.

Оливия моментално разбра, че става дума за отвличане. Времето се влачеше едва-едва, както твърдят, че ставало при даване. Общото обзело я чувство, реши тя, беше тъга: тъга, че никога няма да успее да стане голяма журналистка и никога няма да види името си под значима история. Опита да си припомни Житейските правила, после отчаяно реши, че те не са в сила, когато умреш. За малко се ободри при мисълта, че отново ще види родителите и брат си, които щяха да са в ангелски одежди и с крила. После помисли: *О, по дяволите, ако знаех, че това ще се случи, щях да се изчукам за последно с Ферамо на яхтата.*

25.

ТЕГУСИГАЛПА, ХОНДУРАС

„Добре, стига вайкане“, каза си рязко тя, бръкна в чантата за лютивия спрей и впи поглед в капитанската кабина, за да състави план. Мъжът до нея й протегна бутилката с текила. Този път отпи с наслада огромна глътка. Върна му я и с учудване забеляза, че той я поема с весела усмивка. Огледа самолета и видя, че никой не се държи като човек на прага на смъртта. Стюардесата вървеше по пътеката с поредния поднос зловещи напитки и пълна бутилка текила.

— Всичко е наред — обясни мъжът до нея. — Няма защо да се тревожите. Авиокомпания АТАПА никога не знае къде ще се приземи. Съкращението й означава „Винаги си носи парашут“. И се заля в гръмък смях.

Приземяването в Тегусигалпа по-скоро приличаше на падане на трактор върху ръждясал железен покрив. Но въпреки това пътниците заръкопляскаха и приветстваха пилота. Докато се качваха в очукан автобус, закапаха първите капки дъжд и скоро, както се друсаха по задните улички на града край олющени колониални сгради и дървени бараки, по покрива заплющя истинска тропическа буря. Беше някак уютно.

Оливия реши, че хотел „Ел Парадор“ ще е най-добрият. Сгъването на тоалетната хартия беше безупречно както по отношение на остротата на ъгъла, така и по спретнатостта си. Единственият проблем беше, че подът на банята бе зялят с пет сантиметра вода. Вдигна слушалката да се обади на рецепцията, но тя изгъркори в отговор. Тръгна сама надолу, поиска бърза доставка на кофа и парцали и се върна в стаята, където седна с кръстосани крака върху ярката кувертюра на леглото и започна да подрежда притежанията си.

Подреди всичко пред себе си и започна да прави два списъка: „Съществени за остатъка от пътуването“ и „Ненужни“. „Ненужни“

включваше потника и джинсите (прекалено горещо беше за тях) и красивата новичка маркова кожена чанта (прекалено тежка, прекалено запомняща се и прекалено луксозна).

На вратата се почука.

— Un momento, por favor — извика тя и скри изследователските си материали и шпионското оборудване под одеялото. — Pase adelante^[1].

Вратата се отвори, последвана от парцал и усмихнато момиче с кофа в ръце. Оливия посегна към парцала, момичето поклати глава, но все пак двете заедно изсушиха пода — Оливия изпразваше кофата, а момичето поддържаше несекващ поток от испанска реч, най-вече на тема колко е весело долу в бара. Когато подът беше сух, двете се изправиха, усмигнаха се и се възхитиха на работата си. Оливия реши, че трябва (като се надяваше да не е прекалено неокOLONIAЛИСТКО) да замени бакшиша за този приятелски дух с кожената чанта, както и с някои дрехи от списъка „Ненужни“. Жената остана доволна, макар и не чак толкова доволна, че да даде израз на разбирането си за изключително модната маркова чанта, но може пък да беше някоя изключително възвишена натура, която презираше етикетите. Прегърна Оливия и кимна надолу към бара.

— Si, si, mas tarde^[2] — рече Оливия.

„Най-добре се въздържай от «маргарити» — заповяда си Оливия, докато пяхаше ценностите си в сейфа и затваряше ципа на бежово-зеления сак със «Съществените за остатъка от пътуването». — Я, стига — каза си тя, като влезе във весело украсения двор. — Всички са вкиснати като глътнали оцет.“ Пийна от първата си страхотна маргарита. Salud!^[3]

Хубав побелял мъж с мустаци, невероятно пиян, се беше навел над китарата си, когато се дотътри тълпа от пътуващи хипита, бизнесмени и местни хора. Когато домораслият мариачи започна да им дотяга, песента му бе рязко заменена от гръмка салса. След секунди дансингът се напълни с местни хора, танцуващи прекрасно сложните подробни стъпки, имаше и няколко гринговци с вратовръзки, които неопределено се кълчеха. Оливия, която за кратко време беше излизала с венецуелския кореспондент на „Ройтерс“ и бе развила страст към салсата, гледаше като хипнотизирана как го правят танцьорите, израснали с ритъма ѝ. През масата от тела вниманието ѝ се прикова

върху ниско подстриган мъж с изрусена до бяло коса. В центъра на тази веселба и невъздържано пиене той седеше на една маса, наведен напред, опрял брадичка на ръката си и внимателно наблюдаваше тълпата. Беше облечен в торбести хип-хоп дрехи, но изглеждаше прекалено хладнокръвен и съсредоточен, за да е турист, пътуващ с раница. Няколко минути по-късно се появи отново точно пред нея. Не се усмихна, само повдигна вежда към дансинга и протегна ръка. Секси младеж, а и нахакан. Напомняше ѝ за някого. Беше страхотен танцьор. Не се движеше много, но знаеше какво прави, на нея ѝ оставаше само да го следва. Никой от двамата не проговори, просто танцуваха с доближени тела, ръката му я водеше там, където искаше тя да отиде. След няколко номера крайно вежлив възрастен местен мъж прекъсна танца им и поиска да танцува с нея. Русият добронамерено я отстъпи. Следващия път, когато вдигна поглед, него го нямаше. Най-сетне спря да танцува и избърса чело, когато усети ръка върху лакътя си. Беше камериерката, на която беше подарила чантата.

— Върни се в стаята си — бързо прошепна момичето на испански.

— Защо? — попита Оливия.

— Някой беше там.

— Какво? Видя ли някого?

— Не. Трябва да тръгвам — нервно рече тя. — Върви и огледай. Бързай.

Оливия моментално изтрезня и се втурна към стаята си по стълбите, не с асансьора. Пъхна ключа в ключалката спря и рязко отвори вратата. Стаята представляваше маса странни сенки, хвърляни от уличните лампи, светещи през палмите и комарниците на прозорците. Все още на прага посегна към ключа и светна: нищо. Заслуша се отново, затвори вратата зад гърба си и провери банята: пак нищо. Отиде до сейфа. Беше недокоснат. После погледът ѝ се спря на сака. Беше полуотворен, а знаеше, че го бе затворила плътно. Дрехите, които беше оставила сгънати, бяха разбъркани. Пъхна ръка под тях и напипа нещо като полиетиленов плик, пълен с брашно. Издърпа го разтреперана, видя, че е пълен с бял прах и в същия миг чу тежки стъпки в коридора. Разкъса плика, мушна показалеца си вътре и го

прокара по венците си като по не твърде неприятен начин потвърди подозрението си, че съдържа кокаин, и то в доста голямо количество. Точно тогава стъпките спряха пред вратата ѝ и Оливия чу силни викове и блъскане по вратата.

— *La policial Abra la puerta!*

— *Un momento, por favor!*^[4]

Нямаше голям избор — да отвори вратата на полицията с чувалче кокаин в ръка, или да скочи от петия етаж.

[1] Момент, моля. Влезте. (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Да, да, по-късно (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Наздраве (исп.). — Б.пр. ↑

[4] — Полиция! Отворете вратата!

— Момент, моля! (исп.). — Б.пр. ↑

26.

Спри, дишай, мисли. Влезе в банята и пушна водата в тоалетната. Под прикритието на шума вдигна комарника на прозореца и отстъпи една крачка. Замахна колкото можа и изхвърли с всичка сила пластмасовия плик през прозореца, като си мислеше: *На някой там отвън ще му падне късмет от небето.* После, като чу далечно плъокване, върна комарника на мястото му и спокойно отвори вратата.

Когато се изправи очи в очи с полицаите, видя, че не са чак толкова страшни. Бяха пъпчиви юноши и, кажи-речи, я гледаха извинително. Седна на един твърд стол и започна да ги наблюдава как претърсват стаята, като се опитваше да разбере дали знаят какво търсят и къде да го търсят. Дали бяха истински полицаи? Или военни? Актьори? Безработни актьори-тире-консултанти по начин на живот?

— *Todo esta bien* — обяви най-сетне единият. — *Gracias. Disculpenos.*

— *No tiene importancia*^[1] — отвърна тя, което не беше съвсем вярно, но беше англичанка и вярваше в силата на вежливостта, защото, както пишеше в Наръчника на доброволките: „В една гума няма нищо освен въздух, но именно той кара колелата да се движат по-гладко!“

— *Un cigarillo?* — попита по-младичкият и извади пакет.

— *Muchas gracias* — отговори тя, взе цигарата и се наклони в очакване на огънче. Изведнъж ѝ хрумна, че може да е с марихуана. Прищя ѝ се да имаше малко текила да предложи на полицаите. Имаха вид, като че ли бяха податливи на чашката и в пияно състояние можеше да ѝ кажат кой ги е пратил.

— *Por que estan aqui?*^[2] — все пак опита тя.

Двете момчета се спогледаха и се засмяха. Били получили сигнал. Посмяха се още малко, допушиха цигарите си и си тръгнаха, сякаш ѝ бяха приятели от детинство, наминали на купон.

Когато се увери, че са напуснали хотела, тя се свлече, опряла гръб на вратата. След малко изплува от мъглата на страха и объркването си и се попита, в съответствие с Житейско правило номер

седем: *Важно ли е наистина?* За нещастие, отговорът беше „да“. Реши сутринта да се обади в британското посолство. Стига да имаше такава.

Оливия прекара ужасна, гореща, тревожна и безсънна нощ. Испита облекчение, когато чу петела, който предизвестяваше края ѝ. Когато слънцето надникна между блестящите върхове на палмите, светлината му бе разочароващо бледа, не като на мощното утринно карибско слънце. Отвори прозореца и погледна надолу към спокойните води на пристанището и ръждясалите железни покриви, пое от тежкия ароматен въздух. Долу на улицата група местни жени говореха и се смееха. От нечие радио долиташе тремавата музика на мариачи. Осъзна, че пътниците не разполагаха с никаква информация как или кога ще стигнат до края на пътуването си. Зачуди се дали няма да останат тук завинаги, като купонът продължава ден подир ден, докато не започнеха да вършат нищо друго освен да пият текила и да спят под дърветата от зори до здрач.

Долу на рецепцията на стената беше залепен смачкан лист хартия:

Pasajeros de ATAPA para La Ceiba. El autobus saldra del hotel al aeropuerto a las 9 de la mañana.^[3]

Вече беше осем. Оказа се, че мобилният телефон на Оливия не работи в Хондурас. Попита момчето на рецепцията дали може да ползва телефона. Той отвърна, че телефоните не работят, но във имало обществен телефон. Надолу по улицата овехтял синьо-жълт знак, провесен накриво от дървен навес, намекваше, че наблизо има или телефон, или овча глава.

Започна с разпит на хондураските „Телефонни услуги“, готова за дълга и досадна поредица от сигнали заето, не отговаряне на звъненето ѝ и непрекъснато викане и диктуване на думи буква по буква, завършващо с прекъснат разговор. Вместо това на телефона веднага се обади очарователно момиче, което говореше перфектен английски, даде ѝ телефона на британското посолство и я информира, че отваря в осем и половина.

Беше осем и петнайсет. Дали да изчака? Или да се върне на бегом да си опакова багажа, така че да успее за автобуса? Реши да остане при телефона. В осем и двајсет и пет се появи жена с две дребни дечица и започна да се навърта наоколо. Оливия се помъчи да не ѝ обръща внимание, но се засрами и отстъпи мястото си. Жената поде дълъг емоционален разговор. В девет без петнайсет започна да крещи, а по-малкото дете се разрева. В девет без тринайсет и двете деца се заливаха в сълзи, а жената удряше със слушалката по стената на кабината.

Щеше да изпусне скапания автобус и самолета и да остане за вечни времена в Тегусигалпа. В края на краищата се оказа съвсем просто. Отвори вратата, кресна: „Ти! Вън!“ и набра номера на посолството.

— Ало, британско посолство? Здравейте, името ми е... — По дяволите, кое да каже? — ...Рейчъл Пиксли — бързо изрече тя, като се сети, че това е името в паспорта, който беше използвала при покупката на билета.

— Да? С какво можем да ви помогнем?

След като обясни накратко проблема, я свързаха с мъж, от чийто отчетлив английски глас изведнъж ѝ се доплака от умиление. Все едно се беше сблъскала с някой британски татко или полицај, след като е била преследвана от бандити.

— Хммм — рече човекът, когато тя свърши. — Ако трябва да бъда откровен, подобни неща са обичайни за полетите от Мексико Сити. Сигурна ли сте, че не са бъркали в багажа ви тогава?

— Да. Прередих си сака, преди да изляза от стаята. Наркотиците ги нямаше. Някой е влизал в стаята ми, докато съм била долу в бара. Притеснявам се от някои хора, с които се запознах в Л.А. — мъж на име Пиер Ферамо и някои странни неща, които се случиха...

По линията се чу леко бръмчене.

— Можете ли да изчакате секунда? — попита англичанинът. — Трябва да се обадя на другата линия. Един момент.

Погледна нервно часовника си. Беше девет без три минути. Надеждата ѝ бе в махмурлука на всички пътници, който положително щеше да ги накара да закъснеят.

— Извинете — върна се мъжът на телефона. — Госпожица Пикси, нали?

— Пиксли.

— Да. Вижте сега. Не е нужно да се тревожите за онези наркотици. Ще уведоим съответните власти. Ако възникнат нови проблеми, обадете ни се. Бихте ли могли да ни уведомите за маршрута си?

— Ами смятам да взема днес самолета до Попаян, да остана за няколко дни в селото, а после може би ще се преместя в хотела на Ферамо на Айла Бонита.

— Прекрасно. Ще съобщим да ви наблюдават. Защо на връщане не се отбиете да ни разкажете как е минало?

Оливия затвори телефона, гледа втренчено секунда-две право пред себе си и замислено прехапа устни. Дали телефонът наистина забръмча, когато спомена името Ферамо, или пак се обаждаше развинтеното ѝ въображение?

В хотела младежът на рецепцията я информира, че автобусът за летището е потеглил преди десет минути. За щастие налетя на получателката на марковата чанта, която ѝ каза, че ще накара съпруга си да я закара до летището с микробуса си. Наложил се доста да го чака. Когато се додрусала до залата за заминаващите, беше десет и двайсет и две. Самолетът трябваше да излети в десет.

Оливия препускаше по пистата, повлякла подире си малкия сак, и махаше като луда, а двама мъже в работни комбинезони започнаха да отделят стълбата от самолета. Като я видяха, се засмяха и я върнаха обратно. Единият се качи преди нея и задумка по вратата, докато не я отвори. Когато влезе в претъпканата кабина, я посрещнаха вяли приветствия. Спътниците ѝ бяха бледи и крехки след снощните излишества, а пилотът минаваше по пътеката и се здрависваше с всеки един от тях. Почувства се по-сигурна, докато не разпозна в него пияния мустакат мариачи от снощния посветен на салсата купон.

На летището в Ла Сейба си купи билет до Попаян и отчаяно се отправи към стойката с вестниците само за да открие, че няма чуждестранни с изключение на един „Таим“ отпреди три седмици. Купи си елсеибски „Ел Диарио“, тръшна се на оранжевата седалка до изхода за самолета, зачака да обявят полета и запрелиства вестника в опити да намери някаква нова информация за „През океани“. Усети се

леко развеселена при вида на снощния си партньор по танци със сериозното изражение и ниско подстриганата изрусена коса. Приличаше ѝ на Еминем. Излъчваше същата пагубна печал. Приблужи се и седна до нея, предложи ѝ бутилка с минерална вода.

— Благодаря — каза тя, като се наслаждаваше на лекия допир на ръцете им, когато я пое.

— De nada. — Лицето му беше почти безизразно, но имаше пленителни очи — сиви и интелигентни. — Опитайте се сега да не повърнете — рече той, изправи се и тръгна към стойката с вестниците.

Внимание — каза си Оливия, — *внимание. Ние не сме туристки с огромни раници през свободната си година. Ние сме видни чуждестранни журналистки и евентуално международни шпионки, тръгнали на мисия от глобално значение.*

[1] — Всичко е наред. Извинете ни.

— Няма значение. (исп.). — Б.пр. ↑

[2] — Цигара?

— Много благодаря.

— Защо сте тук? — Б.пр. ↑

[3] Пътниците на АТАПА за Ла Сейба. Автобусът ще потегли от хотела за летището в 9 сутринта. (исп.). — Б.пр. ↑

27.

ПОПАЯН, ОСТРОВИ БЕЙ

В далечината се появи остров Попаян и скоро започнаха да се спускат над кристалното тюркоазено море към бели коралови плажове и пищна зеленина. Самолетчето се приземи с чудовищен удар, после заподскача по непавираната писта и зави надясно към паянтово дървено мостче, сякаш беше велосипед, и най-сетне рязко спря до ръждясал червен пикап и дървена табела с надпис: „Добре дошли в Попаян: истинският остров, обитаван от героя на Дефо Робинзон Крузо.“

Възникна проблем при отварянето на вратата. Пилотът я дърпаше отвън, а отвътре хипи с огромна раница на гърба се вираше в дръжката с ленив възторг и от време на време я побутваше, сякаш бе гъсеница. Русият младеж стана, отмести хипито, хвана дръжката, опря рамо на вратата и я отвори.

— Благодаря, мой човек — овчедушно промърмори хипито.

Някой беше оставил британски вестник на седалката. Оливия жадно го сграбчи. Когато слязоха, ги натовариха в задната част на пикапа и тя щастливо пое от чистия въздух и се огледа.

Беше забавно да се вози на пикап сред туристите с раници. Задрусаха се по песъчливата писта, а после поеха по главната улица на Уест Енд. Приличаше на кръстоска между уестърн и филм за дълбокия Юг. Къщите бяха дървени с веранди. На някои от тях имаше люлеещи се пейки, на други избелели, удобни на вид дивани. Възрастна дама с бяла, накъдрена на апарат коса и бледа кожа, облечена с жълта рокля, вървеше по улицата с дантелено чадърче, а на няколко крачки я следваше висок, извънредно красив тъмнокож.

Оливия се извърна и забеляза, че русият мъж я гледа втренчено.

— Къде сте отседнали? — попита той.

— В пансиона на госпожица Рути.

— Значи трябва да слезете тук — заяви русият и удари по вратата на шофьора. Забеляза мускулите под ризата му. Той скочи долу да ѝ помогне, разтовари сака ѝ и го занесе нагоре по стълбите на зелена дървена веранда. — Пристигнахте — обяви и ѝ протегна ръка. — Мортън Си.

— Благодаря. Рейчъл.

— Тук ще се чувствате добре — извика той през рамо, докато се качваше обратно в пикапа. — Ще се видим във „Ведро с кръв“.

Когато Оливия почука на жълтата врата, започнаха да падат тежки капки дъжд. Отвътре долиташе топла миризма на печено. Вратата се отвори и пред нея застана изключително дребна старица. Имаше бяла кожа, златисто-червени къдрици и беше препасана с престилка. Оливия изведнъж се почувства като в приказка, стори ѝ се, че вътре ще завари вълк с червена шапчица, няколко джуджета и бобено стъбло.

— Е, с какво мога да ви помогна? — Старицата говореше със силен ирландски акцент. Може пък историите за ирландските пирати да бяха верни.

— Дали имате свободна стая за няколко ноци?

— Разбира се — отвърна госпожица Рути. — Влезте и седнете. Ще ви приготвя закуска.

Оливия полуочакваше да изскочи някой леприкон и да ѝ помогне със сака.

Кухнята беше построена изцяло от дърво и боядисана с модерните през петдесетте години патешко жълто и горско зелено. Оливия седна на кухненската маса, дъждът барабанеше по покрива, а тя се замисли за това как създаването на дом няма нищо общо със строителството и зависи единствено от това как го усещат различните хора. Беше сигурна, че госпожица Рути би могла да се нанесе в аскетичния мезонет на Ферамо в Маями и да успее да го превърне в колибката на Снежанка или в Малка къща в прерията.

Закуси с пържен боб и царевичен хляб от чиния с две сини ивици, която ѝ напомни за детството ѝ. Госпожица Рути и обясни, че

имала две свободни стаи, и двете с изглед към морето. Едната била на първия етаж, а другата, която всъщност била апартамент — на най-горния. Първата струвала пет долара на нощ, а апартаментът — петнайсет. Избра апартаментта. Той имаше наклонени тавани, покрита веранда и изглед в три посоки. Приличаше на дървена къщурка в края на вълнолом. Стените бяха боядисани в розово, зелено и синьо. Имаше легло с желязна табла, а в банята — тапети, на които пишеше „Обичам те Обичам те Обичам те“ до безкрай. И най-важното — тоалетната хартия беше сгъната безупречно.

Госпожица Рути ѝ поднесе чаша нескафе и парче джинджифилов кейк.

— Ще се гмуркате по-късно, нали? — попита госпожица Рути.

— Отивам веднага — отвърна Оливия. — Щом си разопаковам багажа.

— Идете в бараката на Рик. Той ще се погрижи за вас.

— А тя къде е?

Госпожица Рути я изгледа сякаш беше луда.

Оливия изнесе кафето и кейка на верандата заедно с вестника и полегна на походното легло с избелели цветчета. Имаше статия, озаглавена „Ал Кайда свързана с експлозията в Алхесирас“. Започна да я чете, но заспа под звуците на дъжда, изливащ се върху спокойните води на залива.

28.

На двайсет метра под повърхността всичко приличаше на сън или на друга планета. Оливия, облечена в червен бански и водолазен екип, се намираще на ръба на бездна, стръмна канара, която се спускаше на триста метра надолу в пропастта. Човек можеше направо да се хвърли, да направи салто и да започне да пада сам. Преследваше една оранжева риба балон. Беше красиво малко създание, ярко оранжево и оформено като футболна топка, с огромни кръгли очи и рижи ресници досущ като излязло от филмче на Дисни. Пасажи от невероятно сини и зелени риби избухваха около нея като шарки на плажна хавлия от петдесетте години. Дуейн, нейният придружител в гмуркането — дребничък, към двайсет и две годишен дългокос хипи, удари юмруците си един в друг, за да ѝ напомни да провери кислорода си. Тя вдигна манометъра. Бяха изтекли петдесет минути, а ѝ се струваха като пет. Погледна нагоре, където слънчевата светлина докосваше водата. Изпита шок, като разбра колко дълбоко се намира, чувстваше се напълно у дома си. Единственото, което трябваше да помни, бе да не се паникьосва и да диша.

Пое неохотно нагоре след подобната на оса фигура на Дуейн с неговата мека права грива, поддържаше ниска скорост, усещаше как въздухът се разширява в маската ѝ и го поемаше на кратки вдишвания. Проби повърхността и смаяно се загледа в другия свят — ярката слънчева светлина, синьото небе, веселата редичка от дървени къщурки край брега, измамно близки. Беше се чувствала като на дълбочина десет метра, на милиони километри от цивилизацията, а сега водата беше толкова плитка, че почти можеше да стъпи на дъното.

Двамата с Дуейн доплуваха до корабчето на Рик, уловиха се за ръба на стълбата и свалиха маските си, еуфорични от гмуркането. Метнаха поясите с тежестите на дървената палуба, разкопчаха бутилките с въздуха и зачакаха помощ да се изкачат. На пейките пред колибата се беше настанила малка група, потънала в разговор. Никой не беше ги забелязал.

— Кретени! Какво става? — викна им Дуейн. Изтегли се на корабчето и помогна на Оливия да се качи.

— Ей, Дуейн — отговори един от тях, — видя ли долу нещо гадно?

— Не, човече. Прекрасно е. Синя вода.

Оливия усети, че краката ѝ леко поддават, когато тръгнаха по топлите дъски на корабчето. Гмуркането беше дълго. Дуейн плакнеше водолазните принадлежности във варел със сладка вода. Подаде ѝ бутилка студена вода.

— Станала си руса — рече той.

Тя вдигна ръка към косата си. Беше се вкоравила от солта.

— Отива ти повече от червената.

— Толкова за шест до осемте измивания — каза тя и започна да потапя своите принадлежности във варела.

— Ей, Рик. Какво става? Случило ли се е нещо? — попита Дуейн, когато двамата с Оливия се приближиха към групата.

Рик — едър канадец с мустаци, беше по-възрастен от останалите. Имаше осанката на преподавател в колеж.

— Отидоха при маркиращите шамандури над пещерата на Морган — заобяснява Морган, като направи място на Оливия, а после бръкна в една хладилна чанта и ѝ подаде газирана напитка. — Фредерик слезе там с група клиенти и срещна групата на Артуро от „Роатан“, идваща насреща им в тунела. Артуро казал, че е оставил маркираща шамандура, но когато Фредерик стигнал дотам, шамандурата я нямало. Вероятно са я махнали хората на Ферамо.

Оливия се смръзна при звука на това име, но опита да се държи нормално.

Намеси се друг мъж.

— В събота някой беше оставил там шамандура, когато долу нямаше никой. Артуро я видял и се гмурнал да я провери, но нямало никой. Единственият начин да ги спрем е по цял ден да висим с лодки по тези места за гмуркане.

— Ами може и това да направим, и то не само с лодка — заяви Дуейн с мрачен застрашителен глас.

Групата започна да се разотива. Дуейн искаше да я изпрати до дома на госпожица Рути.

— За кого говорихте досега? — невинно попита Оливия.

— За хората от хотела отвъд Пъмпкин Хил. Там има луксозен екологичен курорт. Според някои хора собственикът бил петролен шейх. Опитват се да изтласкат всички останали водолази и да запазят пещерите и тунелите за своите гости. Говеда.

— Хотелът за водолази ли е?

— Май да, но ми се струва, че това е глупост. Той е ангажирал разните му там водолази и оксигенисти. Направил е дяволски голям кей. За какво му е такъв кей в Попаян?

Мислите на Оливия препускаха.

— Оксигенисти ли? Че те могат ли да работят под водата? Какво използват за горелката?

— Ацетилен.

— Той експлозив ли е?

— Да, ако го смесиш с кислород.

— Дори под водата?

— Разбира се. Все едно, пристигнахме. Довечера ще дойдеш ли във „Ведро с кръв“?

— Тъъ, да, добре — смотолеви тя. — Ще се видим.

Върна се бързо в стаята си и запрелиства вестника, като търсеше историята за бомбения атентат в Алхесирас, която беше видяла по-рано. Взрив в туристически комплекс, който се приписваше на Ал Кайда.

Предварителните разследвания показват, че взривното устройство е било на базата на ацетилен. Ацетиленът е лесно достъпен и често се използва от водолази в областта на промишленото заваряване.

„Ведро с кръв“ си го биваше. Представляваше дървена хижа с каменен под, груб дървен бар и беззъб барман. На бара седяха трима местни. Масите и пейките бяха пълни с туристи.

Оливия намираще сексуалната политика на туристите за доста успокояваща. На очевидните демонстрации на сексуалност или завидно финансово положение не се гледаше с добро око. Явяването в

компанията на скитащи туристи по бюстие и мини пола беше точно толкова неприемливо, колкото и с делови костюм от „Маркс и Спенсър“ или с рибарски ботуши. Стандартната униформа беше избелели протрити дрехи, които може и да са били подходящи при заминаването им от Стокхолм или Хелзинки, но след шест месеца на гмуркане, ориз, грах и дизентерия им бяха станали с два номера по-големи.

Когато влезе, Дуейн ѝ махна да седне при него. Висок кикот изригна откъм тримата местни на бара. Огледа се и видя, че единият разправяше виц и се беше надупил.

Групата, която се гмуркаше при Рик, ѝ направи място на дървената пейка. Единият разправяше изпълнена с жаргон водолазна история, която сякаш се отнасяше за хората на Ферамо.

— Та той приклецил един от тях в Дяволското гърло без да пусне шамандура, и въздухът на човека свършил.

Оливия се смути, когато Мортън Си влезе в бара.

— Божичко. И какво направил нещастникът?

— Прерязал маркуча на другия...

Наблюдаваше го как се присъединява към групата в дъното на бара, като поздрави по мъжки компанията, сякаш бяха членове на банда от Южен Л.А.

— ...и започнал да диша от бутилката му.

Мортън Си улови погледа ѝ и вдигна бирената си бутилка. Изразът на лицето му леко се промени, което може да беше, а може и да не беше усмивка.

— ...после започнал да се преобръща, докато успял да свали бутилката си и да отвори клапана.

Към масата им се приближи мъж с вид на хипи от седемдесетте — огромни дебели мустаци, дълга коса, плешиво кубе.

— Здравсти, Рик. Искаш ли да заведеш с корабчето една група до Бел Кий?

— С някаква специална цел ли?

Мъжът се усмихна с бавна усмивка на наслада.

— Ще получим дял.

— Добре! Да вървим! Идваш ли, Рейчъл-от-Англия?

Оказа се, че голямата торба с кокаин, изхвърлена миналата нощ на бреговете на Попаян, беше демократично разпределена между жителите на Уест Енд. Оливия се попита дали не е торбата, която тя изхвърли през прозореца на стаята си в хотела. Беше крайно невероятно, но съзря някаква приятна повтораемост на събитието.

По-голямата част от клиентелата на „Ведро с кръв“ се отпрати към мястото с малка флотилия от оборудвани за гмуркане корабчета, едно от които се повреди по пътя. Оливия с възбуда забеляза, че Мортън Си му се притече на помощ. Дръпна връвта на стартера, поровичка се в дросела, после извади мотора над водата. След като го почовърка няколко минути, го върна, дърпа връвта на стартера няколко минути и двигателят се включи без съществени проблеми.

Пластмасова туба с ром и няколко с портокалов сок обикаляха от ръка на ръка. Когато стигнаха острова, който беше на сто метра срещу брега и напълно необитаем, запалиха огън и смесиха напитките в кокосови черупки. В началото това ѝ напомни за училищните купони, на които всички гадаеха кой с кого ще се свали по-късно, като се правеха на много печени и само от време на време избухваха в нервен смях. Имаше много песни и дрънкане на китари, докато се смъркаха купчинки кокаин и се раздаваха цигари марихуана. Хората започнаха да сядат около огъня и Оливия се присъедини към тях.

Осъзна, че не може да се избави от присъствието на Мортън Си и непрекъснато го следи с ъгълчето на окото си и леко се паникьосва, като го види да разговаря с друго момиче. От всичко това лъхаше на прекрасно юношество. Той изобщо не ѝ обръщаше внимание, но погледите им няколко пъти се кръстосаха и тя *знаеше*. Той се настани от отсрещната страна на огъня, а тя посръбваше питието си, като отказа предложения ѝ кокаин, но от време на време дръпваше от някоя цигара с марихуана, която вървеше от ръка на ръка, и наблюдаваше сериозното му лице на светлината на огъня. Дуейн се наведе, за да влезе в ползрението ѝ, а правата му коса се спусна върху лицето.

— Рейчъл — сериозно зашепна той, — виждаш ли онези дървета там? Зад тях е скрит хеликоптер. Виждаш ли го? Увит е в памук.

Огледа се крадешком, а после заскача към дърветата като маймуна.

Очевидно кокаинът си казваше думата. Вдясно от нея се завърза оживен спор, в който участваха хора, изцяло съгласни един с друг.

— Така е, така е, човече! Точно така е.

— Да, искам да кажа, това е толкова, толкова...

— Тъкмо това ти разправям! *Именно* това ти казвам! Някой тръгна към огъня, като си мърмореше:

— ...сетивата — могат да ни дадат усещане за реалност, която, изглежда, е същата реалност и наистина е свързана с тази реалност, но не е буквално същата реалност. — Пъхна палеца си в огъня, изруга и падна.

Оливия се отпусна назад и затвори очи. Някой беше донесъл касетофон и пушна френски шансони. Тревата беше прекрасна — крайно лека, крайно гъделичкаща и крайно секси.

— Променила си косата си.

Отвори очи. До нея седеше Мортън Си и се взираше в огъня.

— От слънцето е.

— Да, разбира се.

Той полегна назад, опря главата си на лакът, гледаше я, очите му пробягваха по лицето ѝ. Би могъл да се наклони още няколко сантиметра и да я целуне.

— Искаш ли да се разходим? — прошепна. Помогна ѝ да стане, хвана я за ръка и я поведе към плажа. Хареса ѝ допира на ръката му — беше груба и силна. Пътечката обиколи една скала, която ги скриваше от огъня, той спря, махна косата от лицето ѝ и я погледна с напрегнатите си сиви очи. Фината линия на скулата и челюстта му се очертаваха на лунната светлина. Изглеждаше зрял и опитен, сякаш беше преживял много неща. Взе лицето ѝ в ръка и я целуна дръзко и нахално, притисна я с тялото си в скалата. Целуваше се страхотно.

Опипа уверено тялото ѝ. Тя уверено го прегърна през врата, опиянена от целувката, докосваща мускулите на гърба му. Под ризата му напипа някакъв колан. Проследи го с пръсти до кръста му и го остави да отблъсне ръката ѝ.

— Пистолет ли носиш?

— Не, скъпа — прошепна той. — Просто се радвам да те видя.

— Радостта ти се усеща на много странно място.

— Целта ни е изненадата — отвърна той и сръчно бръкна в джинсите ѝ. Божичко, наистина се чувстваше отново на шестнайсет години.

Дочу крясъци. Иззад скалата се появи Дуейн. Вторачи се в тях, като яростно дъвчеше дъвка.

— Ей, човече, корабчето се връща — дрезгаво рече той.

Двамата се пуснаха и заоправяха дрехите си. Мортън Си я прегърна през рамо и се върнаха при останалите. Той кратко се засмя.

— Боже, как ще качим тоя народ на корабчетата?

Рик беше почти стигнал до една кокосова палма, може би в търсене на хеликоптер, увит в памук. Дуейн закачливо се носеше по плажа, без да спира да дъвче. Малка групичка беше отишла при лагуната и танцуваше във водата, размахвайки ръце над главите си. До умиращата жаравна на огъня в оживения спор на съгласието се бяха включили още хора, които си викаха един на друг:

— *Точно* така го виждам, *точно* така го виждам!

— Именно! Именно така е!

Мортън Си въздъхна и започна да ги насочва към корабчетата.

Вятърът беше спрял, морето беше мастиленочерно и спокойно. Разговорът се насочи към Ферамо. Дуейн беше ядосан и се втрени в светлините на другия край на острова, като дъвчеше яростно.

— Вече трябва да мериш всяка шибана дума, която казваш на Попаян, защото не се знае кой им пее в ушенцето и кой не. Човече, утре ще ида при тях. Ще слеза и ще ги науча.

— Ей — обади се Мортън Си. — Човече, ти си друсан. Дай по-кратко.

— Трябва да ги подхванем — рече Дуейн. — Човече, това е шантова работа. Познаваме по-добре тези пещери от тях. Трябва да им разкажем играта.

Втрени се пред себе си, без да спира да дъвче, маниакално люлеещ единия си крак нагоре-надолу.

Оливия потрепери. Мортън Си я притегли към себе си и загърна раменете ѝ с пуловера си.

— Добре ли си? — прошепна той. Тя кимна щастливо. — Знаеш ли нещо за онези хора?

Поклати глава, като избягваше да среща погледа му. Внезапно се притесни от познанството си с Ферамо.

— Само каквото говорят хората. А ти?

Някой му подаде цигара марихуана, той силно дръпна и поклати глава. Оливия забеляза, че веднага издуха дима, без да го вдъхне.

— Все пак бих искал да видя хотела му. А ти?

— Смятах да отида. Реших, че ще е полезно за статията ми. Но звучи страшничко.

— Ти журналистка ли си?

Пръстите им се докоснаха, когато ѝ подаде цигарата. Дуетин продължаваше да се самонавива за Ферамо и Пъмпкин Хил.

— Трябва да вземем нещо и наистина да ги подплашим. Например да ги изненадаме. Или да направим нещо наистина гадно в пещерите, така че да не припарят повече там.

— За кого работиш?

— На свободна практика съм. В момента пиша материал за гмуркането за списание „Елан“. А ти какво правиш тук?

Оливия прехапа долната си устна, когато Мортън бавно плъзна ръката си по коляното ѝ, като натискаше с палец крака ѝ по пътя си нагоре по бедрото ѝ.

Пред дома на госпожица Рути двамата спряха в сянката на едно дърво. За секунда, когато погледна през рамо, ѝ се стори, че забеляза някой да вдига пердето в пансиона, а на фона на светлината се очерта силует на глава. Скри се обратно в сянката.

— Мога ли да вляза? — прошепна той във врата ѝ.

С огромно усилие на волята тя лекичко се отдръпна и поклати глава.

Той погледна надолу, успокои пресекливото си дишане и отново спря очи върху нея.

— Никакви среднощни посетители, а?

— Не и без придружител.

— Утре ще се гмуркаш ли?

Тя кимна.

— Кога?

— Към единайсет.

— След това ще те потърся.

Като се качи в стаята си, запрепуска трескаво напред-назад. Това монашеско самоотричане бе истински ад. Не знаеше още колко време ще издържи.

29.

Когато на следващата сутрин Оливия излезе на главната улица, дочу кукуригането на петел изпод миризмата на приготвяните в дървените къщи закуски. По балконите играеха деца, възрастни хора дремеха на люлките на верандите. Скръбен мъж с бледа кожа и костюм на погребален агент я поздрави с вдигане на шапка. До него вървяха червенокосо тъмнокожо момиче и бяло дете със сплескан нос, дебели устни и ситно къдрава коса. Русата бяла дама, която Оливия бе видяла при пристигането си, вървеше елегантно по улицата, все така под закрилата на дантеленото чадърче и красивия придружител. Оливия започна да си въобразява, че е попаднала в ненормална страна на кръвосмешения и вътрешносемейни бракове, където бащите спяха с племенниците си, а пралелите имаха тайни сношения с магарета.

Тръгна към железарския и бакалски магазин, който беше забелязала предната вечер, пълен с ламаринени кофи, навити въжета и умивалници. Допадаше ѝ мисълта, че в железарските магазини всичко е полезно и е на разумни цени. Дори да похарчеше много пари, те нямаше да са прахосани или пръснати екстравагантно. Табелата над витрината приличаше на свалена от погребална агенция в Чикаго през деветнайсети век: закръглени, сложно изписани черни букви, които гласяха: „Хенри Морган & Синове“, но вече се лющеха и разкриваха отдолу разяденото от времето дърво.

Вътре висок мъж с черен костюм отмерваше ориз от голяма дървена каца с помощта на метален черпак — на Попаян не признаваха ориза на „Ънкъл Бен“, който се вареше с торбичката. Мъжът мърмореше нещо на клиента си с ирландски акцент, неотстъпващ на акцента на госпожица Рути. Оливия се надвеси над тезгяха, запленена от разнообразието на стоките: въдички за риболов, фенери, корда, малки триъгълни флагчета, клинове, вакса за обувки. Когато вратата се отвори, дрънна камбанка, разговорът рязко спря и глас с тежък акцент поиска цигари.

— Съжалявам. Цигарите свършиха.

— Нямата цигари? — Гласът беше гърлест, с подчертан акцент, „р“-тата се въргаляха, „т“-тата се подчертаваха толкова силно, че излитаха почти със слюнка.

Оливия светкавично отвори огледалцето на шпионския си пръстен, разтреперана от вълнение, че го използва за първи път. Мъжът, който стоеше с гръб към нея, беше нисък и дебел в кръста, облечен в джинси и поло. Тя премести лекичко ръка, за да го разгледа по-добре и дъхът ѝ секна при вида на ситно къдравата черна коса: беше Алфонсо. Сведе бързо поглед и занаднича в едно писалище, престори се, че проявява дълбок интерес към стар барометър. Алфонсо изразяваше скептицизма си относно заявената липса на цигари със застрашителни звуци.

— О, със сигурност ще имаме цигари в четвъртък, когато пристигне корабът — говореше високият мъж. — Опитайте при Пади във „Ведро с кръв“.

Алфонсо изруга и изхвъркна от магазина, като тресна вратата зад себе си и докара камбанката до истерия.

За секунда настъпи мълчание, после собственикът на магазина и клиентът поведоха тих разговор. Успя да долови фразите „в пещерите“ и „козите на О’Райли са мъртви“, но реши, че това може да е стих от ирландска поема и строго си напомни да не разкрасява положението с живописни случки.

Най-сетне се обърна и поиска кълбо канап, карта на острова, торбичка с моркови и голям нож, като добави небрежно:

— А, и пакет цигари.

— Каква марка желаете? — попита собственикът.

— А какви имате?

— „Марлборо“, „Марлборо Лайтс“ и „Камелс“ — отговори той и хвърли весел поглед към лицата.

Оливия проследи погледа му. Алфонсо беше потънал в разговор, но не можа да види с кого. Премести се леко вляво и зърна ниско подстриганата изрусена коса и торбестите хип-хоп дрехи. Вкопчи се в ръба на тезгяха, бузите ѝ пламнаха, прониза я болка. Беше Мортън Си. Мортън Си беше дружка на Алфонсо. Подляр. Как можа да постъпи така идиотски? Вече не можеше да посети Ферамо. Ферамо нямаше да иска в харема си момиче, което се е сваляло лекомислено с един от

придворните му. Беше успяла да срине цялата схема на мисията си с един жалък изблик на отсъствие на самоконтрол.

„Тайната на успеха се крие в това как излизаш от провала“, каза си тя. Разполагаше с два часа до гмуркането. Трябваше да ѝ стигнат да се качи на Пъмпкин Хил и да види какво става там. Твърдо бе решила да се добере до *нещо*.

Като следваше указанията на картата, тя излезе от селото по пътека с множество разклонения. На всяко място, криещо потенциална заплаха да се загуби, тя оставяше по един морков, насочен към обратния път. Пред нея Пъмпкин Хил се издигаше от шубраците като тревиста могила в Южен Даунс, песъчливата пътека криволичеше нагоре по него открита и незащитена. Надясно шубраците продължаваха нагоре по малка долчинка отстрани до хълма. Когато се приближи, клекна и изпробва бинокъла си, като го насочи към върха. Улови движение зад едно дърво и продължи да се взира, като се опитваше да фокусира бинокъла. Показа се фигура в защитно облекло, носеща нещо, прилично на автоматично оръжие, и огледа околността. Оливия измъкна миниатюрния си фотоапарат и щракна. *Това е възмутително!* — мислеше тя. — *Пъмпкин Хил е обществен терен. Хората трябва да могат да се разхождат без въоръжени мъже да насочват дула към тях.* Оливия не приемаше оръжията за унищожение, било то масово или индивидуално.

Като остави поредния морков, за да отбележи мястото, тя напусна главната пътека и тръгна към тясната, залесена долчинка вдясно от хълма. Движеше се ядосано, блъскаше клоните настрани, главата ѝ вреше и кипеше от представи какво може да крои Ферамо в неговото измамно „еко-убежище“. Беше сигурна, че кроежът е на базата на ацетилен и ще замине за Л.А. Може пък да обучаваше водолази оксигенисти за промишлеността, които да постъпят на работа в охладителните системи на енергийните централи, където да взривяват гигантски ацетиленови и кислородни мехури и да ги възпират с водонепропускливи прегради.

Дърветата и шубраците стигаха почти до върха. На някои места земята беше почти невидима. Изкачването я покри с малки порязвания и драскотини. Когато наближи върха, духът ѝ се повиши, докато не

забеляза, че пътят е преграден от триметрова ограда с шипове на върха. Ако завиеше наляво, щеше да излезе на хълма, напълно видима за охраната. Вместо това тръгна надясно и стигна до дълбока клисура. От отсрещната страна имаше издатина, на която растеше дърво. Над него изкачването щеше да е съвсем лесно. Оливия претегли нещата. *Не може да става и дума за падане от петнайсет метра — каза си тя. — Ще прескоча клисурата, без да ми мигне окото.* За Бога, беше виждала хиляди пъти как го правят русокоси принцове по чорапогащи във филмите на Дисни.

Преди сериозно да е дообмислила нещата, тя скочи и се озова отсреща, като плюсна в някаква смрадлива гадост. Успя да се спаси от падането в клисурата, като се вкопчи в основата на дървото, също покрита с гнусната пихтия. Обърна глава да я погледне и разбра, че в пихтията има нещо лошо. Ноздрите ѝ изобщо не я възприемаха. Като си припомни тренинга си от безбройните смрадливи тоалетни в Третия свят от времето на хипарските ѝ пътешествия, тя рязко издиша и повече не пое дъх, докато не излезе от обхвата на вонята. После с горящи дробове насочи лице към небето, подуши внимателно, пое дълбоко дъх от прекрасния попаянски въздух и започна да смъква дрехите си.

Лежеше по корем по сутиен и бикини, а покритите с пихтията джинси, фланелка и обувки бяха скътани на известно разстояние, откъдето не можеше да ги подуши. Беше невидима за охраната отстрани на хълма и надничаше през шпионския бинокъл към курорта на Пиер Ферамо. Тюркоазената коралова лагуна бе изпъстрена с палми и дървени шезлонги, покрити с кремави ленени възглавници. В центъра на дървен подиум беше издълбан квадратен басейн. Голямата структура със сламен покрив зад басейна очевидно беше само рецепцията и ресторанта. В лагуната се бе проточил дървен пристан, водещ към бар със сламен покрив. ОТ двете му страни две пътеки стигаха до водата, а край всяка имаше по три колиби със сламени покриви. Всяка разполагаше със засенчена дървена веранда с дървени стъпала, водещи право в морето. Сред палмите, на ръба на плажа, бяха разхвърляни още шест колиби за гости. *Ммм — помисли Оливия. — Може би все пак трябва да го посети. Дали не бих могла да наема*

някоя от колибите над водата? Или е по-добре да се настаня по-назад, в края на плажа? А пясъчните мухи?

Клиентелата, излегнала се по шезлонгите и насядала на високите столчета край бара, приличаше на модели на „Вог“. Двойка тапицирани каяци се клатушкаха от отсрещната страна на лагуната. Един мъж плуваше с шнорхел. Две момичета във водолазни костюми скачаха от ръба на скалата, ръководени от инструктор. Вдясно от курорта имаше паркинг, където бяха наредени камиони и багери, компресор и резервоари. Черен път се виеше около носа. Отвъд него солиден бетонен вълнолом минаваше край коралите и стигаше до мястото, където водата ставаше от тюркоазена най-тъмносиня. Остави бинокъла и щракна още няколко снимки. Приблужи го пак до очите си, но кой знае защо, не можа да види нищо.

— Държиш го наопаки.

Пое дъх да изпищи, но една ръка затисна устата ѝ, а друга изви нейната зад гърба.

30.

Загърчи се й се изви назад, за да открие, че гледа в сивите очи на доскорошния си любимец.

— О, Боже, ти ли си? — изръмжа тя между пръстите му.

— Какви ги вършиш?

Мортън Си звучеше леко развеселен в ярък контраст с ръката върху устата й.

— Маай ше — нареди тя с всичкото достойнство, което успя да събере при така стеклите се обстоятелства.

Мортън отпусна хватката си и сложи пръст на гърлото й.

— Говори тихо. Какво търсиш тук?

— Разглеждам забележителности.

— По бельо?

— Правя и слънчеви бани.

— Как се озова тук?

— Скочих.

— *Скочила* си?

— Да, и едва не паднах долу. Терасата е покрита с пихтия, дрехите ми също.

— Къде са?

Посочи му ги. Той се смъкна надолу по склона. Оливия чуваше тихи звуци и шумолене. Започна да се обръща.

— Казах да не мърдаш. — Появи се отново на билото на хълма.

— Това твое ли е? — попита той и й показа един морков.

Тя яростно го загледа.

— Не започвай да се цупиш. Слез на терасата, но бавно. Седни на онзи камък.

Докато изпълняваше нарежданията му, осъзна, че трепери. Мортън Си скръсти ръце, съблече ризата си през глава и й я подаде.

— Облечи я.

— Не и с твоята воня по нея.

— Облечи я. — Отстъпи назад, като я гледаше как облича ризата му. — Не си журналистка, нали? Какво правиш тук?

— Казах ти. Дойдох да се разходя по Пъмпкин Хил. Искях да видя красивия курорт.

— Да не си откачила?

— Защо да не погледна прекрасния хотел? Ами ако искам да отседна там?

— Ами тогава попитай прекрасното туристическо бюро в прекрасното село и ако имат прекрасна стая, ще те закарат там с прекрасна лодка.

— Може и да го направя.

— Ами давай.

— А *ти* какво правиш тук?

— Винаги ли си толкова трудна?

— Работиш за Ферамо, нали?

— Това, което ти трябва, е да се върнеш в селото, без да те забележат и ако имаш грам мозък, изобщо не споменавай, че си се качвала тук.

— Каква гадост е да се мотаеш около водолазите, да се преструваш, че си един от тях, а после да ги клепаш пред оня ужасен зловец фанатик като най-долна клюкарка.

— Нямам представа за какво говориш. Полепнала ли е пихтия по кожата ти?

— По ръцете, но ги избърсах.

Той взе двете ѝ ръце, задържа ги на петдесет сантиметра от лицето си и подуши.

— Добре — каза. — Тръгвай. Ще се видим след гмуркането ти.

Не, няма, двулечно копеле такова — мислеше бясно тя, седнала сред мангровите дървета и загледана през бинокъла как Мортън спокойно си пуши цигарата с пазача на хълма. — Ще се гмурна още веднъж, а после ще се върна в британското посолство, ще им кажа какво съм открила и ще се прибера у дома.

Когато Оливия отиде за гмуркането си в единайсет часа, група хора се бе скупчила около древния телевизор в колибата на Рик и гледаше новините.

„Те са дребни, те са зелени, те се срещат на всяка крачка и те ще отровят света: рициновите шушулки!

Според специалистите тези често срещани шушулки може би са причината за отравянето във вторник на кораба «Койоба» — атака, която досега е отнела живота на 263 пътници. Смята се, че атаката е дело на мрежата на Осам бин Ладен и е била проследена до отровния рицин, поставен в солниците на корабната трапезария.“

Появи се учен с бяла престилка.

„Рицинът, разбира се, е веществото, използвано в тъй нареченото «нападение с чадър» на лондонския мост Ватерло през 1978 година. Българският писател-дисидент Георги Марков бе убит от сачма, пълна с рицин и изстреляна от чадър. Проблемът с рицина, който е силно отровен за хората, е, че е често срещан в много райони на света, а отровата може да се произведе под множество форми — на прах, както в последния случай, но също и на кристали, като течност и дори като гел.“

— Според О’Райли с това се занимават на хълма — рече Рик. — Той смята, че това е отровило козите му.

Майчицеее!, каза си Оливия и помириша кожата си.

— Отивам да поплувам — бодро обясни тя. — Страшно е горещо!

Хукна към края на пристана, събу си шортите и скочи. Докато се гмуркаше дълбоко в лагуната и търкаше кожата си, въображението ѝ вилнееше: *рицин, крем за лице, може би Ферамо е замислил да отрови онзи „Creme de Phylgie“ на Деворей с отровния гел? А после Майкъл Монтеросо ще го разпространи сред знаменитите си клиенти и Ферамо бавно ще изтрови половин Холивуд, преди някой да се усети.*

Когато Оливия доплува обратно, Рик я чакаше в края на пристана с екипировката.

— Искаш ли да видиш един тунел? — попита той и белите му зъби блеснаха.

— Тъъ...

Оливия нямаше никакво желание да се спуска в тунели и сред останки от потънали кораби. Доколкото знаеше, беше достатъчно да не спираш да дишаш и да не се паникьосваш под водата, за да си добре. Но ако се заклещеше някъде, не беше толкова просто.

— Предпочитам пак стената.

— Е, аз отивам в тунелите. А Дуейн никакъв го няма. Тъй че ако искаш да се гмуркаш днес, ще дойдеш с мен в тунелите.

Оливия не обичаше да я командват по този начин.

— Добре — весело заяви тя. — Тогава ще поплувам още малко.

— Добре де, добре. Няма да ходим в тунели и пещери. Все пак може да ти покажа старата цепка.

Оливия се постара да пропъди непривлекателната представа, която тези думи извикаха в ума ѝ.

31.

Веднъж попаднал под водата, Рик се превръщаше в класическия Самодоволен техничар. Беше от същото тесто като човека от Шпионския магазин, който провери стаята ѝ в „Стандарт“, или Самодоволния компютърен специалист, който с наслада човърка в компютрите на хората и сипе неразбираем жаргон, сякаш всички са съпричастни към приказния му свят, като им размахваше под носа менюто с неговите деликатеси, достойно за три до петгодишни дечица, за да се къпе в детската им почуда, а после да им се подиграва с другите си приятелчета-техничари. Рик някак си успяваше да създаде усещането за самодоволно подхилване напук на факта, че беше на трийсет метра под водата и имаше маска на лицето и тръба в устата.

Оливия го следваше през цепнатината, а после, когато осъзна, че цепнатината всъщност е тунел, който става прекалено тесен, за да може тя да се обърне, изпадна в такава паника, че изпусна регулатора от устата си. За няколко секунди забрави златното правило и започна да се мята във водата. Ами ако Рик също беше от хората на Ферамо и се канеше да я убие или да я заведе при Алфонсо, който да ѝ направи женско обрязване? Ами ако я заклещеше някой октопод? Ами ако гигантска сепия я обвинеше с въоръжените си със смукала пипала и... *Спокойно, спокойно, дишай, дишай.* Взе се в ръце, бавно издиша и се сети какво да прави: да се облегне надясно, да прокара ръка по бедрото си, а там трябваше да бъде регулаторът. Там се и оказа.

Тунелът се стесняваше тревожно. Започна да си представя как ще се оплаче от Рик пред властите, отговарящи за гмуркането, и ще накара да го изгонят. Можеха ли да затварят инструкторите по гмуркане? Не дишаше както трябва. Съчетанието от страх и негодувание объркваше всичко. Трябваше да се насили да направи онова, на което я бяха учили: да диша много, много бавно и дълбоко, да се съпротивлява на страховете си, сякаш вместо заклещена в подводен тунел лежеше в края на часа по йога и си представяше как топка от оранжеви светлини се движи през тялото ѝ. Скоро започна да

чува собственото си тежко дишане като звуков ефект във филм на ужасите.

След нещо, което ѝ се стори цяла безкрайност, изплува в синя вода. Намираха се в огромна пещера. Някъде горе вероятно имаше отвор, защото водата беше чиста и осветена от тунели слънчева светлина. Загледа се нагоре в опит да види повърхността, но видя само разсеяна светлина. Рояци от ярко оцветени рибки се стрелкаха насам-натам. Беше като в някакво невероятно друсане с ЛСД. Плуваше нагоре-надолу, забравила за времето и реалността, докато не видя пред себе си Рик, който почукваше по манометъра и излъчваше с всяко почукване такъв покровителствен сарказъм, че тя усети как спечеленото от света на леководолазния спорт е загубено в света на пантомимата.

Оставаха им петнайсет минути. Не виждаше входа обратно в тунела. Рик заплува пред нея, посочи към дупката и с жестове ѝ показа да мине първа. Връщането ѝ се стори доста по-дълго от идването. Нещо не беше в ред. Не познаваше пътя. Страхът ѝ отново изплува: Рик беше терорист, Рик беше разговарял с Мортън, Рик се опитваше да се отърве от нея, защото тя знаеше твърде много. Когато завиваше зад една чупка, видя какво има пред нея и изпищя в регулатора, пищеше и пищеше, така че той отново падна от устата ѝ.

32.

Оливия се озова очи в очи с водолаз, чиято глава бе изцяло покрита с черен каучук, с изключение на цепките за очите и отвор, който мляскаше и смучеше около регулатора като рибешка уста. За секунда в полумрака на тунела те се втренчиха един в друг, вцепенени като котка и златна рибка. После водолазът извади регулатора от устата си и ѝ го подаде, издишвайки мехурчета, задържа погледа ѝ, докато дишането ѝ се нормализира, после го върна и той самият пое въздух. Не откъсваше очи от нейните, докато тя издишваше във водата, после пак поднесе регулатора към устата ѝ, за да може да поеме още въздух.

Инстинктът да се замята във водата и да поеме дълбоко дъх бе непреодолим. Намираха се на трийсет метра под повърхността, под скален покрив. Усещаше как Рик драска зад гърба ѝ, бясно тресе крака ѝ и я бутна напред. Дали не си въобразяваше, че е спряла да се наслади на гледката? Ритна с плавници, за да му даде знак да спре, докато водолазът отново внимателно ѝ подаде регулатора.

„Гмуркането е несекваща битка с паниката.“ Фразата непрекъснато се въртеше в главата ѝ. Беше се стабилизирала, дишаше от регулатора, но започваше да я залива нова вълна на ужас. Беше притисната между Рик и закачуления мъж в най-тесната част на тунела. Дори ако двамата с Рик се върнеха в пещерата, може би нямаше да успеят да стигнат навреме. А ако успееха, може би нямаше да стигнат до въздуха на повърхността, можеха просто да умрат там.

Закачуленият мъж вдигна пръст да привлече вниманието ѝ. Продължаваше да го гледа в очите и да диша от въздуха му, докато той посегна към тялото ѝ. После извади ръката си с нейния регулатор. Все още задържащ погледа ѝ като инструктор по време на демонстрация, той пое въздух от него, а после ѝ го подаде. Стори ѝ се, че в очите му съзира нещо познато, но не можа да види цвета им. Кой беше?

Поне не се опитваше да я убие, или ако се опитваше, се поддаваше на саморазрушително поведение. Той протегна отново ръка, напипа манометъра ѝ, погледна го и ѝ го показа. На тази дълбочина

имаше въздух още за седем минути. Рик бясно дърпаше крака ѝ. Опита се да извърне глава. Когато се обърна отново напред, гмуркачът се отдалечаваше от нея заднишком, с постоянна скорост, сякаш го теглеха. Тя започна да ритва и се придвижи напред. Усети силно парещо жилване по рамото. Огнен корал. Изпитваше непреодолимо желание да срита Рик в лицето с плавника си. Щом беше планирал да влизат в тунел, трябваше да я предупреди, за да облече цял костюм.

Тунелът се разшири. Светлината отпред изглеждаше някак различна. Вече не виждаше водолаза пред себе си. Движеше се все по-бързо и по-бързо, излезе от тунела, погледна нагоре и видя светлината и мехурчетата на повърхността лъжовно близо. Потисна стремежа си бързо да се понесе нагоре, обърна се да види какво става с Рик, който тъкмо изникваше от тунела и ѝ правеше знак, че всичко е наред — кръгче с палеца и показалеца си.

Доця ѝ се да имаше знак за „Не и благодарение на теб, безотговорно копеле.“

Рик вдигна палец да ѝ сигнализира, че трябва да изплуват, после завъртя глава с внезапно паническо движение. Оливия погледна нагоре и видя силуета на акула.

Акулата беше може би на седем метра над нея. Оливия знаеше, че спокойните гмуркачи няма защо да се боят от акулите. Тази се движеше бързо и целеустремено, сякаш към някаква плячка. Настъпи вихрушка от движение и кипнала вода, а после бавно започна да се разпространява червен облак. Сигнализира на Рик да се отстрани. Очите му бяха разширени от ужас. Проследи погледа му и видя нещо да пада към тях като гротескна риба с огромна, тъмна, зяпнала уста, зад която се точеха нишки като водорасли. Предметът се завъртя бавно и откри човешко лице с отворена в писък уста, от врата бликаше яркочервена кръв, дългата права коса се носеше зад нея. Беше главата на Дуейн.

33.

Рик мина бързо край нея, като плуваше бясно, извадил ножа и устремил се към акулата. Тя се присегна, хвана го за крака и го изтегли към себе си. Вдигна манометъра и направи знак с юмрук през гърлото си, че нямат въздух и посочи нагоре. Той погледна надолу към главата, която продължаваше да пада в бездната, обърна се и я последва. Оливия заплува бавно, отдалечи се от сцената, след като хвърли едно око на компаса си за посоката на брега, поглеждаше през рамо дали Рик все още е след нея, усещаше промяната в регулатора, която ѝ подсказваше, че въздухът ѝ е на привършване и отново започна да се бори с паниката. Над тях тъмнееха сенки. Нови хищници се скупчваха около кървавата баня. Тя започна контролирано изплуване без въздух. Бавно, съвсем бавно издишаше, като казваше „Аххх“ на глас. Почувства, че въздухът в жилетката-шамандура се разширява и притиска гърдите ѝ, откри маркуча за изпускане на въздуха и пое дълбоко дъх от него, после бавно издиша във водата, погледна нагоре, видя вълшебната светлина, мехурчетата и синевата на повърхността, които я зовяха, по-близки, отколкото бяха, и се насили да не бърза: *Дишай, без паника, забави изплуването си до скоростта на най-бавното мехурче.*

Когато пробиха повърхността с глави, задъхани и жадно гълтащи въздух, двамата с Рик все още бяха далеч от брега, до бараката на водолазите имаше поне триста метра.

— Какво му направи? — изкрещя Рик.

— Какво? — извика Оливия, като избута маската нагоре и пусна пояса с тежестите. — За какво говориш?

Тя направи сигнала за спешно повикване към брега и наду свирката си. Около бараката се мотаеше обичайната група водолази.

— Помощ! — извика. — Акули!

— Какво му направи? — повтаряше разриданият Рик. — Какво направи?

— За какво говориш? — бясна попита тя. — Да не си откачил? Човекът в тунела не беше Дуейн. Беше някакъв с гумена маска. Даде ми от въздуха си, а после започна да се отдалечава заднишком.

— Как ли не. Не може да бъде. Ей! — разкрещя се Рик и замахна към бараката. — Ей, елате насам!

Тя погледна назад и видя перка.

— Рик, млъкни и стой неподвижен.

Без да откъсва очи от перката, тя наду свирката и отново вдигна ръка. За щастие усещането за тревога най-сетне стигна до групата на брега. Някой включи двигателя на корабчето, хора заскачаха вътре и след няколко минути корабчето се отправи към тях. Перката изчезна под водата. Тя сви крака и заплува като гъба, мислеше: *Побързайте, моля ви, побързайте*, очакваща внезапно движение на мускули и усещането, че плътта ѝ се разкъсва. На корабчето сякаш му трябваше цяла вечност да стигне до тях. *Какво ли правеха тия тъпи наркомани?*

— Остави бутилките, качвай се — извика ѝ Рик, отново превърнал се в уверения инструктор по гмуркане. Оливия се измъкна от каишите на бутилките и плавниците, посегна към протегнатите през борда ръце и опирайки краката си, се прехвърли вътре и легна на дъното, жадно гълтаща въздух.

Когато се върна на пристана, Оливия седна на пейката с хавлия на раменете и обгърна коленете си с ръце. Целият ужасен ритуал на смъртта и последиците му се разгръщаха около нея. Рик и още един мъж се спускаха от корабчето в морето в предпазна клетка, явно с безнадеждната задача да открият останките на Дуейн. Единственото медицинско лице на Попаян — възрастна акушерка-ирландка, стоеше безпомощно на пристана и държеше чантата си. При звука на сирените Оливия вдигна глава и видя приближаващ се катер със святкащи лампи: медицинският кораб от Роатан, най-големия остров.

— Трябва непременно да легнеш — каза ѝ сестрата и запали цигара. — Трябва да те заведем при госпожица Рути.

— Първо трябва да я разпита полицията — обади се величествено единственият полицай на Попаян.

Оливия смътно осъзнаваше различните разговори и теории, които набираха скорост около нея: Дуейн още бил друсан след снощи;

излязъл сам; крещял как ще даде урок на хората на Ферамо. Може да се е порязал и да е събрал акулите около себе си, или пък да е налетял на някого от хората на Ферамо и да се е наранил. Гласовете им се снишиха, когато заговориха за фигурата в тунела. Едно от момчетата нервно я докосна по рамото, точно по опареното от огнения корал място. Тя лекичко простена.

— Рейчъл — прошепна момчето, — извинявай, че те питам, но сигурна ли си, че човекът в тунела не беше Дуейн? Може акулата да го е дърпала назад.

Тя поклати глава.

— Не знам. Онзи беше облечен с цял костюм и маска на главата. Не мисля, че беше Дуейн. Ако беше, щеше някак си да ми го покаже. Освен това акулите не плуват в тунели, нали? А и гл... — гласът ѝ се пречупи — ...главата беше без качулка.

Когато се прибра, госпожица Рути се занимаваше с печене. Тави с кифлички и кейчета бяха наредени върху печката и боядисаната в жълто ракла, миришеше на канела и подправки. Сълзи започнаха да боцкат очите на Оливия. В нея нахлуха детските образи за уют: хижата в Биг Иър, къщата в Удънтопс, майка ѝ пече, когато тя се връща от училище.

— О, Боже, седни.

Госпожица Рути забърза до едно чекмедже и донесе спретнато изгладена и сгъната носна кърпичка с избродирано цветче и инициала „Р“ в ъгълчето.

— Дево Марийо, Майко Божия — рече тя и извади лепкав на вид кейк от тенекиена кутия. — Ето, ето. А сега да си направим по чаша хубав чай.

Отрязана на Оливия дебело парче от кейка, сякаш единственият цяр за виждането на отрязана глава бе лепкав кейк с чаша чай. Което, реши Оливия, като отхапа от най-вкусния, най-бананов кейк на света, не беше далеч от истината.

— Днес има ли полет оттук? — тихо попита тя госпожица Рути.

— Разбира се. В повечето дни излита следобед.

— Как да си резервирам място?

— Просто остави багажа си на стъпалата и Педро ще почука на вратата, когато мине с червения пикап.

— А как ще разбере дали да спре? Откъде ще знае, че искам да взема самолета? Ами ако е пълен?

Госпожица Рути за пореден път я погледна, сякаш беше тъпа.

Почукването на вратата дойде малко след три. Червеният пикап беше празен. Оливия гледаше как любимият ѝ бежово-зелен сак бива метнат отзад, после седна до шофьора, стиснала иглата за шапка в дланта си, прокараваща палеца си по долната част на шпионския пръстен, писалката с лютивия спрей, скътана в джоба на шортите. Денят бе идеален: синьо небе, пеперуди и чуруликащи птички, носещи се над диви цветя. Красотата и покоят бяха неземни, успокояващи. Видя надписа за Робинзон Крузо и мостчето към самолетната писта и започна да си събира нещата, но пикапът зави надясно.

— Това не е летището — нервно изрече тя, като остана твърдо на мястото си, когато спряха край група храсти до морето.

— Que? — каза той, като отвори вратата. — No hablo ingles.

— No es el aeropuerto. Quiero tomar el avion para La Ceiba^[1].

— Да, да — рече той на испански и свали багажа ѝ на земята. — Самолетът излита от Роатан всеки вторник. Трябва да изчакате корабчето.

И кимна към празния хоризонт. Двигателят още работеше. Зачака я нетърпеливо да слезе.

— Но няма никакво корабче.

— Ще дойде след пет минути.

Оливия подозрително слезе.

— Изчакайте само няколко минути — обясни той и понечи да седне в пикапа.

— Но къде отивате?

— В селото. Всичко е наред. Корабчето ще дойде след няколко минути.

Включи двигателя на скорост. Тя печално го наблюдаваше как се отдалечава тракайки, внезапно връхлетяна от изтощение. Беше прекалено уморена, за да направи каквото и да било. Звукът на двигателя бавно замря в тишината. Беше много горещо. Не се виждаше

никакво корабче. Оливия затътри сака си до едно дръвче и седна на сянка, като разпъждаше мухите с ръка. След около двайсет минути чу слабо виене. Скочи на крака и радостно заоглежда хоризонта с шпионския бинокъл. Беше корабче, което бързо приближаваше. Почувства диво облекчение и забърза към него. Но когато то се приближи, оказа се луксозен скутер. Не беше виждала нещо подобно в Попаян, но пък Роатан бе доста по-голям туристически център. Може летището му да разполага със свой скутер.

Лодкарят ѝ помахна, изключи двигателя и доближи скутера до пристана с идеална дъга.

— Para el aeropuerto Roatan? — попита нервно тя.

— Si, senorita, suba abordo^[2] — отвърна лодкарят, върза скутера, метна сака ѝ вътре и ѝ протегна ръка да ѝ помогне. Развърза лодката, включи двигателя и поеха към открито море.

Оливия седеше на тръни на тапицираната с бяла кожа седалка, поглеждаше назад към бързо смаляващия се до незначителност бряг на Попаян, после тревожно впери поглед напред в празния хоризонт. Вратата на кабината се отвори и тя видя да се подава тъмна глава, леко оплешивяла, покрита с къса, ситно къдрава черна коса. По лицето му се разля мазна приветствена усмивка.

[1] — Какво? Не говоря английски.

— Това не е летището. Искам да взема самолета за Ла Сейба. (исп.). — Б.пр. ↑

[2] — За летището на Роатан?

— Да, госпожице, качете се (исп.). — Б.пр. ↑

34.

Оливия седеше отпред на лодката върху бялата кожена седалка за пътниците, като потискаше пристъпите на морска болест, главата ѝ подскачаше нагоре-надолу като на парцалена кукла и на всеки няколко секунди в лицето ѝ се плисваше вълна. Междувременно Алфонсо, също вир-вода, стоеше на кормилото, облечен в нелеп тоалет от бяла риза, бели шорти, бели три-четвърти чорапи и капитанска фуражка. Въртеше неопитно и прекалено бързо кормилото по посока на вятъра, така че той ги подемаше и ги запращаше във всяка вълна отпред. Жестикულიраше, без да обръща внимание на брега отсреща, и ѝ крещеше напълно нечуваеми заради рева на двигателя неща.

Как — мислеше мрачно тя — мога да съм такава нечувана идиотка! Госпожица Руги работи за Алфонсо. Госпожица Руги вероятно е отровила банановия кейк и е отрязала главата на Дугейн. Тя е като злото джудже с червената мушама от „Не гледай сега“. Ще изникне отново от колибата си, облечена като Червената шапчица, и ще ми пререже гърлото. Какво мога да направя? Осъзна, че отговорът е „Нищо“. Писалката с лютивия спрей беше в джоба на шортите ѝ, но вероятността да надвие двама яки мъже с писалка и игла за шапка реално погледнато не беше голяма.

— Къде отиваме? — изкрещя тя. — Искам да отида на летището.

— Това е изненада — весело откликна Алфонсо. — Изненада от господин Ферамо.

— Спри! Спри! Намали!

Той не ѝ обърна внимание, изпусна гъргорещ смях и блъсна лодката в още една вълна.

— Ще повърна! — изкрещя тя, наведе се над безупречно белия му тоалет и се направи, че повръща. Той уплашено отскочи назад и веднага изключи двигателя.

— През борда — каза той и махна с ръка към нея. — Насам, Педро. Agua. Бързо.

Тя направи убедителна имитация на повръщане през борда, не че ѝ трябваха особени усилия, и се изправи с ръка на челото.

— Къде отиваме? — попита немощно.

— В хотела на господин Ферамо. Това е изненада.

— Защо никой не ме покани? Това е отвличане.

Алфонсо пак подкара лодката и я загледа с мазната си усмивка.

— Това е прекрасна изненада!

Прииска ѝ се пак да ѝ се повръща. *Следващия път ще го направя наистина. Право върху шортичките му.*

Когато заобиколиха носа, пред тях се разкри идилична ваканционна сцена: бял пясък и тюркоазено море, къпещи се, пляскащи и смеещи се на плиткото веселящи. На Оливия ѝ се прииска да изтича до брега и да заудря всички с кръсъци: „Това е зло, зло! Това е построено с убийства и смърт!“

Лодкарят се приближи до кормилото и предложи да поеме управлението, но Алфонсо нетърпеливо го отпрати и с рев се понесе към пристана като в реклама за ментови бонбони за смукане след вечеря, душ-гел или избелител на зъби. В последния момент той осъзна, че не е преценил разстоянието. Зави рязко наляво, разхвърля плуващите с шнорхели и едва се размина с един воден скиор, после направи хаотичен кръг, който накара морето за закипи, и угаси двигателя със съвсем малко закъснение, така че все пак се забиха в пристана. Той изруга.

— Майсторска работа — изкоментира Оливия.

— Благодаря — засия Алфонсо, неусетил иронията. — Добре дошли на Исла Бонита.

Оливия въздъхна тежко.

Когато стъпи на твърда земя върху пристана, слънцето започна да суши подгизналите ѝ дрехи, морската болест се отдръпна и тя реши, че нещата не стоят чак толкова зле. Чаровен младеж по бермуди взе багажа ѝ и ѝ предложи да я заведе до стаята ѝ. Чаровните млади пикола сякаш се превръщаха в лайтмотив на пътуването ѝ. Сети се за онзи в „Стандарт“ с неестествено сините очи, силните мускули, бакенбардите и козята брадичка и си напомни непременно да провери за бръмбари в стаята си. И изведнъж ѝ проблесна: Мортън с неговата

изрусена късо подстригана коса и сивите, умни очи; закачуленият гмуркач със спокойните нетрепващи очи зад маската; пиколото в „Стандарт“ със стегнатото тяло и яркосините очи, които не се връзваха с цвета на окосмяването по лицето му. Имаше едни неща, които се наричаха цветни лещи. Всички те бяха един и същи човек.

Опита да се успокои, докато гледаше подозрително настоящия пиколо, последва го по редица от дървени пътеки с възета вместо перила. Курортът бе приказно екологичен, рай за босоноги — пътеките бяха застлани само с парченца кора от дървета, имаше слънчеви батерии, знаци, издълбани в дървени табели, закачени по дърветата. Зачуди се дали има засадени спретнато етикетирани рицинови растения и си отбеляза сутринта да се поразходи сред природата и да провери за умрели кози.

Стаята ѝ, или по-точно апартаментът с изглед към океана, се намираше на разстояние от плажа и стоеше на колове на ръба на джунглата. Разочарова се, че не е в една от колибите близо до морето, но дори Оливия разбираше, че при тези обстоятелства може би не е удобно да иска да ѝ сменят стаята. Постройката беше изцяло от дърво и слама, спалното бельо и мрежите против комари бяха в бяло и бежово. По възглавницата ѝ бяха пръснати жасминови цветчета. Стените бяха нацепени, за да позволят на морските бризове да обединят сили с вентилатора на тавана. Банята беше с модерни хромирани кранове, дълбока порцеланова вана с джакузи и отделен душ. Всичко бе крайно стилно. Но тоалетната хартия не беше сгъната на спретнат остър ъгъл. Всъщност изобщо не беше сгъната. Беше оставена да виси от ролката.

— Господин Ферамо помоли да се присъедините към него на вечеря в седем часа — каза пиколото с хитра усмивчица.

Ще ме отрови — помисли тя. — Ферамо ще ме отрови с рицин в солта. Или ще ми поднесе отровената коза на О'Райли. Или ще извади кислородно-ацетиленова бутилка и ще ме запали.

— Много мило. Къде?

— В апартамента му — намигна ѝ пиколото.

Тя се опита да не потрепери. Мразеше хората, които намигат.

— Благодаря — рече тихо.

Не беше сигурна дали следваше да му даде бакшиш, но реши, ако бърка, да сбърка по посока на щедростта и му подаде петдоларова

банкнота.

— А, не, не — отказа той с усмивка. — Ние тук не вярваме в парите.

Да бе.

Беше чудесно да разполага с истински душ: от него падаше мощна струя, имаше странични дюзи и хромирана глава колкото чиния. Изкъпа се, без да бърза, изми си косата, насапуниса се, изплакна се, намаза се с овлажнител за кожа, после се уви в пухкавия кремав халат и мина боса през дървения под до балкона, където напръска китките и глезените си с препарат против комари с надеждата, че ще подейства и на ислямските убийци на водолази.

Вече беше тъмно и джунглата ехтеше от звуците на жаби и цикади. Запалени факли осветяваха пътеките към морето, басейнът просветваше в тюркоазено сред палмите, а въздухът сладко ухаеше на жасмин. Пленителни кухненски миризми долитаха откъм ресторанта заедно с мъркането на доволни гласове. „Това е прелъстителното лице на злото“, каза си тя и влезе решително в стаята да потърси детекторана-бръмбари-тире-калкулатор, който беше купила от шпионския магазин на булевард Сънсет.

Извади го от сака с известно вълнение, после се вторачи в него и се намръщи. Не можеше да си спомни какво трябва да направи, за да го задейства. Беше решила да изхвърли опаковките на всичките си шпионски принадлежности, за да прикрие предназначението им, като не съобрази очевидния недостатък на плана си — вече не разполагаме с инструкциите. Неясно си спомняше, че трябва да въведе предварително определен код. Използваше винаги 3637, което беше възрастта на родителите ѝ, когато загинаха. Въведе ги — нищо. Може би първо трябваше да Се включи? Опита се да натисне ON, после въведе 3637 и го размаха из стаята — нищо. Или нямаше бръмбар, или проклетото нещо не работеше.

Избухна. Това беше капката, която преля чашата на натрупания през деня стрес, и запрати калкулатора през стаята, сякаш той бе отговорен за всичко: главата на Дуейн, Мортън Си, госпожица Рути, подводния закачулен изнасилван, странната пихтия на хълма,

отвлечането, всичко. Затвори се в гардероба с гръб към вратата и се сви на кълбо.

Изведнъж чу тъничко бибипкане. Вдигна глава, отвори вратата на гардероба и запълзя към калкулатора. Работеше. Екранчето светеше. Заля я прилив на обич към малката джаджа. Детекторът-тире-калкулатор не беше виновен. Правеше всичко по силите си. Набра отново кода. Той завибрира съвсем леко. Оливия се изправи развълнувана на крака и протегнала напред калкулатора, сякаш беше металотърсач. Не помнеше как се разбира дали има бръмбар. Джаджата избипка отново, сякаш се опитваше да помогне. Точно така! Бипкаше, ако откриеше нещо и започваше все по-силно да вибрира с приближаването към бръмбара. Опита, като го размаха край контактите — нищо. Нямаше розетки за телефон. Опита при лампите — нищо. После усети вибрирането да се променя. Доведе я до дървена масичка за кафе с каменна саксия в центъра. От нея стърчеше бодлив кактус. Калкулаторът направо изскочи от ръката ѝ, преливащ от доволство към себе си. Оливия се опита да погледне под масата, но тя беше тежка, подобна на сандък. Дали да не изтърбуши кактуса с ножа си? Положително щеше да ѝ достави удоволствие. Мразеше кактусите. Бодливите растения бяха лош фенг шуи. Но от друга страна, не биваше да се унищожават живи организми. Пък и какво ли толкова щяха да подслушат? С кого щеше да разговаря? Загледа се в малкото бодливо растение. Дали нямаше и камера? Отвори сака си, извади един тънък черен пуловер, престори се, че го облича, а после променя мнението си и небрежно го захвърли върху масата, покривайки кактуса.

Беше седем без двайсет. Реши, че няма да е зле да се постарее да изглежда възможно най-добре. Едно момиче, притиснато в ъгъла, трябваше да използва всички средства, с които разполагаше. Изсуши косата си, а после я отметна пред огледалото в опит да имитира застрашителната Сурая, мърморейки предизвикателно: „Прави косата ми по-лъскава и управляема!“ Съчетанието от морска вода, слънце и остатъците от червената боя я бяха превърнали в красива блондинка с кичури. И кожата ѝ беше придобила приятен тен, въпреки яростните слънчеви лъчи. Нямаше нужда от много грим, само малко фон дю тен, за да покрие зачервения си нос. Облече полупрозрачна бяла рокля и сандали, сложи бижута и се огледа в огледалото. „Цялостният ефект не е лош — реши тя — поне за края на такъв шибан ден като днешния.“

— Добре, Оливия, тръгвай — строго рече тя, после се хвана за устата, уплашена, че кактусът я е чул. Тази вечер трябваше да играе театър. Трябваше да представи на Ферамо жената, която той искаше да види. Трябваше да се преструва пред себе си, че не е целувала руси сивооки млади предатели, не е видяла отсечени глави, не е разбрала нищо за връзката между бомбите на Ал Кайда и ацетилен и никога не е чувала думата „рицин“. Щеше ли да успее? Щеше да бъде „в къщата на обесения не се говори за въже“. „Би ли ми подал рицина, моля?“; „На островите Бей той расте много добре, нали?“

Закиска се. О, Боже, дали не изпадаше в истерия? Какво правеше? Канеше се да вечеря с *отровител*. Мислите ѝ запрепусаха бясно, опитваше се да измисли антиотровителски стратегии, изкопирани от филмите: размяна на чаши, ядене само от чинията на домакина. Ами ако вечерята се поднесе вече сервирана в чиниите? Остана неподвижна за момент, после легна на пода и заповтаря мантрата „Интуицията ми е мой водач; укротявам истерията и развинтеното си въображение“. Тъкмо беше започнала да се успокоява, когато на вратата ѝ почукаха гръмко. *О, не, о, не. Ще ме заведат да ме дрогират*, помисли тя, като се изправи с усилие, стъпи в сандалите с каишки и посегна към дръжката на вратата точно когато маниакалното чукане се повтори.

Отвън стоеше дребничка пълна женица с бяла престилка.

— Да ви оправя ли леглото? — попита тя с майчинска усмивка.

Докато жената шеташе из стаята, на вратата се появи пиколото.

— Господин Ферамо е готов да ви приеме — обяви той.

35.

Пиер Ферамо се бе отпуснал на нисък диван, ръцете му почиваха в скута. Излъчваше контролирана сила. Носеше широки дрехи от морски лен. Хубавите му влажни очи я гледаха безстрастно изпод красиво извитите вежди.

— Благодаря — рече той и отпрати пиколото с махване на ръка.

Оливия чу вратата да се затваря и се напрегна, когато ключът се превъртя в ключалката.

Апартаментът на Ферамо бе пищен, екзотичен, осветен единствено от свещи. На подовете имаше ориенталски килими, по стените — орнаментални тапети и мирис на горящ тамян, който моментално я върна към времето ѝ в Судан. Ферамо продължаваше плашещо да се взира в нея. Инстинктът ѝ подсказа да вземе настроението на срещата под свой контрол.

— Здравсти! — игриво възкликна тя. — Радвам се да те видя отново.

В трепкащата светлина Ферамо приличаше на Омар Шариф в „Лорънс Арабски“, когато кръвта му кипеше.

— Апартаментът е красив — продължи тя, опитвайки се да се огледа одобрително, — макар че в моята страна е прието за прилично да се става, когато влиза някой гост, особено ако е бил отвлечен.

Забеляза съвсем лека искрица на смущение по лицето му, бързо сменена от каменен поглед. *О, върви по дяволите, нацупено копеле такова*, помисли тя. На масата пред него имаше бутилка шампанско „Кристал“, охлаждаща се в сребърна кофичка за лед заедно с две тесни чаши и поднос с хапки. Масичката, отбеляза тя с интерес, беше същата като в нейната стая, повтаряше се до кактуса, поставен в средата.

— Изглежда добре — заяви тя, като седна, и му отправи усмивка, докато гледаше към чашите за шампанско. — Да вляза ли в ролята на майката?

Лицето на Ферамо омекна за секунда. Тя осъзна, че се държи като съпруга на викарий от Северна Англия, поканила гости на чай, но,

изглежда, това вършеше работа. После изражението му се промени и той се втренчи свирепо в нея като тревожна хищна птица. *Добре де* — помисли тя, — *тази игра може да се играе и от двама*. Настани се удобно и също се втренчи в него. Но за нещастие нещо в тази импровизирана игра на надвизиране я разсмя. Усещаше кикота да клокочи в стомаха ѝ и изведнъж избухна през носа ѝ, така че трябваше безпомощно да сложи ръка пред устата си.

— Достатъчно! — изрева той и скочи на крака, което само я разсмя още повече. О, Боже, сега се подреди. Трябваше да спре. Започна да диша дълбоко, вдигна поглед и отново избухна в смях. Ако веднъж нещо ѝ се стореше смешно, особено в такива случаи, когато твърдо не биваше да се смее, беше загубена. Приличаше на кикота в църква или на училищно събрание. Дори мисълта, че вади сабя и я обезглавява, ѝ се стори смешна, докато си представяше как главата ѝ се търкаля по пода, все още ухилена, а Ферамо гневно ѝ крещи.

— Извинявай, извинявай — смотоледи тя и се опита да се усмири, като затисна с всички пръсти устата и носа си.

— Ти май много се радваш на живота.

— Е, ти също щеше да му се радваш, ако на три пъти си се разминал със смъртта за един ден.

— Извинявам се за поведението на Алфонсо на лодката.

— Той едва не уби няколко души с шнорхели и човек на водни ски.

Устните на Ферамо странно се извиха.

— Проклетата лодка е виновна. Западните технологии въпреки всичките си обещания, са предназначени да правят арабите на глупаци.

— О, Пиер, не ставай параноик — отбеляза весело тя. — Не смятам, че това е бил първият приоритет при проектирането на скутера. Между другото, как си? Радвам се да те видя.

Той я погледна несигурно.

— Ела, трябва да вдигнем тост! — покани я и посегна да отвори шампанското. Оливия го наблюдаваше и опипваше с пръсти иглата за шапка, скрита в тъканта на роклята ѝ, опитваше се да прецени какво става. Големият ѝ шанс беше да го напие и да разбере. Огледа стаята: на писалището имаше затворен лаптоп.

Ферамо изглеждаше наистина нетърпелив да пийне от шампанското, но имаше проблеми с тапата. Очевидно нямаше голяма

практика или при отварянето на бутилки с шампанско, или в прецакването на нещата. Оливия откри, че на лицето ѝ е замръзнала окуражаваща усмивка, сякаш очакваше тежко заекващ човек да изрече следващата дума. Внезапно тапата излетя през стаята и шампанското изригна, като покри с пяна цялата му ръка, масата, салфетките, кактуса и хапките. Странна ругатня бликна от устните му, когато започна да граби разни предмети и да ги мята наоколо.

— Пиер, Пиер, Пиер — заговори тя, докато попиваше локвата шампанско със салфетка. — Успокой се. Всичко е наред. Само да взема тези чаши и да ги изплакна — рече тя, вдигна чашите и се отправи към мокрия бар. — О, колко са красиви. От Прага ли са? — продължи да бърбори, докато ги миеше с топла вода, после ги изплакна обилно и избърса дъната им.

— Права си — каза той. — Те са от истински бохемски кристал. Очевидно си ценителка на красотата. Като мен.

При тези думи Оливия едва не се разкикоти отново. Явно арабският мозък можеше да е сантиментален като канал за телешопинг.

Сложи чашите обратно на масичката за кафе, като се постара чашата, предназначена за Ферамо, да стане нейна. Внимателно наблюдаваше за жестове на смахнат отровител, но вместо това забеляза само нетърпението на алкохолик, който очаква да изпие първата си чашка за вечерта.

— Да вдигнем тост — рече той, като ѝ подаде чашата. — За нашата среща.

Погледа я сериозно за момент, а после гаврътна шампанското като казак на състезание по надпиване с водка.

Дали не знае, че не е прието шампанското да се пие така?, зачуди се тя. Това ѝ напомни за майката на Кейт, която цял живот беше пълна въздържателка и когато сипваше на някого джин с тоник, пълнеше чашата почти до ръба с джин и слагаше едва по няколко капки тоник.

— Хайде да вечеряме. Имаме да говорим за много неща.

Когато той стана и тръгна към терасата, Оливия изля чашата си в кактуса. Ферамо ѝ задържа стола, както правят сервитьорите. Тя седна, като очакваше да го бутне напред, както правят сервитьорите, само че той някак си се обърка, тя седна в нищото и се плъсна на пода. Стори

й се, че отново ще започне да се смее, докато не погледна нагоре и не видя силата на неговото унижение и гняв.

— Няма нищо, Пиер, няма нищо.

— Ама как така? — Когато се надвеси над нея, тя си го представи начело на батальон муджахидини в афганистанските планини, как се разхожда пред строени в редица пленници, сдържа яростта си, а после изведнъж започва да стреля и изстребва всичките.

— Искам да кажа, че е смешно — твърдо заяви тя и започна да се изправя на крака, като с облекчение забеляза, че той забърза да ѝ помогне. — Колкото повече едно положение е замислено като съвършено, толкова по-смешно е, когато нещо се обърка. Не бива да очакваме нещата да са съвършени.

— Значи това е хубаво? — попита той и на лицето му се появи следа от усмивката на малко момче.

— Да — рече тя. — Хубаво е. Така, сега ще седна на стола, а не под него и ще започнем от начало.

— Извинявам се. Направо съм смазан — първо шампанското, а сега...

— Шшшт — утеши го тя. — Седни. Не би намерил по-добър начин да ме накараш да се чувствам добре.

— Наистина ли?

— Настина — потвърди тя, като си мислеше: *Сега вече няма защо да се притеснявам при всяка глътка, че може да ме отрови.* — Когато влязох, се поуплаших. А сега и двамата знаем, че сме обикновени човешки същества и няма защо да се правим на много лъскави и велики, а това значи, че ще си прекараме добре.

Той грабна ръката ѝ и страстно я целуна. Сякаш нещо у нея отрицваше някакви негови чувства. Люшканията в настроението му нямаха разумно обяснение. Очевидно беше опасен. Но тя нямаше много варианти на поведение. Може би ако се държеше отракано и следваше нюха си, щеше да успее да овладее положението. Особено ако тя бе трезвена, а Ферамо — пиан.

— Ти си най-изключителната жена — заяви той, като я гледаше отчаяно.

— Защо? Защото добре мия чаши?

— Защото си мила.

Оливия се почувства ужасно.

Той обърна още една чаша, облегна се и свирепо дръпна дебел тъмночервен шнур на звънец. Ключът моментално се обърна в ключалката и се появиха трима сервитьори, носещи вдигащи пара гювечета.

— Оставете ги, оставете ги — излая той, когато се засуетиха наоколо, видимо ужасени. — Аз сам ще сервирам.

Сервитьорите оставиха чиниите и припряно заизлизаха, като се блъскаха и препъваха в бързината.

— Надявам се — рече Ферамо, като разгърна салфетката, — че нашата вечеря ще ти хареса. Това е голям специалитет по нашите земи.

Тя сухо преглътна.

— Какво е? — попита.

— Козе месо с къри.

36.

— Още вино? — попита Ферамо. — Имам „Сент-Естеф“ от осемдесет и втора, ще върви добре с козето месо.

— Прекрасно.

До нея удобно се издигаше голямо смокиново дърво в саксия. Когато той се обърна да избере бутилката, тя бързо върна половината си порция козе месо обратно в чинията за сервиране и изля чашата си в саксията.

— ...и „Пулини-Монтраше“ от деветдесет и пета за десерта.

— Любимото ми — нежно промърка Оливия.

— Та както казах — продължи той, докато наливаше виното, преди още да е седнал, — разделението на физическото и духовното е източникът на проблемите на Запада.

— Хм — усъмни се Оливия. — Работата е там, че ако имаш религиозно управление, което се ръководи от Бог, вместо от демократичен процес, какво би попречило на всеки луд, взел властта, да обяви, че Божията воля е да изхарчи парите за храна на населението, за да построи осемнайсет палата за себе си?

— Партията на Саддам Хюсеин БААС не е точно пример за религиозно управление.

— Не съм казала, че е. Посочих случаен пример. Мисълта ми е кой решава каква е волята Божия?

— Написано е в корана.

— Но текстовете може да се тълкуват по различен начин. Нали знаеш, „Не убивай“ за един означава „Око за око, зъб за зъб“ за друг. Не може да мислиш, че е правилно да се убива в името на някаква религия.

— Много си педантична. Истината не се нуждае от софистика. Ясна е като изгряващо слънце над пустинна равнина. Упадъкът на западната култура е очевиден във всичко — в градовете, в медиите и в посланията ѝ до света: наглостта, глупостта, насилието, страха, безумното преследване на кух материализъм, обожествяването на

известността. Вземи само хората, които двамата с теб видяхме в Лос Анджелис — похотливи, празни, суетни, готови на всичко заради празни обещания за богатство и слава като скакалци на соргово растение.

— Но компанията им май те забавляваше.

— Ненавиждам ги.

— Тогава защо ги наемаш?

— Защо ги наемам? Ах, Оливия, ти не си като тях и няма да го проумееш.

— Опитай. Щом толкова ги ненавиждаш, защо се обграждаш със сервитьорки, охранители, водолази и сърфисти, които до един без изключение искат да станат актьори?

Внезапно той уви косата ѝ около юмука си и дръпна главата ѝ назад. Ръката ѝ се сви около иглата за шапки.

— Ти не си като тях. Ти не си скакалец, ти си сокол. — Изправи се и застана зад гърба ѝ. Започна да я гали по косата, от което вратът ѝ настръхна. — Ти не си като тях и следователно трябва да бъдеш пленена и опитомена, докато не пожелаеш да се връщаш само при един господар. Ти не си като тях — прошепна той във врата ѝ — и следователно не си похотлива.

Изведнъж пак уви косата ѝ около юмука си и дръпна назад главата ѝ.

— Похотлива ли си? Открита ли си за авансите на друг мъж, за целувки под прикритието на мрака?

— Ох, пусни ме — изпъшка тя и издърпа главата си. — Какво им става на мъжете на този остров? Всички сте превъртели. Намираме се посред вечерята. Ще бъдеш ли така добър да спреш да се държиш шантаво, да седнеш и да ми кажеш за какво става дума?

Той спря, ръката му още беше върху косата ѝ.

— Хайде, Пиер, не сме на училищно игрище. Не е нужно да ми скубеш косата, за да ми зададеш въпрос. Ела, върни се на стола си и да опитаме десерта.

Настъпи нов миг на колебание. Той се мятеше като пантера около масата.

— Защо не дойде при мен както ми обеща, соколче мое, моя *сакр!*

— Защото не съм соколче, а професионална журналиста. Пиша за гмуркането на екзотични места. Не мога да обхвана всички острови Бей, ако се устремя направо към най-люксовия хотел.

— Нужно ли е също така да изучаваш и местните инструктори по гмуркане?

— Разбира се.

— Всъщност — ледено произнесе той — мисля, че прекрасно знаеш за кого говоря, Оливия. За Мортън.

— Пиер, не може да не разбираш, че онова, което западните момчета вършат по купоните, особено когато са погълнали много ром и безплатен кокаин, е да целуват момичетата. В нашите страни това не е смъртен грях. Но все пак го отблъснах — позволи си да рискува с невинна лъжа тя. — Ти колко момичета се опита да целунеш от последната ни среща до днес?

Той изведнъж се усмихна като малко момче, получило обратно играчката си, след като е пиццало до Бога.

— Права си. Разбира се. И други мъже ще се възхищават на красотата ти, но ти винаги ще се връщаш при своя господар.

Божичко, той беше луд.

— Слушай, Пиер. Първо, аз съм съвременно момиче и нямам господари. — Мислеше светкавично, чудеше се как да върне разговора в релси. — Второ, ако двама души искат да са заедно, те трябва да споделят едни и същи ценности, а аз съм твърдо убедена, че убийството е лошо нещо. Ако ти не смяташ така, трябва да го изясним още сега.

— Разочароваш ме. Като всички западници и ти си достатъчно нагла да държиш само на своите наивни и ограничени възгледи. Помисли за нуждите на бедуините в недружелюбните и безпощадни пустинни земи. Оцеляването на племето е по-важно от живота на индивида.

— Би ли подкрепил терористична атака? Трябва да знам.

Той си наля още една чаша вино.

— Кой на този свят би предпочел войната пред мира? Но има времена, когато войната се превръща в необходимост. А в съвременния свят правилата на воюване са променени.

— Ти би ли... — започна тя, но на него темата очевидно му беше омръзнала.

— Оливия! — весело възкликна той. — Та ти почти не си опитала храната! Не ти ли харесва?

— Стомахът ми все още се бунтува от пътуването с лодката.

— Но ти трябва да ядеш. Длъжна си. Това е страшна обида.

— Всъщност бих искала още малко вино. Да отворим ли бутилката с „Пулини-Монтраше“?

Това свърши работа. Ферамо продължи да пие, а Оливия — да излива чашата си в саксията. Той остана с ясна мисъл, движенията му бяха впечатляващо координирани, но страстта и красноречието му нараснаха. Оливия непрекъснато имаше усещането, че той се люшка на ръба на някакъв яростен изблик. Беше толкова смайващо различен от сдържания си достолепен облик пред обществото. Питаше се дали не става свидетелка на резултатите от някакви психологични травми, някакъв нанесен под пояса удар, какъвто бе изпитала тя: ранна травма, може би смъртта на родител?

Започваше да се очертава откъслечна карта на живота му. Беше учил във Франция. Споменаваше Сорбоната, но не беше конкретен. Говори по-подробно за учението си в Грас на Лазурния бряг, където се бе обучил като „нос“ в парфюмерийната промишленост. Следваше дълъг период в Кайро. Имаше баща, когото ненавиждаше, но се и боеше от него. Никакво споменаване на майка. Затрудни се да измъкне от него повече информация за работата му като продуцент във френското кино. Все едно се опитваше да разпитва някой от сервитьорите-тире-продуценти в бара на „Стандарт“ за най-новата му продукция. Очевидно разполагаше с много пари, които влияеха на живота му, и беше обикалял доста по света: Париж, Сан-Тропе, Монте Карло, Ангила, Гщаад.

— Бил ли си в Индия? — попита тя. — Бих искала да отида на Хималаите, в Тибет, Бутан, Афганистан. Тези места ми се струват толкова недокоснати и тайнствени. Бил ли си там?

— Да, разбира се, в Афганистан. Наистина е диво, красиво, сурово и свирепо. Трябва да те заведе там и двамата ще яздим, ще видиш как живеят номадите, животът на моето детство и моите предци.

— А защо беше там?

— Като млад обичах да пътувам, също като теб, Оливия.

— Сигурна съм, че не си пътувал също като мен.

Тя се засмя като мислеше: *Хайде, хайде, изплюй камъчето. В лагер за обучение ли си бил? За „През океани“ ли се обучаваше или за нещо друго? Сега? Скоро? Опитваш ли се да ме направиш част от него?*

— Напротив. Живеехме като бедняци в палатките. Моята родина е земя на номадите.

— Судан?

— Арабия. Земята на бедуините: щедрите, гостоприемните, простите и възвишените. — Пийна още една голяма глътка „Монтраше“. — Западният човек с неговата страст към прогреса не вижда нищо освен бъдещето и разрушава света в сляпото си преследване на новостите и богатството. Моят народ разбира, че истината се намира в мъдростта на миналото, че богатството е в силата на племето. — Сипа си още вино, наклони се напред и сграбчи ръката ѝ. — Точно затова трябва да те заведа там. И, разбира се, ще бъде полезно за статията ти за гмуркачите.

— Няма начин — отвърна тя. — Ще трябва да убедя списанието да ме командирова.

— Но там се осъществява най-прекрасното гмуркане на света. Има канари и пропасти, спускащи се до седемстотин метра, коралови колонии, издигащи се като древни кули от дъното на океана, пещери и тунели. Видимостта е ненадмината. Водата е като стъкло! По време на престоя си няма да видиш друг водолаз.

Нещо в последната бутилка вино сякаш бе пробудило автора на пътеписи у Ферамо.

— Кораловите колонии се издигат от страшни дълбини и привличат морските твари в огромни количества, включително и големите океански видове. Гледката е като филм, Заснет с техникolor: акули, манти, баракуди, тон с кучешки зъби, цветни рибки.

— Е, значи има много риба! — весело възкликна тя.

— А утре ще се гмурнем само двамата.

Не и с твоя махмурлук.

— Има ли приятни места за отсядане?

— Всъщност повечето водолази живеят по корабчетата. Аз самият имам два обитаеми кораба. Но ти, разбира се, ще живееш като бедуините.

— Звучи чудесно. Но трябва да пиша само за неща, които и читателите могат да правят.

— Нека ти разкажа за Суакин — рече той. — Наричат го Венеция на Червено море. Ронещ се коралов град, най-голямото пристанище на Червено море през шестнайсети век.

След като в продължение на още двацет минути слуша несекващи хвалебствия, започна да мисли, че ролята на Ферамо в Ал Кайда е да отегчава жертвите си до смърт. Наблюдаваше едва отварящите се клепачи, както майка гледа дете, опитваща се да прецени дали е дошъл моментът, когато може безопасно да го пренесе в креватчето му.

— Да се върнем вътре — прошепна тя и му помогна да се настани на ниския диван, където той се отпусна тежко, забил брадичка в гърдите си. Сдържаща дъха си и неубедена дали наистина ще се осмели да го направи, тя изрита сандалите си и отиде на пръсти до писалището с лаптопа. Отвори го, натисна един клавиш да види дали е само заспал като собственика си. По дяволите. Беше изключен. Ако го включеше, щеше да издаде звук: акорд или, пази Боже, крякане.

Оливия се смръзна, когато Ферамо изпусна гръмовита въздишка, промени позата си и облиза връхчетата на устните си като гущер.

Изчака дишането му отново да се успокои и реши да рискува. Натисна бутона за включване и се подготви да кашля. Чу се леко бръмчене, после, преди да успее да се изкашля, женски глас от компютъра изрече: Ъх-ох.

Ферамо отвори очи и седна като на пружина. Оливия грабна бутилка с вода и забърза към него.

— Ъх-ох — рече тя, — ъх-ох, утре ще имаш тежък махмурлук, ако не пийнеш малко вода.

Поднесе бутилката към устните му. Той поклати глава и я отблъсна.

— Добре, но не обвинявай мен, ако сутринта те цепи главата — рече тя и се върна при компютъра. — Трябва да изпиеш поне литър вода и да глътнеш аспирин.

Продължаваше да мърмори приспивно, докато седнаше пред компютъра и проверяваше десктопа, насилвайки се да запази хладнокръвие. Нямаше нищо освен обичайните икони и приложения.

Погледна през рамо. Ферамо спеше дълбоко. Кликна върху AOL, после влезе в „Любимци“.

Кликна първите две:

Хидрозаваряване: за заваряване под вода.

Евтини ножички за подстригване на косми в носа и нокти.

— Оливия! — Тя подскочи буквално на пет сантиметра от стола.
— Какво правиш?

Спокойно, спокойно, не забравяй, че е на почти четири бутилки вино.

— Опитвам се да проверя пощата си — отвърна тя, без да вдига поглед, като продължаваше да работи. — Връзката ти кабелна ли е, или се свързваш чрез телефона?

— Махни се оттам.

— Не и ако ще трябва да те гледам как спиш — опита да се престори на обидена тя.

— Оливия! — отново звучеше страховито.

— Ох, добре де, почакай само да го изключа — бързо отвърна тя и излезе от AOL, като го чу да става на крака. Наложил си невинно изражение и се обърна да го погледне, но той се бе запътил към банята. Тя се стрелна през стаята, отвори шкафа и видя няколко видеокасети, някои с надписани на ръка етикети: „Лорънс Арабски“, „Академични награди 2003“, „Академията по страст на госпожица Уотсън“, „Сценична слава в областта на залива“.

— Какво правиш?

— Търся минибара.

— Няма минибар. Това не е хотел.

— А аз мислех, че е хотел.

— Май е време да се връщаш в стаята си.

Приличаше на човек, който тъкмо започва да осъзнава колко е пиян. Дрехите му бяха смачкани, очите — кръвясали.

— Прав си. Много съм уморена — с усмивка рече тя. — Благодаря за прекрасната вечеря.

Но той препускаше из стаята, търсеше нещо и само й махна за довиждане.

Представляваше руина на достолепния, секващ дъха мъж, който толкова я впечатли в хотела в Маями. *Пиячката е сатанинска пикоч* — помисли тя, когато се прибра в стаята си. *Интересно колко ли време ще*

е нужно, за да открият към Ал Кайда клуб на анонимните алкохолици?

37.

Прекара гадна безсънна нощ. Не беше яла нищо след парчето кейк на госпожица Рути преди дванайсет часа, а напук на лука на стаята, вътре нямаше минибар, нямаше тоблерон, нямаше кутийка с кашу, нямаше огромен пакет с бонбони. Въртеше глава върху кальфката на възглавницата, която усещаше като изтъкана от най-фин египетски памук отпреди три хиляди години, но нищо не помагаше.

В пет сутринта седна и се плесна по челото. Пещери! Ал Кайда живееше в пещери в Тора Бора! Ферамо вероятно криеше Осама бин Ладен и Саддам Хюсеин в пещера под Суакин. Вероятно и в момента се сбъдваше мокрият сън на Доналд Ръмсфелд за оръжия за масово унищожение в пещера точно под краката ѝ, обозначени със „Собственост на С. Хюсеин: ще експлодира след 45 минути“.

Най-сетне, когато зората започна да разрежда мрака на изток, тя потъна в объркани сънища: обезглавени тела във водолазни костюми, главата на Осама бин Ладен, падаща в океана заедно с тюрбана и говореща нещо за петнайсетлитрови резервоари, предимствата на неопреновите водолазни костюми, датските акваланги и австралийските тежести.

Когато се събуди, грееше ярко слънце, тропическите птички чуруликаха, а стомахът ѝ къркореше от глад. Усети плътна влажна миризма, която означаваше „празник“. Навлече памучна хавлия и чехли и излезе на балкона. Беше прекрасна, почти безоблачна неделна утрин. Направо подушваше късната, прерастваща в обяд закуска.

Надписите, обещаващи „Клуба“, я заведоха до бар от тиково дърво, където група млади хубавици се смееха и пускаха шегички. Тя се поколеба, чувстваше се като нова ученичка в класа, но после позна вече чувания глас на момиче от Долината.

— Мисълта ми е, че напоследък се *реализирам* много повече от преди?

Беше Кимбърли с огромен куп палачинки пред себе си, която ги бучкаше разсеяно с вилицата и не проявяваше никакъв интерес към

поглъщането им. Оливия едва се сдържа да не се втурне към тях презглава.

— Кимбърли! — зарадвано възкликна тя и се присъедини към групата. — Радвам се да те видя. Как върви филмът? Откъде взе тези палачинки?

Беше едно от големите освинвания в живота ѝ. Поръча бъркани яйца с бекон, три бананови палачинки с кленов сироп, една кифла с къпини, три малки резена бананов хляб, два портокалови сока, три чаши капучино и дори „Блъди Мери“. Докато ядеше, се мъчеше да овладее вълнението си, поздравяваше все нови познати лица от Маями и Л.А. Освен Кимбърли там бяха Уинстън, красивият тъмнокож инструктор по гмуркане, който, слава Богу, не беше пострадал при касапницата с „През океани“, козметикът Майкъл Монтеросо и Травис, актьорът-тире-писател-тире-организатор-на-живота с вълчите очи. Всички излагаха на показ около бара и басейна приказно намазаните си и тренирани тела. Беше сигурна, че това е лагер за вербуване, вариант на Ал Кайда към Бътлинс^[1]. Уинстън се изтягаше на шезлонг и водеше гръмогласен разговор с Травис и Майкъл Монтеросо, седнал на бара.

— Онази рокля на белите райета на „Валентино“ ли беше? — питаше Уинстън.

— Носеше я на „Оскар“-ите — надменно заяви Майкъл. — На „Глобус“-ите беше със синя „Армани“ без гръб И произнесе онази реч за захарта: „Всеки се нуждае от захар, за да може вечер да каже: Как мина денят ти, захарче?“ Бенджамин Брат ми го каза.

— А само шест седмици по-късно се разделиха.

— Бях охрана на премиерата на „Океани единайсет“ и си мислех: „Как сега да накарам Джулия Робъртс да си отвори чантичката, за да я проверя“, а тя просто влезе и просто си я отвори пред мен.

— Още ли се занимаваш с тази работа? — попита актьорът Травис с вълчи блясък в леденосините очи.

— Вече не — тросна му се Уинстън. — А ти още ли караш микробус до онова място в Южен Л.А.?

— Не.

— А аз мислех, че продължаваш — обади се Майкъл.

— Е, на половин работен ден.

— А кое е онова място? — заинтересува се Оливия.

— О, то е... как да кажа... нищо особено. — Травис звучеше като дрогиран. — Гадничко местенце, човече, но падат добри мангизи. Ако отидеш до Чикаго или, да речем, до Мичиган и спиш в микробуса, можеш да спестиш дневните и надницата за извънработното време, но най-добрата стока винаги отива при едни и същи хора.

— Как се казва? — попита тя и веднага съжали. Прозвуча прекалено много като журналистка или полицайка. За щастие актьорът Травис изглеждаше твърде друсан, за да се усети.

— Охранителната фирма ли? „Сигурност“.

Той се прозина, стана от стола и се затътри към масата до едно палмово дърво, където горяха няколко свещи в нещо, което приличаше на гигантска скулптура от восък. Пъхна полуизпушена цигара марихуана в устата си, запали я отново и се зае да мачка восъка и да го оформя в странни фантастични форми.

— Какво прави? — тихо попита Оливия. Майкъл Монтеросо вдигна очи към небето.

— Това е неговата восъчна торта — обясни той. — Освобождава творческата му енергия.

Оливия надникна зад него и рязко пое дъх. Край бара минаваше Мортън Си, водолазният му костюм беше съблечен до кръста, мускулите му играеха. Носеше резервоар за гмуркане на всяко рамо, а по петите му вървяха двама мургави младежи, араби на вид, и носеха жилетки и регулатори.

— Бях на „Оскар“-ите онази година — обади се Кимбърли. — Запълвах места. Седях точно зад Джак Никълсън.

Оливия видя, че Мортън Си я забеляза и извърна поглед. Беше бясна. Двуличен кретен. Нямахше защо да си въобразява, че е възможно да възстанови добрите им отношения. Измъкна миниатюрния фотоапарат от шала си и тайно щракна няколко снимки.

— Сериозно? — говореше Уинстън. — Значи оня, дето придружаваше Холи Бери, е отишъл до тоалетната?

Оливия сръчка Майкъл и кимна към гърба на отдалечаващия се Мортън.

— Кой е този? — прошепна тя.

— Русият ли? Май е някакъв инструктор по гмуркане.

— Баща ми ми осигури работата, защото отговаря за местата — гордо говореше Кимбърли. — Втория път беше на мястото на Шакира

Кейн, но тя отиде до тоалетната само веднъж, и то през антракта. Но миналата година седях на първия ред през цялата първа част.

— Някой да е виждал Пиер?

— Алфонсо каза, че е слязъл за обяд ли, късна закуска ли, все едно. Ей! Ето го Алфонсо. Ей, човече. Ела да пийнем по нещо.

Тролоподобната фигура на Алфонсо, без риза, се бе запътила към тях. Оливия откри, че не е в състояние да преглътне вида на косматия му гръб.

— Май ще ида да поплувам — обяви тя, но когато се плъзна от стола, започна да се страхува, че ще се удави под тежестта на палачинките.

Скочи в бистрата вода и заплува силно, като задържа дъха си колкото можа и изплува сто метра по-навътре. Беше спечелила училищното състезание по подводно плуване в Уърксопските бани, преди да го забранят, защото някой беше припаднал. Изплува, отметна назад косата си, за да я приглади, гмурна се отново и плува колкото можа, заобиколи носа, за да може да вижда бетонния вълнолом. Тук морето беше по-тъмно и бурно, приближаваше се към подветрената страна на острова. Започна да плува бърз кроул, докато не стигна срещу вълнолома. Изглеждаше неизползван. Висока ограда от бодлива тел блокираше входа откъм хотела. Имаше резервоари, склад под навес и дъска за сърф, която изглеждаше срязана наполовина.

Отвъд вълнолома имаше дълъг, изложен на вятъра плаж, блискан от белоглави вълни. На двеста метра в морето имаше закотвена лодка, която подскачаше нагоре-надолу. В задната ѝ част се изправи гмуркач и скочи във водата, последван от още трима. Тя се гмурна отново и заплува към тях. Когато изплува на повърхността, последният от четиримата беше започнал спускането си. Реши, че известно време ще отсъстват, заплува към вълнолома и с изненада видя, като погледна назад, че и четиримата бяха изплували близо до брега. Чакаха във водата в позната поза, като тюлени. После единият започна бързо да плува към една вълна и се качи на дъска. Сърфисти! Наблюдаваше като омагьосана как следват вълната от образуването ѝ, движеха се на зигзаг от вътрешната ѝ страна. Излязоха на сушата, смееха се заедно и

се отправиха към вълнолома. Изведнъж един от тях извика и посочи към нея.

Оливия се гмурна на около три метра и заплува към бетонния вълнолом. Дробовете ѝ се пръскаха, но продължи, докато не заобиколи вълнолома, после изплува и жадно пое въздух. Сърфистите не се виждаха никъде. Гмурна се отново и заплува обратно към курорта, докато водата не стана по-спокойна, топла и синя и отново се намираше над пясъчно дъно под прикритието на залива.

Изплува с облекчение и се обърна по гръб, като се опитваше да нормализира дишането си. Малко пред нея плуваше сал. Добра се бавно до него, изтегли се нагоре и седна на изкуственото му покритие.

Салът беше хладен. Покритието му беше синьо, също като на саловете в басейна на хотел „Стандарт“ в Л.А. Тя се изтегна, възстанови дишането си и погледна към небето, където луната вече се виждаше. Отпусна се, чувстваше слънцето по кожата си, салът лекичко се издигаше и спускаше по вълните, водата кротко се плискаше в ръбовете му.

Беше събудена грубо от бленуването си. Една ръка твърдо запуши устата ѝ. Инстинктивно изтегли иглата за шапки от бикините си и я заби дълбоко в ръката, която шокирано подскочи и я отпусна достатъчно дълго, за да се освободи.

— Не мърдай — позна гласа.

— Мортън, какво ти става? Да не си гледал прекалено много телевизия?

Обърна се и за първи път в живота си се озова очи в очи с дулото на пистолет. Беше доста странно. Чудила се бе какво ли е и в крайна сметка се оказа странно усещане за невероятност. Това я накара да си помисли: *Също като на кино*, нещо както когато видиш красива гледка и си казваш, че прилича на пощенска картичка.

— Какво имаше на онази игла?

Сивите очи бяха ледени, зли. Опираше се на сала с един лакът, като все още я държеше на прицел.

— Това нещо никога няма да гръмне — рече тя. — Било е във водата.

— Легни по очи. Точно така. А сега се наклони напред. Та какво имаше в проклетата спринцовка?

Беше уплашен. Личеше по очите му.

— Мортън — твърдо заяви тя, — това е игла за шапки. Пътувам сама. Ти ме изплаши. Сега ме плашиш още повече. Махни пистолета.

— Дай ми иглата.

— Не. Дай ми пистолета.

Забви грубо дулото във врата ѝ и грабна иглата с другата си ръка.

— Това е крайно невъзпитано. Нали знаеш, че лесно можех да се изправа и просто да закрещя.

— Щеше да е твърде късно и никога нямаше да те открият. Какво, по дяволите, е това?

Взираше се в иглата.

— Игла за шапки. Стар номер на майка ми за защита срещу сексуални насилници.

Той замига, после се изсмя.

— Игла за шапки. Е, това е върхът.

— Вече ти се иска да не беше вадил оръжието, нали?

Сивите очи потвърдиха думите ѝ. Ха-ха, помисли тя.

— Млъкни и говори — отсече той. — Какво правиш тук?

— И аз бих искала да знам. Алфонсо ме отвлече.

— Знам това. Но какво търсиш на Попаян? За кого работиш?

— Казах ти. Аз съм журналистка на свободна практика.

— Хайде де, модна журналистка на свободна практика, която...

— *Не съм журналистка по модата.*

— Е, по парфюмите, все тая. Журналистка по парфюмите, която е лингвистка?

— В нашата страна — негодуващо се извиси тя — разбираме колко е важно да се говорят чужди езици. Ние признаваме съществуването и на други нации. Обичаме да можем да общуваме с тях, а не само да говорим на висок глас.

— Какви езици знаеш? Дрънкарски? Бръщолевски? Езикът на любовта?

Тя се изкикоти, напук на себе си.

— Хайде, Мортън, спри да въртиш тоя пищов. Не мисля, че шефът ти ще е особено доволен, ако разбере, че си напъхал дулото в гърлото ми.

— Това да не те тревожи.

— Не говоря за себе си. Какво правеше в онзи тунел?

— Какъв тунел?

— Я не ми ги пробутвай тия. Защо уби Дуейн? Един невинен хипи, как можа?

Той я загледа опасно.

— Защо следиш Ферамо?

— Защо *ти* следиш *мен!* Не си много умел в прикриването на следите си. Оная фалшива брада, която развяваше в „Стандарт“, беше от най-лошите, които съм виждала през живота си. А решението ти да подхвърлиш торба с долнопробен кокаин в стаята ми в Тегусигалпа хич не се връзваше с милите очи, които ми правеше пет минути преди това.

— Ти спиращ ли някога да говориш? Попитах те защо следиш Ферамо.

— Ревнуваш ли?

Той се изсмя късо и невярващо.

— Да ревнувам? Теб?

— О, извинявай. Бях забравила. Мислех, че може да си ме целунал, защото ме харесваш. Бях забравила, че си цинично двулично копеле.

— Трябва да се махнеш оттук. Дойдох да те предупредя. Нагазваш в много дълбоки води.

Погледна го от горе на долу.

— Ако не възразяваш, това е все едно хърбелът да се присмее на щърбел.

Той поклати глава.

— Както казах, добре говориш глупашки. Слушай. Ти си добро английско момиче. Прибирай се у дома. Не се бъркай в неща, които не разбираш. Вдигай си задника оттук.

— Как?

— Оливияааааа!

Обърна се да погледне зад гърба си. Ферамо я викаше от плиткото, тичаше към нея, водата стигаше до кръста му.

— Почакай ме — изкрещя той. — Идвам.

Обърна се отново към Мортън Си, но от него бяха останали само мехурчета.

Ферамо се приближи до сала с точността на акула с мощен свободен стил и атлетично се изтегли на него. Беше във форма и напълно триъгълен. Чистата му маслинена кожа и фините черти бяха страхотни на фона на синята вода. *Валят мъже*, помисли си тя. Искаше ѝ се Мортън да не беше изчезнал, за да има по един от всяка страна на сала — един мургав и един рус, и двамата страхотни на фона на синята вода, та да избере по-хубавия.

— Оливия, изглеждаш прекрасно — сериозно рече Ферамо. — Прекрасно.

Синята вода очевидно се отразяваше добре и на нея.

— Ще се обадя за лодка и няколко хавлии — продължи той и извади водоустойчива радиостанция от джоба си. След няколко минути до сала се приближи скутер. Зализан младеж с латински черти, по плувки, изключи двигателя, подаде им пухкави хавлии и помогна на Оливия да се качи на борда.

— Благодаря, Хесус — обърна се към него Ферамо и пое кормилото, при което Хесус отиде в задната част на лодката и просто стъпи отвън през парапета и остана прав сякаш се канеше да тръгне по водата.

Ферамо се обърна да се увери, че е седнала сигурно на седалката за пътници, и с лекота подкара скутера в широк завой през средата на залива и около носа.

— Съжалявам, че те оставих сама през целия ден — заговори той.

— О, не се притеснявай. И аз спах до късно. Имаше ли махмурлук?

Когато той заговори, тя се опита да въздейства на настроението му, като търсеше нещо, с което да го манипулира, та да се измъкне.

— Не, нямах — тросна ѝ се той. — Чувствах се като отровен. Стомахът ми гореше, сякаш бях с вътрешности на горила и като че ли в черепа ми беше забита метална скоба.

— Тъъ, Пиер, на това докторите му викат махмурлук.

— Не ставай смешна. Не може да бъде.

— Защо?

— Ако това е махмурлукът, никой, който го е изпитал, не би близнал повече алкохол.

Оливия извърна глава, за да скрие усмивката си. Чувстваше се като съпруга, чийто съпруг настоява, че много добре знае къде отива, след като е поел по напълно погрешен път. Това я накара да се почувства по-силна. Той беше най-обикновен мъж. В момента можеше да избира между две неща. Можеше да се съсредоточи върху събирането на повече информация или върху това как да се измъкне. Но простата логика подсказваше, че колкото повече информация измъкнеше, толкова по-трудно щеше да се измъкне.

— Трябва да сляза — изтърси тя.

— Невъзможно — отсече той, без да отлепя очи от хоризонта.

— Спри, спри — извика тя, като позволи в гласа ѝ да се промъкне нотка на истерия. — Трябва да сляза.

Изведнъж разбра какво точно трябваше да направи. Да се разплаче. При нормални обстоятелства никога не би допуснала да падне толкова ниско, но: а) положението беше необичайно; б) не искаше да умре и в) имаше усещането, че единственото нещо, с което Ферамо няма да може да се справи, е разплакана жена.

Спомни си за злощастната си статия за скакалците в Судан, когато вместо нея се беше опитала да напише материал за гладуващите животни. Някакъв чиновник от Министерството им на информацията категорично ѝ отказа да я пусне в зоологическата градина, докато случайно не се разрева от притеснение, при което той се огъна, отвори вратата и настоя да ѝ осигурят пълна обиколка, като че ли беше тригодишна на рождения си ден. Все пак онова беше случайност. Оливия отстояваше принципа, че никога няма да използва преднамерено сълзите, за да постигне своето, а ако я връхлетяха случайно, щеше да побърза да отиде в тоалетната, преди да ги забележат. Само дете в Зоологическата градина на Хартум нямаше дамска тоалетна.

Но сега възнамеряваше хладнокръвно да използва сълзите си. Беше въпрос на живот, смърт и глобална сигурност. Нали в такъв случай целта оправдаваше средствата? Веднъж нарушил свой принцип, докъде можеше да стигне човек? Днес плаче, за да манипулира мъж, утре може да тръгне да убива хипита.

Майната му, реши тя и избухна в плач.

Пиер Ферамо тревожно се втренчи в нея. Оливия хлипаше и се давеше. Той изключи двигателя. Тя се разрева още по-гръмко. Той се

сгърчи и се огледа за помощ, сякаш бе попаднал под ракетен удар на „Скъд“.

— Оливия, Оливия, спри, моля те. Умолявам те, не плачи.

— Тогава ме пусни у дома — хълцайки, изрече тя. — ПУСНИ МЕ У ДОМА.

Започна направо да нарежда като на опело от ужас, че може да ѝ предложи роля в „Границите на Аризона“ наред с Кимбърли и Деми.

— Оливия... — започна той, но заглъхна, като я гледаше безпомощно. Изглежда, беше лишен от способността просто да утеша някого.

— Не мога да го понеса. Не понасям живота в клетка — И тогава, в прилив на вдъхновение, тя страстно обяви — Имам нужда да бъда свободна като сокол. — Изгледа го скришом изпод миглите си, за да види ефекта. — Пиер, моля те пусни ме. Нека бъда свободна.

Той се ядоса. Ноздрите му леко се разшириха, ъгълчетата на устните му се смъкнаха надолу. Заприлича ѝ повече от всякога на бин Ладен.

— Къде искаш да отидеш? — попита. — Не ти ли харесва гостоприемството ми? Не успяхме ли да те накараме да се почувстваш добре?

Усети опасността в гласа му — разстроени нерви и въображаеми обиди от всички страни.

— Имам нужда да мога да идвам при теб сама — рече по-меко тя и се приближи към него. — Имам нужда да идвам по своя воля.

Разплака се отново, този път истински.

— Пиер, тук не се чувствам в безопасност. Уморена съм, случиха се толкова много странни неща: взривът на кораба, отхапаната глава на Дуейн, просто не се чувствам в безопасност. Имам нужда да се прибера у дома.

— Сега не можеш да пътуваш. Светът не е сигурен. Трябва да стоиш тук, при мен, на безопасно място, *сакр*, докато не те обуча винаги да се връщаш.

— Ако искаш да се върна, трябва първо да ме пуснеш. На свобода, да се рея като орел — каза тя и се попита дали не е преиграла.

Той се извърна, устата му се разкриви.

— Много добре, *сакр*, много добре. Ще те пусна и ще те изпитам още веднъж. Но трябва да тръгнеш веднага. Още днес.

Ферамо лично я откара с белия скутер до летището в Роатан. Изключи двигателя още докато бяха далеч от брега, за да се сбогуват.

— Много ми беше приятно да бъдеш моя гостенка, Оливия — каза той и нежно докосна бузата ѝ. — Самият аз след няколко дни заминавам за Судан. Ще ти се обадя в Лондон и ще уредя да дойдеш при мен, за да ти покажа живота на бедуините.

Оливия безмълвно кимна. Беше му дала грешен номер.

— А после, *сакр*, ще започнеш да ме разбираш по-добре — И вече няма да искаш да си тръгнеш.

Загледа я пламенно и безумно. Тя помисли, че може би ще се опита да я целуне, но той направи нещо съвсем налудничаво. Взе показалеца ѝ, пъкна го в устата си и го засука диво и маниакално, сякаш беше цицка, а той изгладняло прасенце.

[1] Английска туристическа агенция. — Б.пр. ↑

38.

Когато самолетът Роатан-Маями излети, Оливия не можа да повярва нито на случилото се, нито, че се е измъкнала. Чувстваше се така, сякаш бе нападната от див звяр, крадец или връхлетяна от силна буря, които без видима причина внезапно бяха изчезнали. Усещането не беше успокояващо. Опита се да си внуши, че всичко е било нейно дело, че блестящото ѝ психологическо манипулиране на Ферамо е спечелило свободата ѝ. Но знаеше, че не е така. Беше си чист късмет, а късметът можеше да се обърне.

Но в едно беше сигурна: бе получила предупреждение и помилване. Беше се приближила прекалено близо до пламъка и, за щастие, беше се отървала с леки изгаряния. Време бе да се прибере у дома и да заложи на сигурността.

Увереността ѝ нарастваше с всеки километър, който я отдалечаваше от Хондурас. *Сокол, друг път* — каза си тя, когато се прекачи в Маями за Лондон трийсет секунди преди крайния срок. — *Избегнах лапите на смъртта благодарение на блестящата си психологическа манипулация и сега съм свободна.* Когато самолетът започна да се приземява над Съсекс, я връхлетя сълзливо облекчение. Гледаше надолу към редиците зелени хълмове, влажната земя и кестеновите дървета, кравите, покритите с мъх църкви, изтри сълзица от бузата си и си каза, че е в безопасност.

Но когато мина през паспортния контрол и видя въоръжените войници, се сети, че никъде не е в безопасност. Хората се трупаха около телевизионните екрани по пътя към багажното отделение. Само преди няколко часа бяха обявили нова тревога за терористичен акт. Лондонското метро беше затворено. Когато влезе в митницата, вратите на коридора за пристигащите се отвориха, тя видя развълнуваните лица на посрещачите и откри у себе си ирационалното желание някой да я чака, нечие лице да се усмихне, някой да побърза да ѝ поеме сака и да я заведе у дома; или поне някой с табелка **Оливия ДЖАУЛС** и името на фирма за минитаксита. *Я се стегни* — каза си тя. — *Нали не*

искаш да те заведат да приготвяш вечеря у дома в Уърксон? Но всъщност някой все пак я чакаше. На митницата я дръпнаха встрани, претърсиха я до голо, сложиха ѝ белезници и я заведоха на разпит в Терминал 4.

Два часа по-късно още беше там, шпионското ѝ оборудване бе разстлано на масата пред нея: бинокъла, пръстена, миниатюрния фотоапарат, детектора на бръмбари, писалката с лютивия спрей. Взеха лаптопа ѝ за проучване. Струваше ѝ се, че разказва историята си за треста и първи път.

— Аз съм журналистка на свободна практика. Работя за списание „Елан“, понякога и за „Сънли Таймс“. Ходих в Хондурас да пиша за екзотичния подводен спорт.

Въпросите за Ферамо я притесниха. Откъде знаеха? Нима посолството им беше подшушвало нещо? От всяко положение митницата на Нейно величество беше сбъркала адреса. Смятаха, че той е наркотрафикант, а тя му е съучастница.

— Даде ли ви телефона си?

— Да.

— Може ли да го запишем?

— Това няма ли да ме изложи на опасност?

— Ще се погрижим да не ви изложи. Дадохте ли му вашия телефон?

— Почти. Смених две цифри.

— Ще трябва да ни дадете и него. Онзи, който сте му оставили. Вие не фигурирате в указателя, нали?

— Не фигурирам.

— Добре. Защо продължихте да го следите? Влюбена ли сте в него?

Започна да им разказва теориите си за тероризма, но се усети, че не говори на тези, които трябва. Тези бяха по митниците и акцизите. Търсеха наркотици.

— Искам да говоря с някого от МИБ — заяви тя. — Човек, който се занимава с тероризма. Искам и адвокат.

Най-сетне вратата се отвори и в залата се втурна висока фигура в облак от парфюм, коса и елегантни дрехи. Жената седна зад бюрото, наведе глава, хвана косата си и я отметна назад, така че тя се разпростря по гърба ѝ като лъскава черна завеса.

— Е, Оливия, ето че пак се срещнахме. А може би трябва да те наричам Рейчъл?

На Оливия ѝ потрябва секунда, за да проумее, че познава жената, и още една — да се сети откъде.

— Хммм — рече Оливия. — Питам се как аз да се обърна към теб.

39. ЛОНДОН

— Ще те попитам пак — заговори Сурая с неприятния глас на начална учителка. — И този път искам правдив отговор.

Беше смайващо красива, както винаги, но бе загубила произношението си от Западното крайбрежие и го беше заменила с лъскавия английски на момиче от скъп пансион. Първата реакция на Оливия при откритието, че Сурая е Шпионка под прикритие, беше да помисли: *Тази жена няма начин да е шпионка, защото никой нищо няма да ѝ казва, тъй като е и Кучка под прикритие.* Но после се сети колко тъпи могат да бъдат мъжете при вида на красива жена.

— Разказах всичко на всички, и то триста пъти. Аз съм журналистка на свободна практика. Понякога работя за списание „Елан“ и „Сънди Таймс“, когато не ми се цупят за нещо.

— Родена в Уърксоп — започна надменно да чете Сурая от папката си. — На четиринайсет години става свидетелка на смъртта на майка си, баща си и брат си, прегазени на пешеходна пътека.

Оливия примижа: отвратителна, жестока крава.

— Завършила училище с много добър успех. Променила името си на Оливия Джаулс. На осемнайсет години започва да инвестира парите от застраховката на родителите си. Пътува много. Малък апартамент в Примроуз Хил. Журналистка на свободна практика, най-вече в областта на модата и пътуванията, има амбиции да отразява сериозни новини. Свири на пиано, говори свободно френски, прилично испански и немски, и малко арабски. Редовно променя външността и цвета на косата си. Често посещава САЩ и различни европейски градове. Била е в Индия, Мароко, Кения, Танзания, Мозамбик и Судан. — Помълча, после добави: — В момента необвързана. Е, за кого работиш?

— *Ти* за кого работиш? — тросна се Оливия.

— За МИБ — не ѝ остана дължна Сурая.

— Ти ли сложи бръмбарите в стаята ми в „Стандарт“?

Сурая пренебрежително отметна косата си и отново се зачете в папката.

— Рейчъл Пиксли, пишеца под името Оливия Джаулс, има слава сред състава на „Сънли Таймс“ на човек с развнтено въображение. — Затвори папката и я погледна с гадна усмивчица. — Значи това е обяснението на играчките, а? — Махна пренебрежително към шпионското оборудване. — Смяташ се за Джейн Бонд.

На Оливия ѝ се дощя да я удари по главата с обувката си. Как смееше да обижда шпионското ѝ оборудване?

Дишай, дишай, спокойно — заповтаря си Оливия. — *Не падай до равнището на тъпата кучка.*

— Я ми кажи — продължи Сурая, — хареса ли ти да спиш с него?

За миг Оливия сведе очи, за да възвърне самообладанието си. Всичко беше наред, всичко беше прекрасно.

Според теорията на Оливия жените се деляха на два вида: играещи за Женския отбор и Кучки под прикритие. Ако една жена беше от Женския отбор, можеше да е красива, интелигентна, богата, известна, секси, преуспяла и популярна колкото си иска и въпреки това да я харесваш. Жените от Женския отбор се отличаваха със солидарност. Обичаха да заговорничат и слагаха на масата всичките си провали, за да им се радват останалите. Кучките под прикритие бяха състезателки: фукаха се, опитваха се да унижават другите, за да изглеждат велики, липсваха им чувство за хумор и усещане за собствената им смехотворност, казваха неща, които звучаха добре, но всъщност целяха да те накарат да се почувстваш зле, не понасяха да не получават достатъчно внимание и отмятаха коси. Мъжете не долавяха всичко това. Те си мислеха, че жените действат една против друга, защото са завистливи. Всъщност това си беше трагедия.

— Е? — подкани я Сурая с усмивка на превъзходство. — Хареса ли ти, или не?

На Оливия ѝ се дощя да изкрещи: „Я върви на майната си, шибана краво!“, но успя да се удържи, като заби палец в дланта си.

— Опасявам се, че не успях да стигна по-далеч от това да го видя по плувки — отвърна тя.

— Нима? И?

— Бяха торбести — сладко отвърна Оливия. — Съжалявам, че те разочаровам, но не мога да ти кажа нищо повече. Пък съм и сигурна, че си намерила интересуващата те информация със собствени сили и средства. И все пак, какъв е тоя интерес?

— Тук ние питаме, а ти отговаряш — заяви тя, сякаш Оливия беше на седем години. — А сега ти предлагам да ми кажеш точно защо го преследваш?

Спокойно, спокойно, дишай, не побеснявай — заповтаря си Оливия. — *Погледни от добрата страна на нещата. Фактът, че МИБ се появи първоначално под формата на тая ужасяваща, отмятаща коси Кучка под прикритие от частно училище, значи нещо. Гледат сериозно на теб. Рано или късно в някакъв железопътен вагон някой ще свали вестника, който държи пред лицето си, ще те покани на чий — бисквити в Пимлико и ще постави въпроса.*

— Май си въобразяваш, че тъпото виране в пространството е добра техника — рече Сурая, като потисна една прозявка. — Но всъщност е детинско.

— *Дълго* време ли се учи как да водиш разпити? — попита я Оливия. — Не са ли ти казвали, че най-добрият начин да спечелиш хората е да подействаш на нервите им.

Сурая се смръзна за миг, затвори очи, разтвори длани пред себе си и задиша през носа.

— Добре, горделивке — рече тя. — Да върнем лентата, а? Да започнем отначало. — Протегна ѝ ръка. — Пакс?

— Какво? — каза Оливия.

— Нали знаеш: пакс. Мир на латински.

— О, да, да. Че аз понякога *сънувам* на латински.

— Затова — продължи Сурая на същия отчетлив английски — да се изясним. Държим под око Ферамо и хората му за наркотици. Нали знаеш, Маями, Хондурас, Л.А. Връзката изглежда съвсем очевидна. От нашите разследвания разбрахме, че Ферамо е чист като току-що паднал сняг — международен плейбой с вкус към момичета и не богато обзаведен на горния етаж.

— Не си правиш голям комплимент.

— Какво? Както и да е, ти на няколко пъти спомена, че го подозираш в тероризъм. Бихме искали да ни кажеш на какво се основават подозренията ти.

Но Оливия не възнамеряваше да ѝ каже на какво се основават или поне не всичко. Щеше да изчака да я разпита някой, когото поне можеше да понася.

— Ами, първо, не повярвах, че е французин — заяви тя. — Взех го за арабин.

— Защото?

— Акцентът му. А после, когато се взриви „През океани“, май направих, може би несправедливо, някои доста пресилени умозаклучения за връзката му с експлозията. А когато открих за леководолазите, помислих: охо, май са ги използвали да взривят кораба. Може да е глупаво, но е така.

„А сега, помисли Оливия, ако тя водеше разпита, следващият ѝ въпрос щеше да бъде: «А какво мислиш сега?».“

Вместо това Сурая лекичко повдигна ъгълчето на устните си от задоволство.

— Ясно — каза тя, изправи се и взе папката на Оливия, росеше много хубава къса пола в стила на седемдесетте години с груби шевове и свръхтънък, изплетен от коприна пуловер в елегантен нюанс на хаки.

— Извини ме за момент — рече с усмивка тя и се изниза от стаята, като взе папката със себе си. Оливия едва успя да зърне думата „Гучи“, втъкана в плетката на гърба на пуловера. „В МИБ май плащат добре“, помисли си тя.

Седеше, оглеждаше стаята и си въобразяваше, че Сурая е отишла да докладва на свой началник. Всеки момент щеше да се върне с възрастен господин, подобен на М от Джеймс Бонд, който щеше да се наклони към нея и да промърмори: „Добре дошли в МИБ, агент Джаулс. А сега марш към «Гучи» да си купите униформата.“

Вратата се отвори и Сурая се появи отново.

— Ще те пуснем — заяви тя с рязка категоричност и седна.

Оливия угнетено се сви на мястото си.

— Но искам да си взема тези неща и лаптопа — заяви тя и започна да събира шпионските си принадлежности.

— Ще ги задържим няколко дни.

Сурая протегна ръка да я спре.

— А лаптопа ми?

— Опасявам се, че и него. Ще ти го върнем скоро.

— Но аз работя с него.

— Като излизаш, можеш да си вземеш друг с копие от харддиска ти. Ще ти се обадим след няколко дни, когато ще сме готови да ти го върнем. А междувременно, Рейчъл — Сурая очевидно сериозно беше избрала модел на поведение, копиращ директорката на лъскавото си училище, — сигурна съм, че съзнаваш колко е важно да не споменаваш на никого и дума за всичко това. Не си сторила нищо лошо, но в бъдеще помни, че е извънредно глупаво да се забъркваш в проблеми, свързани с наркотиците. Този път се отърва леко, но в бъдеще може да има много сериозни последици.

— Какво? — изпелтечи Оливия. — Та нали хората от британското посолство в Ла Сейба ми казаха, че е безопасно да отида в Попаян. Казаха, че е съвсем в реда на нещата да отседна в хотела на Ферамо.

— А откъде биха могли да знаят? — попита Сурая. — Както и да е, извини ме, трябва да тръгвам. На излизане ще ти дадат друг лаптоп.

40.

Едва когато се върна в познатата обстановка на апартамента си — пластмасовото шишенце с „Мистър Пропър“ до умивалника, прахосмукачката в гардероба в коридора, дървата от „Макнъгетс“ в коша до камината, Оливия осъзна колко необичайни бяха събитията от последните няколко дни. Колкото и да беше невероятно, бяха минали по-малко от две седмици, откакто бе напуснала Лондон. Млякото, което бе забравила в хладилника се беше вкиснало, но маслото си беше съвсем наред.

Всички неща, от които Оливия се радваше, че е избягала в хотелските стаи, си бяха тук: телефонен секретар с трийсет и едно съобщения, пощата, натрупана в антрето, гардероба в коридора, пълен с неща, които не можеше да събере смелост да изхвърли. Беше страшен студ; бойлерът се беше изключил и трябваше да се впусне в непрестанно натискане на бутона за включване. Отдаде се на спомени как бе действал Мортън Си с връвчицата на стартера на лодката на път за Бел Кий, докато бойлерът не се включи внезапно и не я накара да подскочи. Стоеше в средата на кухнята с консерва печен боб в ръка: всички доказателства и теории, диви измишльотини и подозрения от последните две седмици се въртяха в главата ѝ като дрехи в пералня. *МИБ допусна грешка, като ме остави да си тръгна* — мислеше тя. — *Трябваше да ме използват.*

Надникна през малкия еркереен прозорец на кухнята към познатата гледка: апартаментът отсреща с парче плат вместо перде и етажът под него, където мъжът се разхождаше гол. На улицата видя мъж да отваря вратата на мястото до шофьора на син форд мондео и да сяда вътре. Двата погледнаха към нейния прозорец, после, като я видяха, погледнаха бързо встрани. Не отпътуваха. *Аматьори*, помисли си тя, помаха им с ръка, учудена кой е назначил тези некадърници — Ферамо или МИБ. Запали огъня, извади един хляб от фризера, направи си печен боб върху препечена филия и заспа пред „Жителите на Ийст Енд“.

Оливия не се събуди преди следващия ден. Първото нещо, което направи, бе да надзърне през кухненския прозорец. Мъжете в мондеото още бяха там. Попита се къде ли са ходили да пишкат през нощта, като се надяваше да не е било на прага ѝ, и в този момент телефонът звънна.

— Оливия? Сали Хокинс е. Толкова се радвам, че се прибра жива и здрава. — Странно. Сали, осъзна Оливия, нямаше как да знае, че се е върнала, освен ако службите или Ферамо не бяха ѝ го подшушнали. — Как си? Как стана материалът за Хондурас?

— Ами, въъ, май ще трябва да поговорим за това — рече Оливия, като се мръщеше, докато се опитваше да разбере какво става. — Върнах се едва снощи.

— Пиер Ферамо ми се обади. Мислех, че е говорил и с теб. Предлага ни пътуване до Червено море за втора част на историята за екзотичното гмуркане. Силно сме заинтересувани. Само исках да се уверя, че ще се радваш да заминеш, нали така, за да можем...

Това бе твърде шантаво.

— Разбира се — небрежно заяви Оливия. — Звучи доста вълнуващо, а и гмуркането е страхотно. Може би ще ми трябват няколко дни да се приготвя, но твърдо съм „за“.

— Добре, добре. — Последва пауза. — Ъъъ, само още нещо, Оливия. — Звучеше странно безизразно, като лоша актриса, която чете реплики. — Има един човек, с когото искам да се видиш, писал е за нас няколко пъти в миналото. Експерт е по всички арабски въпроси. Крайно интересен човек. Трябва да е вече на осемдесет и нещо. Случайно днес е в Лондон. Може би ще е добре да се срещнеш с него на чай и да получиш няколко, въъ, съвета за пътуването си.

— Разбира се — отвърна Оливия и направи гримаса „Тя е луда!“ в огледалото.

— Чудесно. В „Брукс“ на Сейнт Джеймс. Знаеш ли къде е? Точно зад ъгъла на „Риц“.

— Ще го намеря.

— В три и половина. Професор Уиджет.

— О, да. Чела съм книгата му за чувствеността на арабите.

— Чудесно, Оливия. Е, още веднъж, добре дошла. И ми се обади утре следобед.

Оливия затвори телефона и посегна към чекмеджето на нощната си масичка. Нуждаеше се от нова игла за шапки.

Вратата ѝ вече беше наблюдавана от други двама мъже в хонда сивик, паркирана на отсрещната страна на улицата.

Вдигна ръка да ги поздрави, обърна се към новия компютър, даден ѝ от МИБ, и потърси в „Гугъл“ професор Уиджет: арабист.

41.

Уиджет беше виден професор в колежа „Вси светии“ и автор на четиридесет книги и над осемстотин статии по различни теми на Близкия изток, включително: „Злонамереният Запад: Арабският ум и двуострата сабя на технологията“, „Лорънс Арабски и младежката му свита: идеалът на бедуините и градското гостоприемство“ и „Арабската диаспора: Вчера и утре“.

Оливия прекара няколко часа в Интернет, прочете каквото можа от трудовете му и се облече като за февруарски ден. Стори ѝ се непривично да обува чорапогащници и ботуши и да навлича палто, но някак си ѝ допадна. Надникна през прозореца. Сенките още бяха там. Отиде в задната част на апартамента, прехвърли се през прозореца на спалнята и слезе по пожарната стълба, покатери се през градинската ограда на семейство Дейл, мина през пощата и излезе на оживената главна улица на Примроуз Хил. Нямаше признаци, че някой я следи. Които и да бяха, не ги биваше особено.

„Брукс“ беше от местата, където все още не допускаха жени, освен ако не са придружавани от клубен член, и предлагаше меню с три ястия. На входа имаше портиерска будка, подът беше на черни и бели квадрати, а в красивата викторианска камина пламтеше истински огън. Портиер с никотинови бръчки по лицето и износен фрак с жилетка я покани в библиотеката.

— Професор Уиджет седи ето там, госпожице — рече той. Тишината в стаята се нарушаваше само от тиктакането на голям старинен часовник. Четирима-петима възрастни мъже седяха на изтърканите кожени кресла зад броеве на „Файнаншъл Таймс“ или „Телеграф“. Имаше още един огън на въглища, дъвен глобус, стени, покрити с книги и много прах. *Ох че ме сърбят ръцете да грабна шише с препарат и парцал, помисли си Оливия.*

Професор Уиджет се изправи. Беше невероятно висок и стар. Накара я да се сети за едно стихотворение, което беше учила в училище и започваше с:

*Уебстър бе на прага на смъртта
И черепът му кожата пробиваше.*

Черепът на Уебстър бе почти видим под прозрачната суха като хартия кожа и сините вени по слепоочието. Коса почти нямаше.

Но в мига, в който заговори, Оливия си припомни колко нелеп е стремежът да се покровителстват възрастните хора. Уиджет не беше мил приятен стар господин. Докато той говореше, видя на лицето му руините от красивия мъж, който някога е бил: пълни чувствени устни, хипнотизиращи сини очи — подигравателни, палави и хладни. Представи си го как галопира на камила със скарф около главата, обстрелващ някаква пустинна крепост от деветнайсети век. В него имаше нещо театрално: почти нежно, но определено хетеросексуално.

— Чай? — попита той и повдигна вежда. Сервирането на чая от страна на професор Уиджет ѝ напомни за извършването на учебен опит по химия. Беше цял спектакъл: млякото, запарката на чая, горещата вода, маслото, сметаната, конфитюрът. Изведнъж разбра защо англичаните толкова държат на чая. Даваше им нещо, с което да ангажират ръцете си, докато се занимаваха с други неща, които биха могли да ги доведат до трудните области на чувствата и инстинктите.

— Ахм... да не е прекалено силен за вас? Още малко гореща вода?

Професор Уиджет хъмкаше и мънкаше между въпросите си за впечатленията ѝ от арабския свят, които изглеждаха странно маловажни за обикновено пътуване с цел писане на статия за евтиното гмуркане на екзотични места. Какъв опит имаше тя в арабския свят? Какъв според нея бе мотивиращият фактор за воденето на джихад? Струвало ли ѝ се е странно, че не съществува никаква западна техника — телевизори, компютри или коли, които да се произвеждат в арабска страна? Още малко мляко? Да покрива чайника. Смята ли го за резултат от арабското презрение към ръчния труд или е продукт на западни предразсъдъци? Смята ли тя, че неизкоренимият източник на арабската

ненавист към Запада е свързан с ненаситната им жажда да използват и притежават нови технологии? Още малко мляко? Бучка захар? Дори да има любовна връзка с арабин? О, Боже, същинска котешка пикня. Ще накарам сервитьора да ни донесе нов чайник.

— Професор Уиджет — попита тя, — Сали Хокинс ли ви се обади или вие ѝ се обадихте за тази среща?

— Ужасна актриса е, нали? — рече той и отпи глътка чай. — Направо кошмарна.

— От МИБ ли сте?

Професорът отхапа от хлебчето и я изгледа със студени, нахални, сини очи.

— Малко тромаво казано, скъпа моя — избоботи той по леко военния си начин. — По традиция се чака вербуващият пръв да се спре на въпроса.

Пийна още малко чай и хапна от хлебчето, като я преценяваше внимателно.

— Е — рече накрая. Наклони се драматично напред, сложи кокалестата си старческа ръка върху нейната и прошепна със сценичен шепот: — Ще ни помогнете ли?

— Да — прошепна тя в отговор.

— Ще трябва още сега да дойдете с мен.

— Къде?

— В охранявана къща.

— За колко време?

— Не знам.

— Мислех, че вашите хора наблюдават апартамента ми.

— Да. Но аз се тревожа от другите.

— О, разбирам — каза тя и ѝ потрябва секунда да се успокои. — А нещата ми?

— Неща, Оливия, неща. Човек не бива да си позволява да се привързва към *неща*.

— Напълно съм съгласна. Но все пак има неща, от които ще имам нужда, ако дойда с вас.

— Направете списък. Ще изпратя някого... — махна неопределено с ръка — ...да донесе „нещата“.

— Защо направо не ме закарате на летището?

— Оперативни щуротии, скъпа моя — отвърна той и се изправи.

42.

Уиджет имаше поведение на султан. Вървеше с широки крачки по шумните улици на квартала Сейнт Джеймс елегантен в дългото си кашмирено палто, и приковаваше всеки минувач, изпречил се на пътя му, с поглед, който беше или орлов, или благоразположен, в зависимост от човека. Оливия мислеше колко ли неустоим е бил на четирийсет. Можеше да си представи как би се носила с него по същите тези улици в официална рокля, за да я заведе на вечеря или на танци в „Кафе дьо Пари“.

— Къде отиваме? — попита тя и започна да се опасява, че Уиджет е не толкова от МИ6, колкото някой луд.

— Към реката, миличка. — Водеше я по сложен маршрут през задните улички на Уайтхол, докато не стигнаха до брега. Там ги чакаше полицейски катер. При вида на Уиджет полицаите, вместо да го вкарат в линейка с усмирителна риза, застанаха мирно. Това ѝ подейства успокояващо.

— Красавци, а? — рече той, като ѝ помагаше да се качи на катера.

— Къде е охраняваната къща? — попита тя.

— Не ви трябва да знаете — отсече той. — Вечеряйте и се наспете добре. Утре сутринта ще съм при вас.

Махна им елегантно с ръка и изчезна в тълпата.

Катерът веднага се отдели от брега и тръгна по средата на Темза, като набираше скорост и се удряше във вълничките. Пътуваха нагоре по течението и скоро на лунното небе се очертаха силуетите на Биг Бен и Парламента. Оливия стоеше на носа, сърцето ѝ прескачаше от вълнение, в главата ѝ звучеше песента от Джеймс Бонд. Беше шпионка! Оформил с пръстите си пистолет и прошепна: „Бум! Бум!“ После катерът се блъсна в една вълна и пръски от гъстата кафява вода я удариха в лицето. Реши да прекара остатъка от пътуването в каютата.

Вътре имаше цивилен офицер.

— Пол Макеон — представи се той. — Осъществявам връзката на Скотланд Ярд с тайните служби. Е, какво ще кажете за Уиджет?

— Не знам — отвърна тя. — Кой е той?

— Хайде де. Знаете кой е.

— Знам, че работи за МИ6 и че е широкоизвестен арабист — заяви тя. — Нищо повече.

— Абсалом Уиджет? Той е истински шпионин от старата школа — Джеймс Бонд на своето време. Прелъстявал е дъщерите и съпругите на всичко живо. Работил е в целия Близък изток и Арабия. Правил се е на специалист по ориенталски килими, с обратни наклонности. Години наред е притежавал магазин на Портобело Роуд и е разполагал с председателско кресло в Оксфорд. Бил е абсолютно блестящ. Легенда.

— Началник ли е на нещо?

— Беше. Заемаше много висок пост. Но през седемдесетте години изпадна в немилост. Никой не знае какво всъщност се е случило, дали е било заради нечия съпруга, пиене, опиум или идеологически различия. Бил типичен представител на старата школа: агенти на чужда територия, познавачи на местните езици, доверяване на инстинкта, такива неща. Смятал, че новите технологии са най-лошото нещо, което може да се случи на разузнаването. Но каквото и да е станало, било е нечия грешка. След това арабската секция вече не беше същата и затова го извадиха от нафталина на дванайсети септември две хиляди и първа.

Оливия замислено кимна.

— Ще ми кажете ли къде отивам?

— Не ми е разрешено. Не се тревожете. Мисля, че мястото ще ви хареса.

При Хамптън Корт я смъкнаха от катера и я качиха на хеликоптер, а след кратко пътуване се озова в кола със затъмнени стъкла, която тихо пърпореше сред провинциалните алеи на Бъркшир и Чилтърнс. Пресякоха М40 и тя позна околоръстното на Оксфорд, после се потопиха дълбоко в Котсуолд, където се замяркаха трепкащи огньове и идилични сцени през прозорците на кръчми и къщурки. След това пое по край дълъг зид на провинциално имение и Оливия чу пукането на чакъл под колелата, когато железните порти бавно се

отвориха, а фаровете осветиха дълга алея. Беше от онези пътувания, които в представите ѝ трябваше да свършат с униформен иконом, който да отвори вратата със сребърен поднос, натоварен с коктейли „Блъди Мери“, или от плешиво джудже в инвалиден стол с метална протеза с остри нокти, галецо котката на коляното си.

Наистина я посрещна иконом, извънредно вежлив мъж в униформа, който я информира, че багажът ѝ вече е пристигнал и я поведе нагоре по каменни стълби към великолепен вестибюл. Облицованите с дърво стени бяха покрити с маслени картини, а широко стълбище от тъмно дърво водеше към горния етаж.

Попита я вечеря ли предпочита, или „горещ поднос“ в стаята си. Не беше сигурна какво точно е „горещ поднос“, но представата за него беше направо пленителна — задушени скариди, полусуров уелски котлет, пикантни подправки, торта с шери. Тя каза да, благодаря, би искала поднос.

При вида на леглото изгуби всякакъв интерес към останалата обстановка и изтощена се пхна между колосаните бели чаршафи, като със силна радост усети наличието на грейка с пухкава обвивка точно на мястото на краката си.

Оливия така и не разкри съставките на горещия поднос. Следващото, което забеляза, беше, че е сутрин и страда от синдрома на пътешествениците да не може да си спомни къде се намира. Заопипва около себе си за нощна лампа. Стаята бе тъмна, но около ръбовете на плътните завеси се процеждаше ярка слънчева светлина. Лежеше в легло с балдахин и тежки драперии. Дочу блеене на овце. Не ѝ приличаше на Хондурас.

Спусна крака и седна на ръба на леглото. Цялото тяло я болеше. Чувстваше се дехидратирана и зла. Отиде до прозореца, дръпна завесите и откри, че гледа към великолепна английска градина на провинциална къща: морави, педантично подстригани живи плетове, разположени в равни редици, каменна тераса с цвят на мед точно под нея. Стъпала, покрити с мъх и с псевдоелински урни от двете страни водеха надолу към ливадата, на която имаше вратички за крокет. Отвъд ливадата имаше кестенови дървета, зимни и голи, а зад тях меки

сивозелени хълмове, каменни стени и дим, издигащ се от комините на сиви покриви, струпани около църковна камбанария.

Обърна се към стаята. Като по някакво чудо бежово-зеленият ѝ сак беше там, пълен с вещите от апартамента ѝ, които бе поискала от професор Уиджет. Под вратата имаше пъхнат плик. Той съдържаше карта на къщата, телефонен номер, на който да се обади, когато е готова за закуска, и бележка, гласяща:

Явете се в Техническата оперативна зала веднага щом закусите.

43.

ОХРАНЯВАНА КЪЩА НА МИ6, КОТСУОЛД

Оливия мигаше срещу екрана на компютъра. Седеше в кабина, намираща се в зала, пълна с компютри и оператори. Един техник обработваше снимките, които беше направила с дигиталния си фотоапарат.

— Какво точно има на тази? — попита той.

— Тъъ... — отвърна тя.

Снимката беше на мускулесто тъмнокожо мъжко тяло и бедра, изникващи от чифт крайно впити червени плувки.

— Да продължим нататък — весело предложи тя.

— Добра опаковка — обади се мъжки глас.

Тя се обърна. Професор Уиджет се взираше в издутите червени плувки.

— Снимах от ханша си — тромаво обясни тя.

— Очевидно. Той има ли си име, или просто е с код? — попита Уиджет.

— Уинстън.

— А! Уинстън.

— Няма ли да минем към следващата?

— Не. Значи всички тези са кандидат-актьорите около басейна на Ферамо? Какво правят там? Обслужват ли го?

— Не знам.

— Така е. — Той въздъхна, сякаш се отегчаваше, и я изгледа с наклонена глава. — Така е, рядко знаем. Но какво мислиш? Какво надушваш? — Погледна я, отвори широко очи и за секунда стана страшен. — Какво ти нашепва интуицията?

— Мисля, че ги вербуваше. Мисля, че иска да ги използва за нещо.

— Те знаеха ли това? Знаеха ли за какво ще ги използва?

Тя се замисли за момент.

— Не.

— А ти?

— Мисля, че е свързано с Холивуд. — Погледна отново издутите плувки. — Ферамо мрази Холивуд, а те всички се навъртат там. Няма ли да минем на следващата снимка?

— Много добре. Щом трябва, трябва. Следващата, Дод. О, Боже, какво е това?

На Оливия ѝ се дощя да заудря глава в бюрото пред нея. Какво си беше мислила? Следващата снимка беше близък план на черен гумен водолазен костюм с ципове от двете страни. От гумата надничаше бронзов плосък твърд като камък корем.

— Божичко, объркала съм ги — смотолеви Оливия, като се взираше в близкия план на чатала на Мортън Си.

— Не бих казал, миличка — промърмори Уиджет.

— Опитайте следващата.

Техникът тежко въздъхна и мина на следващата снимка. Отново беше Мортън Си, този път в гръб, а съблеченият до кръста костюм разкриваше безупречния му торс. Мортън Си гледаше през рамо, с което странно напомняше за снимка на хубавец от петдесетте години.

— Крайно съблазнителен — отбеляза Уиджет.

— Не е съблазнителен — ядоса се тя и замига сърдито от унижение. — Това е човекът, за когото ви казах, че ме заплаши с пистолет. Той е мръсник.

Устните на Уиджет се изкривиха развеселено.

— Мръсник? Значи мислим, че той работи за мосю Ферамо? Като какъв? Сводник? Момче за всичко?

— Ами Ферамо явно го е взел сравнително неотдавна да плува под вода с кандидат-актьорите. Честно казано, стори ми се, че той играеше с всички срещу всички. Беше първа дружка на компанията в бара и на корабчето. Просто използваше всички.

Уиджет се наклони напред, вдигна злобно вежди и попита:

— Ти изчука ли го?

— Не — изсъска Оливия и бясна се втренчи в екрана. Истински неприятното беше, че Мортън Си бе крайно привлекателен. Имаше онова опасно съсредоточено изражение, което още първия път привлече вниманието ѝ в Хондурас.

— Жалко. Младеж с интересна външност.

— Той е повърхностен, предател и гадняр. С нищо не е по-добър от проститутка.

В дъното на залата някой се изкашля. Професор Уиджет започна внимателно да изучава ноктите си, докато от една от компютърните кабинени изникна фигура, доста позната фигура с непознати дрехи: елегантен тъмен костюм, вратовръзка и риза с разкопчана яка. Късо подстриганата коса вече не беше изрусена. Уиджет се огледа.

— Тя каза: „С нищо не е по-добър от проститутка.“

— Да, сър — отвърна Мортън Си.

— Та с какво те намушка? — попита Уиджет.

— С игла за шапки, сър — отговори сухо Мортън Си и излезе от кабината.

Уиджет се изпъна и стана.

— Госпожице Джаулс, разрешете да ви представя Скот Рич от ЦРУ бивш служител на Тайните военноморски служби, една от най-ярките звезди на Масачузетския технологичен институт. — Уиджет прекалено наблягаше на буквите „ц“ и „с“, като че ли беше Лорънс Оливие на сцената на „Олд Вик“. — Той ще бъде в центъра на текущата ни операция. Въпреки че леко изостана от вас при добирането до мишената.

— Добре дошла в операцията — каза Скот Рич и притеснено кимна на Оливия.

— Добре дошла в операцията ли? — викна тя. — Как смееш?

— Моля?

— Чу ме прекрасно.

— Съжалявам — обърна се Уиджет към компютърния техник. — Наближава леко бурен момент.

— Какво правеше там?

— Наблюдавах — отвърна Мортън Си-тире-Скот-Рич от ЦРУ.

— Знам това. Искам да кажа, какво правеше? Щом работиш за ЦРУ, защо не ми каза?

— Някой би си помислил, че сама си се досетила.

— Мислех, че работиш за Ферамо.

— Аз също — отвърна Скот Рич.

— Какво искаш... Да не намекваш... Как смееш!

— Боже опази... — промърмори Уиджет на компютърния техник, сякаш бяха две клюкарки на сбирка по бродерия. — Тя не го ли

нарече току-що долна проститутка?

— Ако ти бях казал, ти можеше да му го изпееш.

— Ако ми беше казал, можехме да разнищим работата до дъно. Можех да остана.

— Съгласен съм с нея — рече Уиджет на техника все още с клюкарския глас. — Не мога да проумея защо му е трябвало да я изгони толкова бързо оттам. Вероятно някакво неуместно рицарско чувство.

— Рицарско чувство ли? Рицарско чувство? — попита Оливия. — Ти ме използваш от момента, в който спря очи на мен.

— Ако наистина исках да те използвам, щях да се погрижа да останеш.

— Щеше да ме използваш преди това, стига да ти бях позволила, и много добре знаеш за какво говоря.

— Добре, добре — намеси се Уиджет и Оливия чу заповедническата нотка в гласа му. Блясъкът на хладно отчуждение в очите му ѝ подсказа, че навремето е давал заповеди за извършването на ужасни неща. — Разберете се и ще ви чакам и двамата на стъпалата към предната морава. В стаята за обувки ще намерите ботуши и мушамии.

— Нямам представа за какво говорите — обади се Скот Рич.

— За дрехи против дъжд, Рич. Не мога да допусна да се разхождаш из гората облечен като сервитър, нали?

Домоуправителката чакаше пред вратата на залата. Оливия и Скот Рич я последваха надолу по тъмното, облицовано с ламперия стълбище, и минаха през кухнята, обзаведена с рендосани дървени маси, топли тръби и миризми на печено. Стаята за обувки също беше топла и облицована с боядисан в бяло фладер с ботуши, шалове, чорапи и палта, спретнато подредени и окачени на рафтове и закачалки. Беше спокойна и уютна, но не достатъчно.

— Защо уби Дуейн? — изсъска Оливия, докато обуваше чифт вълнени чорапи и зелени ботуши.

— За какво говориш? — отвърна Скот Рич и навлече черен пуловер. — Не съм убивал Дуейн. Боже мой!

— Само не ми казвай, че е била акулата — изсъска тя и облече вълнено сако.

— Ако наистина те интересуват гнусните подробности, Дуейн погна гмуркачите на Ферамо на своя глава. Сби се с тях под водата. Някой извади нож. Акулите приближаваха. Хората на Ферамо го изтеглиха на кораба му. Аз го следвах на разстояние. Следващото, което видях, бяха части от тялото на Дуейн, които потъваха надолу и всеки хищник от тази страна на Тобаго се втурна към мястото. Между другото, облякла си пуловера наопаки и с гърба отпред.

— Ти сложи кокаина в сака ми в Тегусигалпа, нали? — заяви тя, когато Скот Рич ѝ отвори вратата и ѝ направи път да излезе.

— Не — отсече той.

— Не ме лъжи.

Той приличаше на провинциален благородник. Тя осъзна, че вероятно прилича на съпругата на провинциален благородник. Студеният въздух рязко я удари в лицето.

Завиха зад ъгъла и пред очите им се разкри къщата в пълния си блясък: имение от елизабетинската епоха с високи квадратни комини и двукрили прозорци, поставени в идеална пропорция сред котсуолдския камък с цвят на мед.

— Не съм подхвърлял кокаин в стаята ти.

— Тогава кой? И какво правеше в онзи тунел? Едва не ме уби.

— Да съм те убил? — учуди се Скот Рич. Уиджет стоеше на стълбите и ги чакаше. Видя ги и тръгна да ги посрещне през моравата с развети палто и шал. — В тунела аз ти спасих живота. Дадох ти от моя въздух. Вие двамата идиоти се потопихте, без да пуснете сигнална шамандура!

— О, Боже. Нали не продължавате да се карате? — изрече Уиджет, като се присъедини към тях. — Хайде да отидем в гората. Оливия, като се върнем в къщата, ще трябва да подпишеш Официалния акт за поверителност. Съгласна ли си?

— Да, сър — възторжено отвърна Оливия.

— Дааа, и на мен ми се стори, че си падаш по тайните — въздъхна Уиджет. — Всичко, което чуеш, си остава тук, ясно? Иначе ще се озовеш в Тауър.

Беше ясен зимен ден и въздухът бе пълен с английски провинциални миризми, най-вече на оборски тор. Оливия следваше двамата шпиони по пътечка през гората, вдъхваща уханието на влажно дърво и гниеци плесени, джапаше из локвите с ботушите и си припомняше радостите да си топло увит навън в студен ден. Забеляза камера, поставена на едно дърво, после още една и още една, а след малко в мъгливата гора се мярна строго обезопасена ограда с четири реда бодлива тел отгоре и войник с камуфлажно облекло зад нея. Скот Рич спря и се огледа да види дали Оливия го следва.

— Убеден съм, че никой от двамата ни не иска да се натрапва в съкровения ти мисли — заговори той, — но дали възнамеряваш да вземеш участие в разговора ни, или просто предпочиташ да джапаш из локвите?

— Не мога да ви чувам, ясно? Вие двамата марширувате отпред, а аз трябва да подтичвам, за да ви догоня.

— О, Боже, не мога повече — изпъшка Уиджет и се обърна. — Също като в началото на блудкава романтична комедия.

На студа лицето на Уиджет изглеждаше още по-старо. Тъничките червени вени изпъкваха през кожата му, а под всяко око имаше син полукръг като бушон. Почти приличаше на мъртвец, на ходещ труп.

— Има два основни въпроса — заговори Скот, без да обръща внимание. — Първо, какво замислят? Според сайтовете, които сме проучили...

— О, Боже, сайтовете, които сте проучили — рече Уиджет. — Сайтове. Сайтове. Изродена работа. Това, от което се нуждаем, са хора на място. Човешки същества, с човешки реакции спрямо други човешки същества.

— Сайтовете силно ни насочват към непосредствени терористични актове в Лондон и Л.А.

— Както и в Сидни, Ню Йорк, Барселона, Сингапур, Сан Франциско, Билбао, Богота, Болтън, Богнор и навсякъде другаде, където хората си пращат електронна поща — промърмори Уиджет.

Скот Рич леко сведе очи. Оливия започваше да научава, че често това е единственият признак, че е ядосан.

— Добре. Тук имаме истинско човешко същество. Ваша е — отсече той и се облегна на ствола на едно дърво.

Уиджет като че ли започна да преживя, задъвка устната си, а може би изкуствените си зъби. Прикова я със сините си очи.

— Два въпроса: първо, какви са тайните намерения на Ферамо? Гмуркачи в градската канализация, в резервоари, в охладителни системи на атомни електроцентрали? Второ, те прехвърлят експлозиви от хотела му в Хондурас в Южна Калифорния. Как ги вкарват в страната?

— Това ли са правила в Хондурас?

— Да — безизразно заяви Скот Рич.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото открих С4 на покрива на онази пещера, от която ти излизаше тогава.

Оливия заби поглед в земята и се намръщи — мислеше как тогава плуваше из пещерата, зяпаше рибките и се радваше на красивите им цветове.

— Е... агент Джаулс — обади се Уиджет. — Раждат ли се някакви мисли зад тази прекрасна фасада?

Погледна го остро. Умът ѝ не работеше както трябва. Всичко изведнъж беше станало прекалено важно. А толкова ѝ се искаше да успее като шпионка.

— Трябва да помисля малко — тихо измънка тя.

Уиджет и Скот Рич се спогледаха. Усети разочарованието на единия и раздражението на другия.

— Ще продължим ли нататък? — каза Уиджет.

Двете неподходящи си фигури тръгнаха напред, потънали в сериозен разговор — единият прекалено висок с развят шал, плющящо на вятъра палто и театрални жестове, другият — як, сдържан, самоуверен. Оливия нещастно се мъknеше след тях. Почувства се като онова нещастно музикантче, което излязло на сцената, издало няколко стържещи звука на цигулката и провалило всички. Стресът от цялата необичайна ситуация започваше да си казва думата. Усети, че е изтощена и напрегната, слаба и безполезна по женски. *Дишай, дишай, спокойно, спокойно, без паника*, заповтаря си тя и се опита да си припомни Житейските правила.

Никога не се паникьосвай. Спри, дишай, мисли.

Нищо не е нито толкова добро, нито толкова лошо, колкото изглежда.

Когато те сполети нещастие, кажи си: „Майната му“.

Ключът към успеха се крие в начина, по който се изправяш след провала.

— Извинете! — извика тя и забърза да ги настигне. — Извинете! Знаем как вкарват експлозивите!

— О, прекрасно — заяви Уиджет. — Кажи ни.

— По суша през Хондурас, а после с кораби по Тихия океан.

— Да, и сами бяхме стигнали до този извод — рече Скот. — Въпросът е как го вкарват в Щатите, без да ги хванат.

— Прехвърлят го с луксозни яхти и го запечатват в дъски за сърф на яхтите или в имението на Ферамо на Каталина.

Скот Рич и Уиджет млъкнаха и я загледаха.

— После закарват дъските с яхтите близо до калифорнийския бряг. Потапят ги и ги пускат под водата на дъното или на въжена линия. После сърфистите им се гмуркат под водата с водолазни костюми, вземат дъските, хвърлят резервоарите си и сърфират до брега на Маями, където натоварват пълните с експлозивни дъски в микробусите си и изчезват в страната.

Настъпи гробна тишина.

— Хмм, прекрасен образец на паралелно мислене — отбеляза Уиджет. — Основано на...

— Видях ги да се упражняват в Хондурас. Заобиколих с плуване носа в Попаян и ги видях да потапят дъските, а после да ги вадят и да сърфират.

— Не трябваше ли ти да откриеш това, Рич? — попита Уиджет. — Или си бил прекалено зает да чистиш бръмбара в саксията от бургундското ѝ вино? „Пулини-Монтраше“, нали така?

— Сър, моля ви.

— Значи ти си сложил бръмбара в саксията със смокинята на Ферамо? — попита Оливия.

— И в кактуса му. И в твоя кактус, като стана дума за това.

— А ти хвърли пуловер върху единия, чаша шампанско в другия и бяло бургундско в третия. „Луи Жадо“ реколта деветдесет и девета.

— Деветдесет и пета — поправи го Оливия.

— Трябва сърцето ти да се е късало, като си изливала такова вино — рече Уиджет.

— Така беше — потвърди Оливия.

— Карл, здравей. — Скот говореше по телефона. — Накарай сектор Н да провери сърфистите на брега на Южна Калифорния, чу ли? Съсредоточете се върху лагуната на Малибу. Проверявайте вътре в дъските за сърф за С4. И прати на Каталина няколко души под прикритие да проверят корабните докове. Къде беше онова място, Оливия? Оливия? Имението на Ферамо на Каталина?

— О, въз, вдясно от Авалон.

— *Вдясно?*

— На изток. А може и да беше на север. Вдясно, като гледаш Каталина от Л.А. Зад ъгъла откъм подветрената страна, към Хавай.

Скот Рич въздъхна.

— Просто провери всички пристани — каза той в слушалката.

— Много добре. Е, в такъв случай проблемът е решен — отсече Уиджет. — А сега за мишената? Някакви идеи?

Разказа им теориите си за крема за лице с рицина, за ацетиленовите бутилки в охладителите на атомните електроцентрали, за нападенията на филмовите студиа.

— Всичко това е твърде неопределено — призна тя. — Трябва да прекарам още малко време с Ферамо, за да го конкретизирам.

— Идеалният случай ще е, ако приемеш предложението му да отидеш в Судан — рече Уиджет. — От всяка гледна точка ще е страхотно.

— Трябва да е луд да те заведе там — вметна Скот.

— Той *е* луд — обяви Оливия.

— Луд е, че те пусна да си тръгнеш — отбеляза Скот.

— Благодаря — каза Оливия и реши, че Скот Рич в края на краищата не е чак толкова лош.

— Все пак беше очевидно, че ще го предадеш. Както и направи.

— Той ми вярва. Смята ме за свой сокол.

Скот издаде особен звук.

— Случило ли се е нещо, Скот, Рич, Мортън, или както там се казваш?

— Да, Рейчъл, Оливия, Пикси, или както там се казваш днес...

— Велики Боже — изръмжа Уиджет, извади кърпичка и попи челото си. — Нормално е агентите да приемат различни идентичности. Някои от нас прекараха два пълни сезона като кралица на килимите в хотел „Асуански праг на Нил“.

— *Агентите*, да — каза Скот Рич.

— Точно това прави госпожица Джаулс толкова интересна — заговори Уиджет. — Тя е родена шпионка. Но сега въпросът е, ако *Пиер Ферамо* — произнесе името с преувеличен френски акцент — ти се обади, както е обещал, и предложи да те вкара в бедуинската си бърлога край Червено море, ще приемеш ли?

— Да — сериозно произнесе Оливия.

— Нима? — намеси се Скот Рич и внимателно я загледа със сериозните си сиви очи. — Дори ако единственият му мотив е да те убие?

— Ако искаше да ме убие, вече да го е сторил в Хондурас.

— Точно така — отсече Уиджет. — Човек може да има множество разумни причини да заведе агент Джаулс в пустинята. Рич, не може да не си чел „Хиляда и една нощ“. Крайно еротична книга. Обзалагам се, че едно момиче, отвлечено от бедуин, може да разчита на някои доста интересни нощи в шатрата му.

— А след това? — попита Скот Рич и забърза напред.

44.

Изминаха пет дни, откакто Оливия се раздели с Ферамо на островите Бей, а той не се обаждаше. Екипът, който за нещастие сега включваше и Кучката под прикритие Сурая, се беше свързал в мазето още от сутринта. Чрез няколко сложни електронни маневри Скот Рич беше прехвърлил грешния телефонен номер, даден от Оливия на Ферамо, към залата за технически операции, така че ако Ферамо се обадеше, телефонът щеше да зазвъни директно при тях.

Часовникът в залата беше от обикновените пластмасови, които Оливия помнеше още от училище: бял циферблат, черни цифри и червен секундарник. В училище имаше навика да наблюдава часовника и да се мъчи с мисълта си да подкара стрелките му към четири часа. Червеният секундарник кликна на мястото. Беше четири часът следобед, девет часът сутринта в Хондурас на петата сутрин, след като със силно изсмукал пръст се беше сбогувала с Ферамо.

Скот Рич, професор Уиджет, Оливия, техникът Дод и Сурая без изключение непрекъснато поглеждаха часовника — кой крадешком, кой демонстративно, като според Оливия си мислеха едно и също нещо: *Измислила си е всичко. Той изобщо не се интересува от нея. Няма да се обади.*

— Рич, приятелю. Напълно ли сте сигурен, че сте свързали правилно телефона? — запита Уиджет и хапна от сандвича с пастет от гъши дроб върху препечен хляб. — Стори ми се, че натискахте страшно много бутони.

— Да — отвърна Скот Рич, без да вдига очи от компютъра.

— Той няма да се обади, нали? — изказа се Сурая.

— Тогава да му се обади Оливия — предложи Скот Рич.

— Това ще го отблъсне — настоя Оливия. — Той трябва да преследва.

— А аз мислех, че си неговият сокол. Или май беше кученце?

Скот се извърна и заприказва техника, двамата внимателно се вглеждаха в екрана. На едната му половина бяха снимките, които

Оливия тайно беше направила на Ферамо. На другата се сменяха снимки на известни терористи на Ал Кайда. От време на време спираха и снимките се наслагваха, за да покажат Ферамо с тюрбан и Калашников, Ферамо с карирана риза в бар в Хамбург, Ферамо с различен нос, Ферамо по нощница с щръкнала коса.

— Съгласна съм със Скот — заговори Сурая и качи дългите си, обути в джинси крака на бюрото.

— Ако той не се обади, няма смисъл да му се обаждам аз, защото това ще значи, че е изгубил интерес.

— Е, не — засмя се Сурая, — това тук не е среща на сляпо. Просто си неуверена. Той наистина те харесва. Пиер предпочита силните жени. Определено трябва да му се обадиш.

Скот Рич се наклони напред, с лакти на коленете и брадичка, опряна на палците, и погледна Уиджет със същото напрегнато внимание, което толкова сепна Оливия първата вечер в бара в Хондурас.

— А вие как мислите? — попита го той.

Уиджет се почеса по врата и всмукна въздух през зъби.

— Има една стара суданска поговорка: „Когато мъжът и жената са насаме, трети е дяволът.“ Арабската стереотипна представа за жената е почти като за животно — силно сексуална и готова на сношение с всеки мъж, като че ли мисли единствено за това.

— Тъй ли? — проточи Скот Рич, облегна се и се ухили на Оливия.

— Това чувство съществува в някои среди и в наши дни. Сами ли са мъжът и жената, не може да не извършат полов акт.

Оливия се изчерви вбесена, като си спомни вечерта на Бел Кий: Мортън Си я целуваше, притискаше се до нея, пъхаше ръка в джинсите ѝ. Улови за секунда погледа му и остана с тежкото чувство, че и той мисли за същото.

— Неотдавна беше направено едно проучване — продължи Уиджет. — Група судански араби са били запитани: „Ако се приберете у дома и заварите непознат мъж в къщата си, какво ще направите?“ Отговорът бил единодушен: „Ще го убия.“

— Боже — обади се Скот Рич. — Подсетете ме да не се хващам на работа като водопроводчик в Судан.

— Поради това в някои арабски култури са толкова обсебени от целомъдрието — воали, фереджета, клиторидектомии. Жената е изцяло еротизирана: тя е обект, който трябва да се пази, ако е твоя, и да се преследва и покорява, ако не е.

— Добре, да приемем, че в очите на Ферамо Оливия е ненаситен сексуален звяр, но все пак защо не се обажда? — зачуди се Скот Рич. — Я чакайте, а как извънбрачният секс се връзва с исляма?

Оливия го погледна, като мислеше: *Би могъл все пак да си направиш труда да понаучиш тия неща.*

— Е, точно тук става интересно — заобяснява Уиджет. — Особено при Ферамо с неговата бедуинска романтика — иска да я метне на коня и да препусне към пустинния залез. Бедуинският етнос е съществувал преди исляма. Той е фундаментален за психиката. Ако прочетете внимателно „Хиляда и една нощ“, ще забележите, че този начин на мислене, бедуинският номадски пустинен манталитет надвива морала. Когато сексуалните завоевания на героя са в резултат на неговата храброст, хитрост или късмет, на тях се гледа като на героизъм, а не като на нещо неморално.

— Именно. Затова той държи да ме пречупи и завладее — отбеляза Оливия. — Ако му се обади да му кажа номера на полета си, няма да се почувства герой.

Скот Рич ѝ подаде телефона.

— Обади му се.

— А, значи дискусиата, която току-що проведохме, е безсмислена?

— Обади му се. Не кавай нищо за полети или за соколи. Просто му кажи, че си се прибрала жива и здрава и му благодариш за прекрасните вина и безплатния хотел.

— Хм — изръмжа Уиджет, загледа се в Скот със студените си сини очи и задъвка сандвича.

— Той няма да ѝ се обади — грубо отсече Скот Рич. — Няма да я покани в Судан, а и не е нужно тя да ходи в Судан. Това е нелепо. На мен ми е нужно само да знам къде е. Обади му се — повтори той и протегна слушалката.

— Добре — мило отвърна Оливия. — Просто да го набера ли?

— Не, аз ще го набера — рязко отвърна той, обърна се към редицата екрани и клавиатури, хвърли ѝ бърз недоволен поглед през

рамо, преди да се задълбочат с оператора в някаква електронна зона, да започне да натиска и да проверява разни неща и да разменя с онзи съучастнически погледи. Скот Рич, напук на прекрасната си външност, беше от групата на техничарите. Опита се да си го представи с шкембе и жълта тениска с глупав надпис как се налива с бира в компанията на приятелчетата си.

Завъртя се на стола.

— Готова ли си?

— Разбира се — весело отвърна Оливия и долепи слушалката до ухото си. — Само кажи кога!

Започна бясно натискане на бутони. Телефонът иззвъня. Оливия усети рязък прилив на паника.

— Ало? — рече тя с разтреперан глас.

— Здравейте — женски глас, — казвам се Бърнийн Нийкин. Обаждам се от „МСИ Уърлдком“. Бихме желали да ни предоставите възможност да ви запознаем с нашия нов пакет...

Продажби по телефона! Оливия се опита да успокои лицето си. Непогрешимият технобог Скот Рич беше объркал жичките. Когато видя изражението на лицето му, усети, че в стомаха ѝ нараства мехурът на кикота. Опита се да мисли за сериозни неща, като например смъртта или лошата подстрижка, но нищо не помогна. Започна да се тресе и не можа да си припомни кое изражение беше нормално за лицето ѝ.

Скот Рич скочи на крака. Гледаше я много сериозно като учител непослушна ученичка. Това само я разсмя още повече. Той поклати глава и се върна към компютъра.

— Ще ида да пийна вода — задавено изгъркори Оливия, зачервена като домати, и се завлече в коридора, където се облегна на стената, разтърсвана от смях. Докато вървеше към банята и си бършеше очите, смехотворността на положението продължаваше да я връхлита. Едва когато наплиска лицето си с вода и постоя няколко минути, усети, че е изхвърлила и последните мехури на кикота, но все още не се чувстваше достатъчно спокойна.

Тръгна обратно по коридора, но чу от залата високи гласове.

— Вижте сега, не можем да затворим целия щат Калифорния. Имаме С4, имаме рицин, имаме и възможна връзка с гмуркането. И къде ни води това? Калифорния е три пъти по-голяма от малката ви мрачна, потънала в невежество държавица.

— Добре, добре — долетя гласът на Уиджет.

— Откъде да започнем? Само в Южна Калифорния имаме огромни пристанища в Област Бей, Вентура, Лос Анджелис и Сан Диего. Имаме четири атомни електроцентрали и стотици километри водопроводни тунели, канализационни и отводнителни системи под всеки голям град. Имаме акведукти, мостове, резервоари, язовири и военни бази. Какво предлагате да направим? Да евакуираме щата? Търсим игла в копа сено. Единствената ни възможност е да разпорим широко тази групичка Такфири и да разберем какво са намислили.

— Слушайте, младежо, ако унищожите групата, съществува опасност планът или устройството, каквото и където и да е то, вече да е на място; те ще знаят, че са разкрити и ще го детонират по-рано. А и усещането ми е, че и без това няма да научите нищо от тях, защото никой не е част от Цялостната схема. Единственият човек, който вероятно знае повече, е Ферамо и затова силите, които стоят зад него, го измъкнаха от Хондурас при най-лекия полъх на опасност. На ваше място ще накарам хората си веднага да спрат всички неголеми фирми за подводно поддържане и ремонти, ще пратя хора да проверят служителите им, състава на школите за обучаване на леководолази, всичко подозрително.

— Имате ли представа за мащаба на тази операция? Единственото, от което се нуждаем, е да открием Ферамо. Ако го открием, може да надникнем в проклетия му лаптоп. Оливия не ни трябва.

— Слушайте, Рич, ако можем да разберем какво са замислили копелетата, без да изхарчим трийсет милиона долара и да сведем целия Източен Судан до купчина развалини с цената само на едно момиче, трябва да продължим.

Никой не чу как Оливия се вмъкна в залата.

— Сър, тя е цивилна. Това не е етично.

— Тя е агент и иска да отиде. Умът ѝ е като бръснач. Ще я издигна много в Службите, когато това свърши, ако...

— Ако остане жива?

Оливия лекичко се изкашля. Четири чифта очи се обърнаха и я погледнаха. След частица от секундата телефонът иззвъня.

— Боже! Боже! — Техникът Дод изпадна в паника, разтича се наоколо, опитвайки се да намери бутона. — Това е той. Ферамо.

45.

Скот клекна до нея със слушалки на ушите. Задържа твърдо и успокояващо погледа ѝ, точно както го направи в подводния тунел, после ѝ кимна да започне.

— Ало?

— Оливия?

— Да, аз съм — рече тя. Закипя бясна дейност, защото Скот Рич и техникът започнаха да опитват да засекат разговора. Тя затвори очи и се завъртя със стола с гръб към тях. Трябваше да се отнася с Ферамо както преди или нищо нямаше да се получи.

— Къде си? — попита тя, за да им спести труда. — Още ли си на острова?

— Не, не. На път съм към Судан.

Оливия премигна объркана. Защо ѝ казваше това по открит телефон? Положително не беше чак такъв идиот. Старите съмнения се върнаха. Ами ако изобщо не беше терорист?

— Всъщност не мога да говоря дълго, защото самолетът ми скоро ще излети.

— За Хартум?

— Не, за Кайро.

— Фантастично. Ще разгледаш ли пирамидите?

— Няма да имам време. Само ще се видя с някои делови партньори, а после вземам самолета за Порт Судан. Оливия, нали ще дойдеш, както се разбрахме?

Изостреното внимание зад гърба ѝ бе направо осезаемо. Прииска ѝ се да размаха юмруци във въздуха и да извика: „Да! Да!“

— Ами, знам ли — рече тя. — Идва ми се, наистина ми се идва. Говорих със Сали Хокинс и тя се запали, но в интерес на истината трябва да намеря и други възложители да напиша нещо, за да си позволя...

— Но, Оливия, това няма значение. Ще дойдеш като моя гостенка. Ще уредя всичко.

— Не, не. Вече говорихме за това, няма да приема. Между другото, благодаря много за гостоприемството ти в Хондурас.

— Въпреки че трябваше да те отвлека, за да те принудя да го приемеш?

— Ами...

— Оливия, самолетът ми ще излети. Трябва са свършваме, но ще ти се обадя от Кайро. Ще бъдеш ли на този номер утре по това време?

— Да.

— Почакай. Ще ти дам моя телефон. Това са агентите на подводните ми операции в Германия. Те ще организират полетите ти до Порт Судан и визите. Имаш ли нещо за писане?

Пред очите ѝ изникнаха четири различни пищеци устройства. Избра древния златен „Паркър“ на професор Уиджет.

— Трябва да затварям. Довиждане, *сакр*.

Скот Рич ѝ подсказваше с жестове да продължи да говори.

— Почакай. Кога пристигаш в Судан? Не искам да отида там и да открия, че те няма.

— Вдругиден ще бъда в Порт Судан. Във вторник има полет през Кайро. Ще го вземеш ли?

— Ще видя. — Оливия се засмя. — Звучиш толкова драматично.

— Довиждане, *сакр*.

Връзката прекъсна.

Обърна се към групата, като се стараяше да не се захили самодоволно.

Скот и техникът още натискаха разни клавиши. Уиджет ѝ отправи бегла одобрителна и леко развратна усмивка.

— Рич? — извика той. — Извинете се.

— Извинявам се — каза Скот Рич, без да вдига очи. После приключи с онова, което правеше, завъртя се със стола и я погледна сериозно. — Оливия, извинявай.

— Няма защо — рече тя. После усети прилив на топлина и освобождаване от напрежението и се разприказва. — Обичам хората, които се извиняват направо, вместо онова пасивно-агресивно двусмислено „Съжалявам, задето помисли, че...“, което хвърля вината върху неправилното ти схващане на положението.

— Добре — отсече Уиджет. — А сега, Оливия, това е първият въпрос на агентите откак свят светува — той истински ли е, искам да

кажа истински терорист ли е?

— Винаги съм твърдяла, че не е — намеси се Сурая. — Той е плейбой, който прави по малко контрабанда, но не е терорист.

— Стигнахте ли донякъде със съвпаденията на снимките? — обърна се Уиджет към Скот.

— Не. Нищо. Никаква връзка с Ал Кайда.

— Има нещо, което не съм ви казала — колебливо заговори Оливия.

Хладните сиви очи срещнаха нейните.

— Да?

— Да. Просто... може би трябва да проверите майка му. Струва ми се, че е имал майка-европейка, може би отчасти свързана с Холивуд. Нали знаете, баща суданец или египтянин и майка-европейка, която вероятно е умряла, когато е бил малък.

— Защо смяташ така, Оливия?

— Ами веднъж спомена майка си и просто... понякога се държи странно с мен, сякаш му приличам на някого. А когато се сбогувахме в Роатан, той... — Сгърчи лице. — Пъхна пръста ми в устата си и започна да го смуче маниакално, като че ли беше цицка, а той — гладно прасенце.

— Ужас! — прошепна Скот Рич.

— Нещо друго? — попита Уиджет.

— Ами, да. Има още нещо. Той е алкохолик.

— Какво?

Четири чифта очи отново се вторачиха в нея.

— Алкохолик. Не го знае, но е такъв.

— Та той е мюсюлманин! — възкликна Скот Рич.

— Той е такфири^[1] — наблегна Оливия.

Отидоха да вечерят. Докато всички си стягаха багажа и си тръгваха, Оливия седеше отпусната на масата и мислеше за телефонния разговор. Уиджет седна срещу нея с леко изкривени ъгълчета на устата. От него се излъчваше несекващо отвращение към света, което действаше освежаващо на Оливия.

— Почтеността ви е черешката на пастата — дрезгаво заговори той. Сините очи бяха студени, рибешки. Но изведнъж в тях заблестя

живот. — Затова сте добра за шпионка — рече той и се наведе през масата, като сбърчи нос. — Хората ви вярват, което ще рече, че можете да ги предадете.

— Това не ме кара да се чувствам уютно — каза тя.

— И това е дяволски хубаво — отсече той. — Никога не се чувствайте добре. Корупцията на добрите поради вярването в собствената им непоклатима доброта е най-опасният вид човешко падение. Ако успеем да овладеем всичките си грехове, гордостта е онзи грях, който ще овладее нас. Човек започва да смята, че е добър, защото взема добри решения. След това се убеждава, че каквото и решение да вземе, то ще е добро, защото е добър човек. Ето как бин Ладен удря кулите-близнаци, а Блеър и Буш удрят Багдад. Повечето от войните по света са причинени от хора, които смятат, че Бог е на тяхна страна. Винаги разчитайте на онези, които знаят, че са грешни и смешни.

[1] Ислямски привърженик на джихада, който е за насилие срещу всеки неправововерен мюсюлманин. — Б.пр. ↑

46.

Часовникът вече тиктакаше. Внезапно от двете страни на Атлантика се включиха тежките артилерии и над операцията надвисна нов оттенък на сериозност. Оливия разполагаше с три дни да се подготви за заминаването. Мина през интензивна програма на обучение по шпионски техники, боравене с различни оръжия, оцеляване в пустинята и специално оборудване.

Намираха се в помещението, навремето служило за трапезария на прислугата. Пълната екипировка на Оливия беше подредена на дълга старинна дървена маса. Тя разглеждаше пътен сешоар, снабден с ампули нервно-паралитичен газ, прикрепени към предната част на нагревателя.

— А истинският ми сешоар?

Професор Уиджет въздъхна.

— Знам, че доста сте се постарали, професоре — рече тя, — но все пак с какво ще си суша косата?

— Хм. Схващам мисълта ти. Допустимо ли е да пътуваш с два сешоара?

Оливия го изгледа със съмнение.

— Май не. Не можете ли да скриете нервно-паралитичното нещо в машината? Или в спрея на парфюма?

Чу се подсмъркване. Тя вдигна войнствено поглед. Скот Рич се беше облегал на рамката на вратата и се хилеше доволно.

— Скъпа ми Оливия — отговори професор Уиджет, без да обръща внимание на Скот, — стараем се всички дамски принадлежности да изглеждат както трябва, но това е пустинна операция. Положително на такова място човек би могъл да мине и без сешоар?

— Е, да, но не и ако от мен се очаква да прелъстя ръководителя на група от Ал Кайда — търпеливо обясни тя.

— Ти си луда — обади се Скот, изправи се от облегнатото положение и се присъедини към дискусията.

— Лесно ви е на вас да говорите — настоя тя и огледа плешивото кубе на Уиджет и остриганата глава на хилещия се Скот Рич.

— Мъжете обичат жените да изглеждат естествени.

— Нищо подобно — отсече Оливия. — Обичат жените да изглеждат естествени, след като са изпипали прическата и грима, които ги *правят* да изглеждат естествени. Наистина ми се струва, че в този случай сешоарът ще е по-силно оръжие от ампулата с нервно-паралитичен газ.

— Добре, Оливия. Ще потърсим алтернатива — бързо капитулира Уиджет.

Тя имаше усещането, че е мек с нея, защото се чувства гузен, задето я е пожертвал. Тази мисъл не я ободряваше.

— Така — рече Уиджет, — имам списъка с обичайните неща, които носите и сме се постарали максимално да се придържаме към него. — Изкашля се. — Козметика: гланц за устни, молив за устни, мехлем за устни, сенки за очи, молив за очи, четчици, руж, фон дю тен, пудра: матова, пудра... — направи лека пауза — ..., „блестящ прах“, туш за мигли: „блясък“, устройство за извиване на мигли.

— Велики Боже — промълви Скот.

— Всички те са в съвсем малки опаковки — наежи се Оливия.

— Така е, въпреки че тъкмо това е лошото — отбеляза Уиджет. — Опитваме се да запазим обичайния ти несесер външно еднакъв с предишния, защото онези несъмнено са го проверявали в двете Америки, но бихме се справили много по-добре, ако тези неща бяха с нормални размери. Както и да е: парфюм, лосион за тяло, мус, шампоан, овлажнител.

— Тези ще ги има в хотела — каза Скот Рич.

— От хотелските шампоани косата щръква във всички посоки. А и не отивам на хотел. Отивам в шатра.

— Тогава използвай магарешко мляко.

— Механични предмети — продължи Уиджет. — Предмети за оцеляване, късовълново радио, дигитален микро фотоапарат, бинокъл и обичайните дрехи: обувки, бански костюми и... Рич, не се нуждаем от коментари, много ти благодаря, бельо.

— Също така бижута и аксесоари — тревожно добави Оливия.

— Точно така — каза професорът, отиде в другата част на стаята и запали една лампа. — На базата на тези предмети сме ви подготвили доста разнообразно въоръжение. Всъщност подготовката на комплект за жена се оказа доста интересна.

— Трябва да сте го правили и преди.

— Не и при такива обстоятелства.

Списъкът беше стряскащ. Трябваше много да внимава, за да не обърка джаджите. По-голямата част от нещата ѝ за елементарно съществуване бяха превърнати в оръжия, ако не за масово унищожение, то за конкретно убийство на близко разстояние. Пръстенът ѝ бе снабден със зловец на вид закривено острие, което изскачаше щом натиснеш с нокътя на палеца си един от диамантите. Машата ѝ имаше спираловиден трион в едната си част и тънък кинжал, намазан с нервнo-паралитичен агент, на върха в другата. Копчетата на блузата ѝ „Долче“ бяха заменени с миниатюрни кръгли триончета. Имаше балсам за устни, който всъщност беше временно заслепяваща светкавица и малко топче руж, което при запалване на дюзата изпускаше газ, който можеше да приспи за пет минути пълна с мъже стая.

— Добре. А след това ще получа ли старите си неща?

— Ако всичко това мине, както се надяват — рече Скот, — ще получиш пазарна обиколка на „Гучи“, „Тифани“ и „Долче и Габана“ за сметка на правителството на Нейно величество.

Тя засия.

Една от обиците ѝ от „Тифани“ с форма на морска звезда сега съдържаше малък късовълнов предавател, чрез който щяха да проследяват движенията ѝ по време на експедицията.

— Чисто новичък, последен писък на техниката — обясни Уиджет. — Най-малкият, произвеждан досега. Работи дори под вода на три до пет метра дълбочина.

— А под земята?

— Едва ли — отвърна Уиджет, като избягна погледа ѝ.

В другата обица имаше хапче с цианид.

— А сега пистолетът — рече Скот Рич.

Тя ги изгледа отвратена. Вече бяха разучили камите в тънките токчета, ретроколана „Долче“ в стил седемдесетте години, направен от истински златни монети за откупуване на свободата ѝ в случай на някоя бъркотия, тънкия кинжал и спринцовката с приспивателно в банелите на сутиена. Беше отказала брошката с ръчно изстрелваната стреличка с приспивателно с довода, че всяка жена под шейсетте, която носи брошка, моментално се превръща в обект на подозрения.

— Няма да нося пистолет. Втренича се неразбиращо в нея.

— Пистолетът ще създаде много повече проблеми, отколкото ще реши. Откъде накъде една журналистка ще носи пистолет? А и Ферамо знае, че съм против убийствата.

Скот Рич и Уиджет се спогледаха.

— Нека ти обясня нещо — започна Скот. — Не отиваш на романтична среща. Отиваш на извънредно опасна, силно смъртоносна и крайно скъпа военна операция.

— Не, нека аз ти обясня нещо — разтреперана заговори тя. — Знам колко е опасно и въпреки това ще го направя. Ако някой от вашите специално обучени експерти можеше да свърши това, което ме изпращате да свърша аз, щяхте да го изпратите. Нуждаете се от мен такава, каквата съм. А аз нагазих толкова надълбоко в тези води, защото съм такава, каквата съм. Затова или млъкнете и ме оставете да го направя както си знам, или сами вървете да сваляте Пиер Ферамо в суданската пустиня.

Настъпи мълчание. Уиджет започна да си тананика под носа.

— Пом, пом, пом — не спираше той. — Пом, пом, пом. Някакви въпроси, Рич? Още някакви задълбочени внушения? Нови полезни коментари? Или можем да продължим? Добре. Оливия, нека сега видим как стреляте, а по-късно ще решим дали да ви дадем пистолет.

47.

Скот Рич стоеше зад гърба на Оливия, ръцете му покриваха нейните върху оръжието и наместваше тялото ѝ в правилната стойка.

— Ще поемеш отката с ръцете си, без да се стряскаш. А после, *мнооого* внимателно — постави бавно пръста ѝ на спусъка, — без да го движиш, — постави нежно пръста си върху нейния — ще натиснеш спусъка. Готова ли си?

Вратата се отвори с трясък. Беше Дод.

— Извинете за прекъсването, сър.

Скот тежко въздъхна.

— Какво има?

— Някой упорито звъни на мобилния на госпожица Джаулс и професор Уиджет смята, че трябва да се обади незабавно. Не иска да я обявят за изчезнала.

Скот махна на Оливия да вземе телефона.

— Ще ви пусна последното съобщение. Опасявам се, че трябва да го сложа на високоговорител, госпожице Джаулс. Може ли?

Оливия кимна. Скот се облегна на стената със скръстени ръце.

— Оливия, пак е Кейт. Къде си, по дяволите? Ако си се юрнала за Хондурас заради онзи „лек флирт“ с твоя смешен Доди Ал Файед, ще те изкормя. Звъняла съм ти четиристотин пъти. Ако не ми се обадиш до края на деня, ще те обявя в полицията за издирване.

— Аз ще набера вместо вас — каза техникът.

— Ъъ... добре — отвърна Оливия. — Може ли да не е на високоговорител?

— Разбира се.

— Здравсти, Кейт — глуповато рече тя.

От слушалката изригна вулкан от негодувание.

— Е все пак — развълнувано запита Кейт, когато ѝ олекна, — изчука ли го?

— Не — отвърна Оливия и хвърли поглед към двамата мъже.

— А свали ли се с някого?

Оливия се замисли. Беше ли свалила някого в Хондурас?

— Да! — отсече тя. — Беше страхотно, само че, въз, не беше той... — Гласът ѝ заглъхна и тя погледна смутено Скот.

— Какво? Тича подир него чак до Хондурас, за да се свалиш с друг? Ти наистина си невероятна.

— Шшт — изсъска Оливия. — Виж, в момента не мога да говоря.

— Къде си?

— Не мога...

— Оливия, добре ли си? Ако не си, кажи „не“ и веднага ще се обадя в полицията.

— Не! Тоест да, добре съм.

Скот се наклони към нея ѝ и подаде бележка.

— Изчакай малко.

В бележката пишеше:

Кажи ѝ, че си на еротична среща, че си съвсем добре, но в момента си в разгара на събитията и ще ѝ се обадиш утре. Ние ще я посетим да ѝ обясним.

Оливия вдигна поглед към Скот, който навири сексапилно вежда и ѝ кимна окуражаващо.

— Работата е там, че съм на еротична среща. Съвсем добре съм, но в момента съм в разгара на събитията. Утре ще ти се обадя да ти разкажа.

— Отвратителна си. Ами Осама бин Ферамо?

— Утре.

— Добре. Щом всичко е наред... — Номерът май мина. — Сигурна ли си?

— Да. Обичам те. — Гласът на Оливия лекичко потрепери. В този миг би дала много, за да седне с Кейт по на чаша „Маргарита“.

— И аз те обичам, непоправима любовчийка такава.

Оливия погледна пак бележката и се засмя. Скот я беше подписал: „Неповторимо твой С. Р.“

48.

Оливия седеше сгушена до огъня и се взираше в чинията тлъсти трюфели, поръсени с настърган шоколад. Знаеше, че приличието налагаше да чака, но напрежението започваше да ѝ се отразява. Посегна и пъкна два в устата си. Ежедневните ѝ записани разговори с Ферамо я караха да се чувства подла. Трябваше непрекъснато да опреснява спомените си от „През океани“, за да запази решимостта си. Тъкмо натика още един трюфел в устата си и врата се отвори. Влезе Уиджет, следван от Скот Рич.

— Имате ли нещо в устата, агент Джаулс? — сухо попита Скот, седна на дивана и разпростря някакви карти до подноса за чай.

— По-добре аз да се заема с това, защото вие ще я откажете — каза Уиджет и добави само за Оливия: — Той няма добри чувства и разбиране към Африка.

— Ще е нужно нещо повече от него, за да ме откаже — рече Оливия. — На мен ми хареса в Судан.

— Добре. Значи така, това са хълмовете край Червено море. В момента районът е предимно арабски, шест процента от населението са беджи. Киплинг ги нарича „скитници“. Лукава група номади със смайващо щръкнала коса. Страшно свирепи и жилави. Ако можеш да ги привлечеш на своя страна, ще ти е по-леко в кризисни моменти. Тези, от които трябва да се пазиш, са бедуините рашайда — номади със сателитни чинии над шатрите. Те са контрабандисти. Никой не може да се сравни с тях. Весела и шумна група. Винаги съм имал слабост към тях.

— Според мен пещерите са тук някъде — отбеляза Оливия и посочи на картата.

— А, Суакин, разрушеното коралово пристанище. Прекрасно място.

— Ферамо ми разказа за него — обясни Оливия. — Мисля, че хората на Ал Кайда се крият там. Стигат до пещерите под водата, както в Хондурас.

— Проверяваме това — рече Скот Рич. — Бин Ладен беше много гъст със суданския режим в средата на деветдесетте.

— Знам — тихо отбеляза Оливия.

— Когато през деветдесет и шеста суданците най-сетне го изритаха, на теория лагерите и групите бяха изгонени, но вероятният сценарий е да са минали в нелегалност.

— Или да са се скрили под водата — вметна Оливия.

— Именно — развълнувано я подкрепи Уиджет. — Така че първата ви цел е да откриете точно каква е заплахата за Южна Калифорния. Втората е да разберете дали Ферамо се крие там или е просто на посещение.

— Още не е късно да те изтеглим — намеси се Скот Рич. — Важно е да знаеш с какво се захващаш. Все още не сме наясно кой е Ферамо, но в общи линии имаме представа пред какви гостоприемни домакини ще се изправиш. Порт Судан — посочи на картата — е точно срещу Мека. Иран държи под наем бази в Порт Судан и Суакин. Затова там се намират хиляди ирански войници, които се обучават, има бунтовнически лагери и поредица от водни електроцентрали на север, отделна група интереси има Еритрея на юг, където в планините върлува група откачени номади и Ал Кайда, която се намира под водата. Още ли си представяш романтични почивни дни?

— Последния път ми се стори много хубаво! — весело възкликна Оливия, за да го ядоса. — Очаквам го с нетърпение. Особено с тези мои нови аксесоари.

— Отлично. Вземете си още шоколад — покани я Уиджет.

— Оливия, там никак не е безопасно — предупреди я Скот Рич.

— Безопасно? — попита тя с пламнали очи. — Че кога нещо е безопасно? Хайде, знаеш как стават нещата. Също като гмуркането от онази скала в океана.

— Да — съгласи се тихо той. — Знам. Понякога просто трябва да скочиш от ръба, скъпа, и да се претърколиш.

49. КАЙРО, ЕГИПЕТ

В охраняваната къща в Котсуолд Скот Рич се канеше да тръгне за военновъздушната база в Брайз Нортън. Щеше да вземе военен самолет до самолетоносача „Кондор“, пуснал котва в Червено море между Порт Судан и Мека. Стегна си бързо багажа и откри, че разполага с още един час. Беше сам в техническата зала и започна да работи на компютър само на една лампа.

Свърши търсенето, облегна се, присви очи и се протегна, после пак се наведе напред, погледна резултата и се вцепени. Докато на екрана се появяваха снимки и информации, започна пипнешком да търси телефона си в сакото и трескаво набра един номер.

— Да, какво има? Тъкмо вечерям.

Гласът на Скот Рич трепереше.

— Уиджет! Ферамо е Закарая Атаф.

За миг настъпи пауза.

— Велики Боже! Сигурен ли сте?

— Да. Трябва да изтеглим Оливия от Африка. Веднага.

— След четиридесет секунди съм при теб.

Когато самолетът приближи Кайро, Оливия си помисли: *Де да можех да замразя този миг във времето и да го помня винаги. Аз съм шпионка. Аз съм агент Джаулс. Аз съм на мисия за британското правителство. Аз съм в първа класа и пия шампанско със затоплени ядки.*

Трябваше да се насили да спре да се хили неприлично, докато минаваше през паспортния контрол. Страхотно беше отново да е на път. Далеч от училищната атмосфера на имението, тя се чувстваше способна и свободна като птичка от несоколова разновидност. Полетът до Порт Судан закъсняваше с шест часа. Ох — помисли тя, — *никога не съм виждала пирамидите.* Проследяващото устройство в обичатата ѝ

щеше да се включи едва в Судан. Мина през митницата и скочи в едно такси.

Таксито на Оливия се движеше по двупосочна улица и тревожно лавираше от платно в платно. От огледалото за обратно виждане висеше коледна украса, а на таблото имаше бледосиня гирлянда от найлон. Шофьорът се обърна да я погледне и ѝ хвърли усмивка, при която блесна един златен зъб.

— Иска килиим?

— Моля?

— Килиим. Дава добро цена. Мой брат има магазин за килиим. Съфсем близо. Не ходи на пазаар. На пазаар много лош мъж. Килиим мой брат много, много хуубав.

— Не. Не килим. Искам да отида до пирамидите, както казах. Внимавай! — извика тя, когато колите започнаха да криволичат и да надуват клаксони.

Шофьорът изруга и върна вниманието си към пътя, като направи с професионална ловкост груб жест през прозореца.

— Пирамиди. Гиза — повтори Оливия. — Отиваме до пирамиди, а после се връщаме на летище.

— Пирамиди много далееш. Няма смисъл. Тъмно. Не вижда. По-добро купи килиим.

— А сфинксът?

— Сфинкс добре.

— Тогава да идем да видим сфинкса. И обратно на летището?

— Сфинкс добре. Много старо.

— Да — рече тя на арабски. — Стар. Хубав.

Шофьорът натисна газта и се отклони от двупосочната улица с бясна скорост, гмурна се в неосветени жилищни райони с прашни улички и кирпичени къщи. Тя свали прозореца си и развълнувано пое миризмите на Африка: гниеца смет, прегоряло месо, подправки, лайна. Най-сетне таксито спря насред лабиринта от неосветени улички. Шофьорът изключи двигателя.

— Къде е сфинксът? — запита Оливия и усети бодването на тревога. Натисна пръстена да извади острието.

Шофьорът се ухили.

— Не далееш — отвърна той и я обгази с вонящия си дъх. Изведнъж пълният идиотизъм на поведението ѝ се стовари върху

Оливия. Как ѝ хрумна да ходи да разглежда туристически забележителности по време на подобна мисия? Извади мобилния си телефон. На него пишеше БЕЗ ПОКРИТИЕ.

— Сфинкс много добро — бърбореше шофьорът. — Ела с мен, аз покажа.

Изгледа го внимателно, реши, че ѝ казва истината и слезе от таксито. Той извади дълъг предмет, който приличаше на палка. Последва го по тъмния път, изпълнена със съмнения. Под краката им скърцаше пясък. Обичаше сухата миризма на пустинния въздух. Когато завиха зад един ъгъл, шофьорът приближи кибритена клечка до палката и тя се превърна в запален факел. Той го вдигна и посочи с него в мрака.

Оливия ахна. Взираше се в чифт огромни, покрити с прах каменни лапи. Беше сфинксът — нямаше бариери, нямаше каси за билети, просто си стоеше *там*, по средата на пращен площад, заобиколен от ниски рухнали постройки. Когато очите ѝ се пригледиха към тъмнината, започна да се разкрива цялата позната фигура, доста по-дребна, отколкото си я беше представяла. Шофьорът издигна факела и ѝ махна да се покатери на лапите. Тя поклати глава, защото смяташе, че вероятно е забранено, а и положително не беше правилно, та вместо това тръгна след него да обиколи периметъра му, като се опитваше да усети многовековната му история.

— Добре — доволно се засмя тя. — Благодаря много. А сега да се връщаме на летището.

Може да не беше най-отговорното решение в живота ѝ, но беше страшно щастлива, че е дошла.

— Сега иска килиим?

— Не. Не килим. Летище.

Завиха, за да тръгнат към колата и шофьорът високо изруга. До тяхното такси беше паркирала друга кола със запалени фарове. От мрака изникнаха фигури, които се насочиха към тях. Оливия се сви в сянката, като си спомни уроците как да се държи при отвличане: първите моменти са най-важни, още си на своя територия, не на тяхна, и тогава е последната ти възможност за бягство. Мъжете се бяха съсредоточили върху шофьора. Чуха се повишени гласове. Той сякаш се опитваше да ги умилостиви с мазна усмивка, говореше много бързо, после тръгна към таксито. Оливия се помъчи да се стопи в сенките. За

Бога, намираше се на сто метра от сфинкса. Все някъде наоколо трябваше да има хора. Една от сенките я видя и я сграбчи за ръката. В същия момент шофьорът на таксито влезе в колата и включи двигателя.

— Ей, чакай! — закрещя Оливия и хукна към него. *Вдигай шум, боричкай се, вдигни тревога, докато още си на обществено място.* — Помощ — закрещя тя. — Помооооц!

— Не, не — рече шофьорът. — Ти с него. Много добро човек.

— Неее! — продължи да вресчи Оливия, но той превключи на скорост и отпраши. Когато тя понечи да се затича след колата, груба ръка я спря, а стоповете изчезнаха в лабиринта от улички.

Оливия се огледа да види кой я беше взел в плен. Бяха трима млади мъже в западно облекло.

— Моля — каза единият от тях и отвори вратата на колата. — Фарук трябваше да отиде за друг клиент. Елате с нас. Ние ще ви закараме на летището.

Когато мъжът я хвана за ръката, тя го прободеше с острието от пръстена и се освободи, докато той виеше от болка. Оливия хукна да бяга, крещеше по начин, който не би оставил съмнение у никого, че е нападната, точно както я бяха учили.

— Помогнете, моля ви, помогнете! Помооооц!

В Котсуолд беше влажна, ветровита нощ. На тармака до самолета на Кралските военновъздушни сили стоеше Скот Рич и викаше в телефона, като се опитваше да го чуят въпреки рева на реактивния двигател.

— Къде е тя, по дяволите? Питам къде е?

— Нямам представа. Полетът закъснял с шест часа. Сурая се свърза с Флечър в Кайро, който да я държи под око — пускал е съобщения по уредбата и тъй нататък.

— Сурая ли?

— Да. Има ли проблем?

Скот Рич се подвоуми. Приблужи се човек от екипажа и се опита да го убеди да се качи на самолета. Скот го отпраши с махване на ръката и влезе под прикритието на хангара.

— Искам да ми дадете думата си, че ще изтеглите Оливия.

Уиджет странно се засмя.

— Искате думата на един шпионин?

— Закарая Атаф е психопат. Убил е осем жени при абсолютно същите обстоятелства. Става обсебен, както е обсебен от Оливия, а когато те не се оказват на нивото на фантазиите му, каквито и да са те, той ги убива. Виждали сте снимките.

— Да. Реже части от телата им и ги суче. Сигурен ли сте, че е той? Как се добрахте до него?

— Ами от това, което тя каза за майката на Ферамо и смученето на пръста ѝ. Знаете, че не разполагаме със снимки на Атаф, на които да се облегнем, но всичко останало се връзва. Изтеглете я от операцията. Върнете я у дома. Тя не е професионалистка. Къде ли е сега? На пазар? На маникюр? Не можем с отворени очи да я изпратим при един психопат.

— Психопат, който освен това е и висш стратег на Ал Кайда.

Скот Рич притвори очи.

— Вие май гледате на нея като на пешка без съществена стойност.

— Драги ми приятелю, госпожица Джуулс е напълно способна да се грижи за себе си. А и всички сме рискували главите си по едно или друго време заради по-висше добро. Такава е професията ни — каза Уиджет.

Спокойно, без паника, дишай, спокойно, без паника, дишай. Важно ли е всъщност? Да. О, мамка му. Оливия се опитваше да се успокои и да мисли трезво, докато колата на насилниците тракаше в мрака на лабиринтоподобните улички. Бяха хора на Ферамо, поне това беше ясно. Беше се провалила при прилагането на първия урок за отвличанията, защото допусна да я вкарат в колата. Следващото, на което я бяха учили, бе да „влезе в човешки отношения с един от отвлеклите я.“ Е, честно — беше си помислила тя тогава, — колко ли далеч мога да стигна? Разрови се в чантата си за пакета с марлборо и го протегна към младежа, натикал я в колата.

— Цигара?

— Не. Не пуши. Много лош — строго отвърна младежът.

— Точно така — рече тя и трескаво закима. Пълна идиотка. Вероятно бяха ревностни мюсюлмани. Какво друго можеше да направи? „Малко уиски, Мохамед? Малко порно?“

Улиците навън се бяха променили — имаше повече светлина, хора, едно магаре, велосипед. Изведнъж се измъкнаха от тъмните улички на ярко осветен сук. Имаше тълпи от хора, овце, гирлянди от разноцветни крушки, музика и кафенета. Колата спря пред входа на тъмна алея. Шофьорът обърна. Оливия сви юмрук и извади острието на пръстена, в другата ръка стискаше иглата за шапки.

— Килим — обяви новият шофьор. — Купува килим? Дава добър цена, специален за теб.

— Да — прошепна тя и се смъкна на седалката със затворени очи, разтреперана от облекчение. — Много добре. Купя килим.

За нещастие ѝ се наложи да купи доста голям килим. Докато се носеха с рев към летището трийсет и пет минути, преди самолетът да излети, килимът стърчеше несигурно от двете страни на багажника. Оливия беше толкова напрегната, че трябваше да забие нокти в дланите си в опит да спре да крещи безсмислици като: „За Бога, бързоооо.“

След това се натъкнаха на святкащи полицейски лампи, сирени, полицейски коли и барикади, плюс дълга опашка от червени стопове. Беше неவிждано задръстване. Устата ѝ пресъхна. Беше избегнала смъртта, но както често става, облекчението ѝ бързо се смени с нов проблем: да не изпусне самолета и с това да прецака мисията. Улови се, че се опитва мислено да ускори хода на колата, като се навежда напред, когато скоростта им се намаляваше до охлювска. Очевидно беше станала злополука. На тармака лежеше човешко тяло, под устата му имаше локва тъмна кръв, един полицай очертаваше с тебешир контурите му. Шофьорът се наведе през прозореца и попита какво се е случило.

— Стрелба — изрева полицаят през рамо към Оливия.

— Англичанин.

Опита се да не мисли за това. Когато колата спря пред залата за заминаващи, едва не хвърли спазарената сума от петдесет долара на шофьора, грабна си сака, изскочи и се хвърли в терминала, тичайки

към гишето. За нещастие двамата младежи тръгнаха подир нея с килима в ръце.

— Не искам килима, благодаря — викна им през рамо тя. — Върнете го със себе си. Можете да задържите парите.

Стигна до гишето на Суданските авиолинии и хвърли паспорта и билета си.

— Сакът ми е вече предаден. Трябва ми само бордна карта.

Младежите триумфално хвърлиха килима на кантара за багаж.

— Желаете ли да предадете този килим? — запита младежът на гишето. — Прекалено късно е. Ще трябва да го вземете като ръчен багаж.

— Не, не искам килима. Вижте — заговори Оливия към младежите, — вземете килима. В самолета няма място. Можете да задържите парите.

— Не харесва килим?

Момчето изглеждаше съсипано.

— Много го харесвам, но... виж. Добре. Благодаря, много хубав. Само си вървете, моля.

Но те не тръгнаха. Подаде им по една банкнота от пет долара. Тогава се магнаха.

Наземната стюардеса започна да трака по компютъра, както правят винаги по летищата, когато някой закъснява за полет — като че ли пишат протяжна поема, спират да се вгледат в екрана, сякаш в търсене на точната дума или фраза.

— Тъъ, извинете — обади се Оливия, — много е важно да не изпусна самолета. Всъщност не искам килима. Не е нужно да ми го таксувате като багаж.

— Изчакайте — отсече жената, стана и изчезна някъде. На Оливия ѝ идеше да си глътне юмрука. На таблото с излитащите самолети за закъснелия SA245 до Порт Судан пишеше: Изл. 21:30. Изход 4. ПОСЛЕДНО ПОВИКВАНЕ.

Тъкмо се канеше да хукне нататък и да си пробие път без бордна карта, когато жената се върна със задгробно изражение, придружена от мъж с костюм.

— Госпожица Джаулс? — заговори мъжът с лек източно-лондонски диалект. — Ще ви придружа до самолета. Това ваше ли е? — попита той и взе килима.

Оливия понечи да протестира, но само вдигна ръце и уморено кимна с глава. Мъжът избута нея и килима покрай опашките и проверките за сигурност и я вкара в малък кабинет съвсем близо до изхода. Затвори вратата зад гърба си.

— Казвам, се Браун. Работа в тукашното посолство. Професор Уиджет желае да говори с вас.

Сърцето ѝ се сви. Беше разбрал. Беше се провалила още при първото препятствие. Браун набра един номер и ѝ подаде слушалката.

— Къде бяхте, по дяволите — изрева Уиджет. — На пазар за килими?

— Съжالياвам, сър. Допуснах ужасна грешка.

— Вече е без значение. Няма значение. Забравете. Човек, който никога не греши, не постига нищо.

— Обещавам да не се повтаря.

— Добре. Ако това ще ви накара да се почувствате по-добре, известна непредсказуемост в действията не е лошо нещо. Агентът, когото пратихме да ви посрещне, току-що беше застрелян.

О, Боже. О, Боже.

— Неговия труп ли видях току-що на път за летището? Аз ли съм виновна? Мен ли са се опитвали да докопат?

Диспечер със светеща жълта жилетка надникна през вратата.

— Не, не, няма нищо общо с вас — отвърна Уиджет.

— Най-добре свършвайте — прошепна Браун. — Ще затварят вратите.

— Професор Уиджет, самолетът ще излети.

— Добре, много добре. Тръгвайте — каза Уиджет. — Не го изпускате след всичко това. На добър час и, о, въъ, относно Ферамо... Вероятно най-добре ще е да угаждате на фантазиите му, свързани с вас, колкото може по-дълго.

— Какво искате да кажете?

— Ами, нали знаете... тия типове, дето си измислят разни неща за момичетата, ги поставят на пиедестал, а когато разберат, че въображаемата им постройка рухва, могат да станат малко гадни. Действайте умно. И помнете, Рич е само на един писък разстояние в Червено море.

Оливия стигна бегом до самолета, а преди да затворят вратата, хвърлиха килима в ръцете ѝ. Опита се напразно да го натика в

отделението над главите на пътниците под обвинителния поглед на стюардесата. Едва когато капитанът включи надписа „Затегнете коланите“ и светлините на Кайро потънаха зад тях, тя погледна надолу към огромната празна тъмнина на Сахара и намери време да обмисли казаното от Уиджет. Осъзна, че по-мъдрият ѝ ход щеше да е изобщо да не се качва на самолета.

50.

ПОРТ СУДАН, КРАЙБРЕЖИЕТО НА ЧЕРВЕНО МОРЕ, ИЗТОЧЕН СУДАН

Скот Рич стоеше на палубата на „Ардичи“, водолазния кораб на ЦРУ, и чакаше светлините на приближаващия се с Оливия самолет да се появят в нощта. Бреговата ивица на Судан, изпъстрена с трепкащи червени пустинни огньове, се очертаваше като тъмна форма на фона на черното небе. Морето беше съвсем тихо. Нямаше луна, но блестяха милиони звезди.

Чу рева на реактивния двигател, преди да се появят светлините, щом самолетът започна да се снишава над Порт Судан. Слезе под палубата и завъртя няколко ключа. Контролното табло пред него забръмча. След няколко минути проследяващото устройство щеше да улови сигнала от обидката на Оливия. Абдул Обеид, агент на ЦРУ с табелка на „Хилтън“ в ръце, щеше да я посрещне в залата за пристигащи и да я закара на пристанището в очакващия я катер. Преди първата светлина на зората, тя щеше да е на борда на „Ардичи“ и далеч от лапите на Ферамо.

Лицето на Скот Рич се разчупи в една от редките му усмивки, когато на екрана затрепка червената светлинка. Натисна един бутон.

— Прехванахме я — каза той. — На летището е.

Когато Оливия влезе с групата подобни на сомнамбули пътници в мърлявото помещение на митницата, тя откри, че я обзема обичайното ѝ за африканските летища настроение на костенурка в дълбок зимен сън. Загледа се в служителите на паспортния контрол с техните кафяви ботуши, надничачи в разни документи. Винаги се бе озадачавала как успяваха да проследят нещо без компютри, но очевидно някак се справяха. Единствения път, когато се опита да влезе в Хартум без съответната виза, бе принудена да прекара дванайсет часа

на летището. А при следващото ѝ пътуване, кой знае как, се сетиха за нея и отново я напъхаха в кафеза. Когато дойде нейният ред и си подаде документите, човекът на гишето се втренчи в тях, видимо безизразно, и каза:

— Момент, моля.

Лайнар, помисли си тя и се помъчи да запази на лицето си приятно безстрастно изражение. Нямаше нищо по-тъпо от това да си изтървеш нервите пред чиновник в Африка. След няколко минути мъжът се върна, придружен от дебел офицер в хаки униформа с прекалено затегнат през шкембето колан.

— Госпожице Джаулс, последвайте ме, моля — заговори дебелият и ѝ се усмихна с белите си зъби. — Добре дошли в Судан. Нашите уважаеми приятели ви очакват.

Доброто старо МИБ, помисли тя, докато едрият офицер я вкарваше в един кабинет.

Мъж с бяла джелаба и тюрбан се появи на вратата и се представи като Абдул Обеид. Тя му кимна съучастнически. Всичко вървеше по план. Това бе местният агент на ЦРУ Той щеше да я заведе в „Хилтън“, като по пътя я снабдеше с пистолет (който беше твърдо решила да изгуби при първа възможност), и да я осветли относно евентуалните промени в плана. Щеше да се обади на Ферамо, да си почине през нощта в „Хилтън“, да подготви екипировката си и да се срещне с него на сутринта. Абдул Обеид я придружи до паркинг отстрани на кабинета, където до отворената врата я чакаше хубав джип с шофьор.

— Чухте ли, че „Манчестер“ спечели Купата? — попита тя, седна на задната седалка и колата с рев излетя от паркинга. Абдул трябваше да отговори: „Не ми напомняйте. Аз съм от «Арсенал», но той не каза нищо.“

Оливия усети лека тръпка на безпокойство.

— Далече ли е хотелът? — попита.

Все още беше тъмно. Пътуваха край коптори от ръждясала вълнообразна ламарина. Виждаха се фигури на хора, спящи в канавките, кози и бездомни кучета, ровещи в боклуците. „Хилтън“ беше близо до летището и морето, а те пътуваха към хълмовете.

— Това ли е най-краткият път до „Хилтън“? — опита отново тя.

— Не — грубо отвърна Абдул Обеид и се обърна да я изгледа с ужасяващ поглед. — А сега млъквай.

На сто и трийсет километра на изток, в Червено море между Порт Судан и Мека, тежката артилерия на американските, британските и френските разузнавателни и специални служби се беше събрала на самолетоносача „Кондор“ и умуваше върху местонахождението на Закарая Атаф и агент Оливия Джаулс.

В контролната каюта на „Ардичи“ Скот Рич се взираше безизразно в малката червена светлинка на екрана си. Натисна един бутон и се наведе към микрофона.

— „Ардичи“ до „Кондор“, имаме проблем. Агент Обеид не успя да осъществи връзка на летището. Агент Джаулс пътува с около сто и трийсет километра в час в югозападна посока към хълмовете на Червено море. Трябват ни сухопътни сили, за да ги прихванем. Повтарям: сухопътни сили, за да ги прихванем.

Оливия пресметна, че се намират на около шейсет и пет километра южно от Порт Судан, доста навътре в страната, и се движат покрай редиците от хълмове успоредно на морето. Отдавна се бяха отклонили от пътя и се усещаше груб терен, земя, която рязко се издигаше от лявата им страна, и уханията на пустиня. Беше направила няколко опита да извади някое от оръжията си от чантата, докато Абдул Обеид не я забеляза и не метна чантата ѝ в каросерията. Беше преценила възможните ползи от опита ѝ да убие или приспи шофьора и реши, че няма какво да спечели. По-добре да е да ги остави да я заведат при Ферамо, ако отиваха там. Скот Рич щеше да проследи пътя ѝ.

Колата спря със скърцане. Абдул отвори вратата и грубо я издърпа навън. Шофьорът взе чантата ѝ от каросерията и я хвърли на земята. Последва я с тежко тупване килимът, който сякаш бе станал още по-неуправляем.

— Абдул, защо правиш това? — запита тя.

— Не съм Абдул.

— Тогава къде е Абдул?

— В килима — отвърна той, качи се обратно в колата при шофьора и тресна вратата. — Господин Ферамо ще се срещне с теб

тук, когато реши.

— Чакайте — извика Оливия и ужасена се втренчи в килима. — Чакайте. Нали няма да ме оставите тук с един труп?

В отговор колата тръгна назад, изпълни драматично обръщане на ръчна спирачка и изчезна с рев в посоката, откъдето бяха дошли. Ако имаше пистолет, можеше да простреля гумите. Но сега се предаде, тръшна се върху сака и гледа стоповете, докато не изчезнаха, а ревът на двигателя не заглъхна в мрака. Чу се вой на хиена, а след това единствено огромното звънтящо мълчание на пустинята. Погледна си часовника. Местното време беше три и половина сутринта. След час щеше да се зазори, а после щяха да настъпят дванайсет часа безпощадно изгарящо африканско слънце. Трябваше да се залавя за работа.

Когато първите слънчеви лъчи изпълзяха над червените скали зад нея, Оливия уморено разгледа работата си. Абдул бе заровен под тънък слой пясък. В началото постави кръст от две пръчки откъм главата му, защото ѝ се струваше нормално за гроб, но после осъзна, че това е огромна обида в тази част на света и го смени с полумесец от подредени камъчета. Не знаеше дали и това е правилно, но поне беше нещо.

Пренесе вещите си на доста голямо разстояние в опит да се отдалечи от мириса и аурата на смъртта. Саронгът ѝ беше опънат между два големи камъка да направи малко сянка. Полиетиленовият лист беше постлан на каменистата земя отдолу, а върху него имаше импровизиран стол от сака ѝ и намачкани на топка потници. До стола гореше слаб огън. Оливия реши да обърне внимание на събирането на вода: пластмасов плик, опънат над дупка, която беше издълбала в пясъка, затиснат с камъчета в центъра. Вдигна го, внимателно изтръска последните капчици вода и измъкна изпод него несесера за оцеляване. На дъното имаше около един сантиметър студена вода. Изпи я бавно и гордо. С провизиите, които имаше в сака, можеше да оцелее дни наред. Изведнъж чу в далечината тропот на копита. Изправи се, забърза към убежището си, разрови се в сака и извади бинокъла. Погледна през него и видя двама конници, може да бяха и трима, в цветни дрехи. Рашайди, не беджи.

Дано да е Ферамо — каза си тя. — Дано да идва за мен. Дано да е той.

Прекара четка през косата си и провери екипировката. От страх да не я разделят от несесера ѝ беше натъпкала колкото може повече от оръжията по тялото си — зад подплънките в сутиена, в подплатата на шапката и джобовете на ризата и панталона. Най-жизненоважните бяха в сутиена — камата и спринцовката с приспивателното в банелите. В цветчето в центъра му имаше още едно обло трионче, а подплънките криеха дигиталния фотоапарат, газовия спрей в ружа, водонепроницаемата запалка и балсама за устни, който всъщност беше заслепяваща светкавица.

Хапна една пръчка мюсли, пъкна още две в панталоните си и провери съдържанието на торбичката над задника си: магнезиевият факел, швейцарското войнишко ножче, компаса. Разтури набързо устройството за събиране на вода, преопакова несесера за оцеляване и пъкна и него в чантичката над задника, заедно с пластмасовия плик.

Докато тропотът на копитата ставаше все по-силен, тя се съсредоточи върху обучението си — запазвай духа си висок, като гледаш откъм добрата страна на нещата; бъди нащрек и се помпай с адреналин в очакване на най-лошото, — когато чу изстрел. Нямахше време да гледа или мисли, само се хвърли по очи на земята.

51.

В девет и нещо сутринта горещината още беше поносима. Червено море бе гладко като стъкло, червените скали на брега му се отразяваха в синята вода. В оперативната зала на „Ардичи“ откъм камбуза проникваше миризма на пържен бекон. Скот Рич седеше свит над компютъра, когато ехтящият глас на Хакфорд Литвак, шеф на американските военни операции, долетя през системата.

— През последните четири часа не сме отчели никакво движение. Възможността да я открием жива бързо се стопява. Как смяташ, Рич?

— Потвърждавам. По всяка вероятност е мъртва — отвърна той, без да помръдне от свитото си положение.

— Я не бъдете толкова дяволски драматични — избухна Уиджет откъм своя лагер. — Мъртва ли? Едва девет сутринта е. Тя никога не е ставала рано. Вероятно спи дълбоко до някой беджи.

Скот Рич се изправи, на лицето му се върна искрица живот.

— Точно това проследяващо устройство е чувствително като никое досега. То улавя движенията, направени насън, а в известен обхват може да улови дори дишане.

— Дрън-дрън. Сигурен ли сте, че проклетото нещо не се е повредило?

— Професор Уиджет — злоещо замърка Хакфорд Литвак, — през ноември 2001-ва вашите тайни служби ни упрекнаха в забавена реакция при информацията, че бин Ладен се крие в южните афгански планини.

— И напълно основателно — отсече Уиджет. — Жалка група тъпаци. Нашите бяха готови да влязат, ама не, нали вие трябваше да оберете лаврите. Докато приключите споровете кой да води бащина дружина, бин Ладен се беше изпарил.

— Ето затова сега искаме да се намесим незабавно.

— Какъв беше онзи британски израз? — тихо каза Скот по личния канал на Уиджет. — „Всеки стреля със собствен пистолет“?

— О, я млъквайте — отвърна Уиджет.

— Професор Уиджет? — обади се Хакфорд Литвак.

— Да, чух. Този път сценарият е различен. Имаме оперативен агент на място, мишената ѝ се доверява и имат среща. Тя е най-добрата ни възможност не само да го открием, но и да разберем какво е намислил. Ако сега нахлуете с автомати в ръце, опасявам се, че, казвам го съвсем буквално, няма да постигнем нищо. Дайте ѝ възможност. Изчакайте.

— Предлагате да дадем възможност на мъртъв агент?

— Божичко, Литвак, звучите като робот.

— Рич, ти какво мислиш?

Скот Рич примигна. Беше минало много време, откакто беше осъзнал, че е в плен на чувствата си. Наклони се напред с ръка върху ключа на микрофона и направи кратка пауза, за да събере мислите си.

— Сър, бих изпратил морските тюлени в пещерите под Суакин — заговори той. — И незабавно ще пратя сътрудници под прикритие да приберат проследяващото устройство... — пауза за частица от секундата — и трупа.

— О, Боже — рече Оливия. — Изгубила съм обицата си. Стиснала празното си ухо, тя дръпна юздите, за да спре жребеца, който яздеше, и смутена погледна пясъка долу.

Рашайдата зад нея намали ход и извика на другаря си да спре.

— Има проблем? — запита той и изравни коня си с нейния.

— Изгубих си обицата — обясни тя и посочи първо едното, а после и другото си ухо в безпомощно смущение.

— О! — възкликна туземецът, искрено загрижен. — Искаш търся?

Когато другият рашайда, който яздеше най-отпред, спря коня си и започна да препуска обратно, Оливия и първият рашайда погледнаха назад към пясъците и храсталаците, през които бяха пътували последните пет часа.

— Не мисля, че ще я намерим — заяви тя.

— Не — съгласи се той. Продължиха да се оглеждат.

— Много пари струва?

— Да.

Закима бурно, после се намръщи. О, Боже. Това наистина беше лошо. Проследяващото устройство струваше страшно много пари. Нямаше да я поздравят за това. Нито пък щяха да успеят да го намерят.

Замисли се за миг. Имаше възможност да включи късовълновия предавател. Заповедите ѝ бяха да пести батерията и да го използва само когато предава важно сведение, но нима това не беше важно? Сакът ѝ беше на коня на другия рашайда. По-страшен от двамата, той бе облечен с червена роба и черен тюрбан. Беше лошото ченге-рашайда. Доброто ченге-рашайда, въпреки свирепия си вид, се оказваше сладурче.

— Мохамед! — извика тя. И двамата мъже я погледнаха. За нещастие и двамата се казваха Мохамед. — Тъъ, мога ли да надникна в сака си? — попита тя и посочи към гърба на коня на лошото ченге-рашайда. — Трябва да си взема нещо.

Той я погледна за миг с разширени ноздри.

— Не! — извика той, обърна коня и препусна напред. — Да вървим.

Заби пети, изсвистя с камшика, при което двата коня възбудено изцвилиха, и се стрелнаха след него.

Опитът на Оливия във висшата езда досега се бе свеждал до редки, двуминутни яхвания на някое пони. Вътрешните страни на бедрата така я боляха, че не знаеше как ще продължи. Беше опитала всяка възможна поза — изправена на стремената, седнала, плъзгаща се назад и напред, друсайща се нагоре и надолу с коня, но бе успяла единствено да се насини на всички възможни места, така че по краката ѝ нямаше и здраво милиметърче. Мохамедовците, подобни на камили, не проявяваха нужда нито от храна, нито от вода. От зазоряване досега беше изляла три пръчки мюсли. Въпреки това всичко страшно ѝ приличаше на приключение. Кога друг път щеше да галопира из Сахара с двама рашайди, непридружавана от екскурзоводи, джипове, затлъстели германци и хора, опитващи се да ти продадат кратунки и да те накарат да им платиш, за да танцуват?

И тогава лошото ченге-рашайда им нареди да спрат. Препусна малко напред и изчезна зад група скали. Когато се върна, нареди на Оливия да слезе от коня и ѝ върза очите с груб, гадно вонящ, черен парцал.

На борда на „Ардичи“ Скот Рич напътстваше сухопътния екип как да открие проследяващото устройство. Трина различни агенти, преоблечени като беджи, се приближаваха на кон, построени в триъгълник. Линията на Уиджет във Великобритания запука.

— Рич?

— Какво? — попита Скот Рич и очите му застрашително се сведоха.

— Агент Стийл, Сурая?

— Да?

— Работи за Ферамо.

— Източник?

— Съмнителен тип от Тегусигалпа. Бил арестуван по друго обвинение. Клетият малоумник се опитал да обяви дипломатически имунитет с твърденията си, че работи за нас. Признал им, че подхвърлил плик с бял прах в стаята на Джаулс по наше нареждане, а после уведомил местната полиция. Хората от консулството пуснали своите хора по следата и тя ги отвела право до Сурая Стийл.

— Къде е тя сега?

— Задържана е. Разпитват я. Май е говорила късно снощи с Ферамо. Може пък всичко да се окаже за добро, а? — заяви Уиджет. — Струва ми се, че са очистили агент Джаулс много бързо. Ферамо не е имал време да...

Скот стовари юмука си върху ключа и прекъсна Уиджет на половин дума.

Оливия прекара последната част от пътуването си вкопчена в доброто ченге-рашайда на гърба на коня му. Щом напуснаха плоския пясък на пустинята и поеха през хълмовете, маршрутът им стана стръмен и обсипан с камъни. Оливия, яхнала своя кон, но с вързани очи, се бе превърнала в опасност за себе си и за всички наоколо. Все пак доброто ченге-рашайда беше много сладко и мило и я окуражаваше, говореше ѝ, че всичко ще се оправи и че като пристигнат, ще има пиршество.

Часове по-късно Оливия щеше да си припомни, че дори на този етап, в плен и с вързани очи, беше проявила идиотско неразбиране на

сериозността на положението си. Ако беше по-малко унесена в приключенията си, можеше да се опита да даде някои аванси на добрия Мохамед, да притисне малко по-силно талията му с ръце, да се пооблегне на него, да посвири на струйката на алчността на рашайда към лъскави предмети, като му предложи златни монети от колана си „Долче и Габана“. Но тя бе замаяна от жегата и часовата разлика, развълнувана и оптимистична. Въображението ѝ преливаше от представи за предстоящата среща: Ферамо с бутилка изстудено шампанско „Кристал“ и бедуинско пиршество, подготвено за края на пътя ѝ — може би пир на светлината на факли с танцърки, ориз с екзотични подправки и три различни вида френски вина в шатра, напомняща за туристическите атракции на Маракеш, описани в каталога „Конде“.

Когато усети, че преминава от слънце на сянка, изпита облекчение. Когато доброто ченге Мохамед скочи от коня и ѝ помогна да слезе и тя, макар краката ѝ едва да издържаха тежестта ѝ, а вътрешните части на бедрата ѝ толкова да я боляха, че сигурно щяха скоро да почернеят, Оливия засия от радост. Чу гласове, мъжки и женски. Замириса ѝ на мускус и усети женска ръка да улавя нейната. Ръката я поведе напред. Оливия усети докосването на меки дрехи до ръката си. Жената сложи ръка на тила ѝ и я натисна да се наведе, но Оливия удари главата си в някаква скала. Ръката я тласкаше напред. Движеше се през тесен и нисък вход. Тя залиташе несигурно напред, усещаше, че земята стръмно слиза надолу и разбра дори през превръзката на очите си, че наоколо цари мрак. Въздухът бе хладен и влажен. Миришеше на застояло и плесен. Жената свали ръка от врата на Оливия. Когато Оливия се изправи в цял ръст, леките стъпки на жената се отдалечиха. Едва когато Оливия чу скърцането и грохота на тежък предмет, преместен зад гърба ѝ, разбра какво става.

За първи път в живота ѝ *спри, дишай, мисли* не свърши работа. Сакът ѝ бе останал у Мохамедите. Когато закрепя и се вкопчи в превръзката на очите си, една ръка злобно я зашлеви през лицето и я отхвърли към скалата. Намираще се в капан под земята без храна или вода, в компанията на един луд.

52.

Е, поне не съм сама, помисли си тя и се насили да погледне откъм добрата страна, докато лежеше в калта и се мъчеше да се изправи, проверявайки с език дали всичките ѝ зъби са на място. Заборичка се с превръзката.

— Остави я!

Сърцето бясно заби в гърдите ѝ, дишането ѝ стана плитко и неравномерно. Гласът беше на Ферамо и все пак не звучеше като неговия.

— Пиер? — извита тя и се опита да седне.

— Putain! — долетя отново смразяващият глас. — Salope^[1].

И стовари отново ръка върху лицето ѝ.

Това я разяри.

— Ох! — каза тя, смъкна превръзката от очите си и яростно замига в мрака. — Какво, за Бога, си мислиш, че правиш? Какво ти става? Как се осмеляваш? Ще ти хареса ли, ако аз те ударя?

Измъкна иглата за шапки от панталона си и почти се изправи, когато чу изплющяване на камшик и усети пронизващ удар през ръката.

— Спри! — изкрещя тя, втурна се към неясната фигура в тъмнината и заби иглата в плът, опита се да улови камшика, преди да отстъпи няколко крачки.

Очите ѝ вече бяха посвикнали с мрака. Ферамо бе клекнал пред нея, облечен в шарените роби на рашайда. Лицето му беше ужасно, устата се отваряше и гърчеше, очите бяха безумни.

— Добре ли си? — Съвсем неочаквано думите ѝ прозвучаха нежно. Оливия винаги трудно се разделяше с представата си за човечност у другите. — Какво ти е? Изглеждаш ужасно.

Посегна внимателно и докосна лицето му. Усети, че той се успокоява, като погали бузата му. Вдигна ръката си към нейната, хвана я, приближи я към устата си и започна да суче.

— Тъъ, Пиер — обади се тя след малко, — мисля, че това е достатъчно засега. Пиер? Пиер? Какво мислиш, че правиш?

Измъкна пръста си от устата му и започна да си разтрива ръката.

Изражението му опасно се промени. Изправи се, надвеси се над нея, дръпна малкото кръстче от диаманти и сапфири от врата ѝ и го запрати на земята.

— Лягай долу. Лягай по очи.

Сложи ръце зад гърба си. Завърза ръцете ѝ с въже. Дочу се някакво бибипкане.

— Седни.

Започна да прекарва пластмасов детектор покрай нея. Взе иглата за шапки, колана и чантата над задника ѝ, съдържаща фенерчето и несесера за оцеляване. Дръпна втората обица, онази с ампулата цианид от ухото ѝ, измъкна пръстена с острието от ръката ѝ и го захвърли на земята. Хвана блузата ѝ и я раздра, така че кръглите триончета паднаха на земята и се затъркаляха във всички посоки.

— Къде е предавателят? — запита той.

— Какво?

— Предавателят. Проследяващото устройство. Какво използват хората ти да те проследят? Не ми се прави на невинна. Ти ме предаде.

Тя се сви разтреперана.

— Грешката ти, Оливия — заяви той, — е, че смяташ всички красиви жени за лукави предателки, каквато си ти.

Сурая. Трябва да беше тя. Кучката под прикритие се оказа и двоен агент под прикритие.

— А сега е време да пропееш.

Ферамо дълго влачи Оливия след себе си през нисък тесен тунел, като си светеше с фенерче. Когато се препъваше, той опъваше въжето, сякаш бе магаре. Тя се опита да се измъкне от положението и да го наблюдава отстрани. Опита се да си припомни обучението си в имението, но вместо това видя Сурая ехидно да я инструктира в тайните на занаята — изкуството на тайниците, криенето на филми в кранчета на тоалетни, размяна на куфарчета с непознати, даване на тайни сигнали чрез полуотворени прозорци и подреждане на вази с цветя. Вероятно беше се забавлявала искрено. Вместо това Оливия се насили да си припомни Житейските правила.

Нищо не е нито толкова хубаво, нито толкова лошо, колкото изглежда. Гледай откъм добрата страна на нещата, а ако не стане, погледни откъм смешната им страна. Сети се как разказваше на Скот Рич, че е соколът на Ферамо, и си представи как щеше да се смее той, ако я видеше сега — мулето или вързаната коза на Ферамо. Все още имаше шанс. Все още не беше мъртва. Ферамо беше луд, нестабилен и следователно нещата можеха да се променят. Ако искаше да я убие, щеше да я убие в пещерата. Може би тя ще успее да го убие първа. Разполагаше с цял арсенал в сутиена си.

В следващия миг удари главата си в скала. Ферамо изруга и задърпа въжето. Тунелът завиваше остро. Видя светлина, въздухът се промени и... и... замириса на море! Когато очите ѝ се нагодиха към новата светлина, видя, че тунелът се разширява в пещера. В нея имаше водолазно оборудване, спретнато подредено по рафтове и куки: резервоари, гумени костюми, регулатори.

На борда на „Ардичи“ Скот Рич наблюдаваше радара и приближаването на моторен катер.

— Рич? — Размазаните интонации на Литвак забръмчаха от високоговорителя. — Получих съобщение. Какво става?

— Открихме предавателя на двайсет мили западно от Суакин. Плюс един дружелюбен рашайда, който твърди, че ще ги заведе на коне при Оливия срещу петдесетачка.

— Петдесетачка?

— Тя е при Ферамо. Потвърждавам го. Отивам там.

— Трябва да останеш на „Ардичи“. Ти командваш разузнавателната операция.

— Именно. Аз командвам операцията. Имаме нужда от хора на място. Отивам.

— Знаех си, че рано или късно ще дойдете на моето мнение — обади се гласът на Уиджет.

— Млъкнете — отсече Скот Рич. — Трябваше отдавна да сте в леглото.

Ферамо изтегли вързаната Оливия на три метра под водата без въздух. Заприлича ѝ на крокодил, който потапя плячката си под водата и се връща при нея, щом огладнее. Ферамо ѝ даваше да диша от резервния си регулатор, когато му скимнеше. Беше налудничаво, но хубаво. Трябваше да съсредоточи цялата си психическа енергия върху контрола на дъха си — да го изпуска бавно и да не го задържа. Това забави ритъма ѝ и изчисти ума ѝ от паниката. Ферамо беше прав. Около нея се разкриваше най-красивият подводен пейзаж, който беше виждала. Водата беше синя и кристална, видимостта — поразителна. Дори на тази дълбочина скалите бяха червени, а по посока на открито море забеляза коралови колонии, издигащи се от бездната. Улови погледа на Ферамо и му се усмихна, направи О с палец и показалец, за да покаже одобрението си. В очите му забеляза искрици топлота. Протегна ѝ резервния регулатор и ѝ даде още въздух. Направи ѝ знак да го задържи и заплуваха заедно напред, като споделяха въздуха, следваха линията на скалите и по нищо не се различаваха от влюбена двойка. *Може пък всичко да се оправя — каза си тя. — Може да успея да го спечеля отново.*

Масивна коралова скала като пиедестал стърчеше от брега, поддържана от нисък и тесен сталактит, разяден от течението. Ферамо ѝ направи знак да се потопи и да плува под скалата. Беше страшничко: между скалата и дъното имаше само около метър. Ферамо плуваше пред нея, издърпа резервния регулатор от ръката ѝ и внезапно стъпи на дъното, горната част на торса му видимо влезе в скалата. Оливия погледна нагоре и ахна. Над нея имаше четвъртит отвор към бяла стая, осветена с електричество.

Ферамо се набираше на ръце да влезе в стаята. Оливия потърси дъното с плавниците си, изправи се и показа глава над повърхността, смъкна маската, отметна коса и жадно задиша.

Наблизо беше застанало арабско момче по плувки, което тя помнеше от Исла Бонита. То пое водолазния екип от Ферамо и им подаде хавлии.

— Невероятно — каза тя. — Какво е това място?

Ферамо гордо се усмихна с белозъбата си усмивка.

— Налягането на въздуха се поддържа на абсолютно същото ниво като налягането на водата и поради това водата никога не може да се покачи над тази точка. Напълно безопасно е.

„И лесно за бягство“, помисли си тя, докато той не я преведе през плъзгаща се врата от тежка стомана, която отвори чрез набиране на код, а после през друга — в една баня. Остави я да се изкъпе, като ѝ нареди да се облече в бялата джелаба, която щеше да намери вътре.

Когато излезе от банята, той я чакаше. Лицето му отново беше гневно.

— А сега, Оливия, време е да те оставя за малко. Хората ми имат някои въпроси към теб. Съветвам те да им предоставиш цялата информация, от която се нуждаят, без да оказваш съпротива. След това ще те доведат при мен да се сбогуваме.

— Да се сбогуваме ли? Къде ще ходя?

— Ти предаде доверието ми, *сакр* — заяви той, като отбягваше погледа ѝ. — Следователно трябва да си кажем сбогом.

[1] Курва! Мръсница! (фр.) — Б.пр. ↑

53.

Оливия се чувстваше като след дълъг сън. В началото не ѝ беше неприятно, усещаше леко замайване, но когато дойде в съзнание, сетивата ѝ се възвърнаха. Изгорените места по ръката ѝ страшно я боляха, а по гърба ѝ имаше нови белези. Чувстваше се така, сякаш бе прекарала цяла нощ във въртяща се сушилня. На главата ѝ имаше чувал. Миришеше на селски двор и обори, което някак странно я успокои. Ръцете ѝ бяха вързани, но, ей, зад цветчето в центъра на сутиена ѝ имаше миниатюрно кръгло трионче.

Направи няколко опита да стигне до сутиена със зъбите си, осъзнаваше колко шантаво изглежда — същество в бяла роба с чувал на главата се опитва да си изяде гърдите. Отказа се и отново се отпусна до стената. Някъде в далечината се чуваха гласове и високо бучене на вкарван въздух под налягане. Напругна се да чуе гласовете. Говореха на арабски.

Ще се измъкна оттук — каза си тя. — Ще оцелея. Всмукна въздух, за да вкара чувала в устата си, и започна да го гризе. Скоро успя да направи малка дупчица. С помощта на езика и зъбите, а после и на носа, бавно я разшири, докато почти можеше да вижда. Чу стъпки. Бързо се преобърна по корем, за да скрие дупката. Стъпките влязоха в стаята на сантиметри от нея, после се отдръпнаха.

Трябва да стигна до сутиена си — мислеше тя — Трябва да стигна до сутиена. Продължи да гризе чувала, като плюеше конците и сламата. Сниши глава и заизбутва чувала нагоре, докато дупката стигна до нивото на очите ѝ. Ура! Можеше да вижда! Трябваше да стисне зъби, за да не се разкреци: „Да! Дааа!“ Намираше се в коридор, издълбан в скала и осветен от флуоресцентни тръби. На стената имаше плакати с надписи на арабски и западен календар с трактор на снимката. Имаше дата, обградена с червено. Чу гласовете, които долитаха иззад една завеса, провесена над свода вляво. Нещо ѝ убиваше на гърба. Изви се. От тънката метална тръба по протежение

на стената стърчеше клапан. Надникна в робата си към сутиена, беше с предно закопчаване, което можеше да се окаже полезно.

Много бавно и тихо тя се повдигна с лице към клапана и раздра чувала, за да открие по-голяма част от лицето си. После се надигна още, пъхна клапана под сутиена и натисна. Нищо. Опита отново и отново, после се опита да извие рамене назад и пак се наведе напред. Сутиенът се разкопча. Такова облекчение беше всички ония джаджи да спрат да се забиват в плътта ѝ от подплънките на сутиена. Натисна едната чашка срещу клапана, за да я избута нагоре и само след три опита улови ръба на черната дантела между зъбите си.

Оливия беше страшно доволна от себе си, толкова доволна, че едва не се ухили и не изтърва сутиена. Извърна се прекалено бързо и сандалът ѝ одраска пода. Замръзна с половината черен сутиен в уста, като куче, захапало вестник. Към нея започнаха да се приближават тежки стъпки. Намести чувала върху лицето си и легна. Стъпките дойдоха много близо. Един крак я ритна в ребрата. Тя потрепери и лекичко извърна глава, което според нея бе доста реалистично. Стъпките се оттеглиха. Оливия не помръдна, докато гласовете не заговориха отново.

Чашката на сутиена бе обърната наопаки, все още стисната между зъбите ѝ. Бавно я измъкна извън джелабата и все още със зъби се извъртя, за да я закачи на клапана. Беше страшно неудобно, но успя да се извие назад и да опре въжето около китките си в триончето. Работата бе мъчителна и бавна. Настъпи един ужасен миг, когато сутиенът се откачи от клапана и трябваше да мине отново през цялата процедура по закачването му. Но най-сетне малкото трионче преряза достатъчно влакна, за да освободи тя ръцете си и да си развърже глезените.

Погледна неспокойно към завесата и отвори кутийката с балсам за устни, която беше пъхнала в сутиена. Нагласи таймера на три секунди, развинти капачето и като се прицели внимателно, я търкулна по пода под завесата. После се сви на топка с плътно затворени очи и пъхна лице между коленете и ръцете си. Въпреки това светкавицата беше почти ослепителна. Чу викове, крясъци и трясъци зад завесата.

Скочи на крака, изтича до завесата и я отвори. В тази стотна от секундата пред очите ѝ се разкри нещо неопишимо. Дванайсет мъже се държаха за очите ослепени и блъскащи се в паниката. На стените

имаше снимки и диаграми. Мостове — пристанищния в Сидни, Голдън Гейт в Сан Франциско, Тауър в Лондон, друг мост над голямо пристанище с небостъргачи в далечината. Снимките бяха общо седем. На масата в центъра на стаята имаше нещо, което приличаше на кръгла основа на колона, обърната към нея, и нащърбено парче метал, златно отвън и кухо отвътре като шоколадов Дядо Коледа. Помисли си дали да не го грабне и да го използва като оръжие. А след това, отвъд масата, седнала по турски на едно килимче, тя видя невъзможната за сбъркване висока и брадата фигура. Той седеше напълно неподвижен със затворени очи, заслепен от светкавицата като всички останали, но напълно спокоен и крайно ужасяващ. Осама бин Ладен.

Оливия разполагаше със секунди. Снима най-напред мостовете, като по средата на снимките усети, че светкавицата не работи. После опита хубава групова снимка. След това опита бин Ладен. Апаратчето беше толкова малко, че не можеше да види какво прави, трябваше да гадае. Беше трудно да се види каквото и да било след светкавицата. Но тя бе сигурна, че е той.

Най-близо застаналият мъж реагира на звука на щракането и се обърна към нея. Тя запали дюзата на малкото газово топче и го търкулна към центъра на стаята, оттегли се зад завесата и побягна. Щяха да прогледнат след няколко минути, но газът щеше да ги приспи за пет.

Щом излезе от вестибюла и зави зад ъгъла, Оливия спря, облегна се задъхана на стената и се заслуша. Коридорът в боядисаната в бяло скала се простираше докъдето очите ѝ виждаха и в двете посоки. Трудно беше да чуе нещо над бученето на системата за поддържане на налягането на въздуха, но звукът сякаш бе станал различен. Това шум на море ли беше, или на машини?

Реши да провери. Докато тичаше по лекия наклон, той започна да ѝ се струва познат и, да, озова се в банята, а в далечината се виждаше металната врата. Когато приближи, видя, че вратата се задържа открехната от някакво тяло, също като куфар, затъкнат между вратите на асансьор. Тялото беше на ранения Ферамо, който бе в полусъзнание. Изглеждаше така, сякаш се беше опитал да избяга. Тя го

прескочи, после се поколеба. Наведе лицето си към неговото. Очите му бяха полуотворени. Дишаше трудно.

— Помогни ми — прошепна той. — *Хабитиби*, помощ.

Тя измъкна камата от банела на сутиена си и я насочи към гърлото му, както я бяха учили, точно над каротидната артерия.

— Кодът — прошепна тя. — Кажи ми кода на вратата.

— Ще ме вземеш ли със себе си?

За момент примигна срещу него.

— Ако слушаш.

Той едва говореше. Оливия не може да разбере какво са му направили. Какво си беше мислил, като я доведе тук?

— Кодът — повтори тя. — Казвай или ще умреш.

Прозвуча ѝ глупаво, като го каза.

— Две, четири, шест, осем. — Едва шепнеше.

— Две, четири, шест, осем? — възнегодува тя. — Не е ли малко прекалено лесно? И двете врати ли са с еднакъв код?

Той поклати глава и изхърка:

— Нула, девет, единайсет.

Тя вдигна очи към небето: *Невероятно*.

— Вземи ме със себе си, *сакр*, моля те. Или ме убий още сега. Не мога да понеса болката и унижението на онова, което ще ми сторят.

Тя се замисли за миг, бръкна в сутиена и извади спринцовката с приспивателното, която оформяше банела на втората чашка.

— Спокойно, това е временно — рече тя, като видя уплашените очи на Ферамо. Вдигна джелабата, която той носеше и изтласка въздуха от спринцовката. — Ето, готово! — заговори тя като майка и заби иглата в бутата му.

Боже, колко бързо действаше. Натисна 2468 и го издърпа измежду вратите. Точно преди да се затворят, получи просветление, събу сандалите му и ги затъкна между вратите, като остави петнайсетсантиметров отвор, прекалено тесен да се мине през него, но достатъчен да пропусне вода. Започна да тегли спящия Ферамо зад себе си със здравата си ръка, набра 0911 при следващата двойка врати, като усещаше особена лекота на духа, когато те се отвориха и откриха ярко осветената първа стая, водолазното оборудване и квадратния отвор към водата. Този път пхна чифт плавници между вратите.

Смъкна джелабата си и за секунда се поколеба. Трябваше ли да скочи във водата както си беше, да излезе на повърхността и да заплува с бясна скорост, или да вземе водолазен екип? Посегна към регулатора, колана с тежестите и резервоарите и ги навлече.

Тъкмо стъпваше във водата, когато погледна назад към Ферамо. Изглеждаше жалък, свит и заспал като тъжно малко дете. Опита се да си представи всички властни мъже, които се опитваха да организират света — американци, британци, араби, като измамани дечица: американците — безсрамни и нахални, искащи да са звезди на бейзбола, британците от частните училища, надменно решили да са добродетелни, и арабите — объркани, потискани от родителите си, ломотещи неразбираемо, че няма нищо по-лошо от това да загубиш честта си.

„Ще бъде по-полезен жив, отколкото мъртъв“, каза си тя, като прогони чувството на нежност. Заслушана за звуци на приближаващи хора, тя съблече робата му, като за една съществена секунда спря, за да се полюбува на величественото тяло с маслинено-смугла кожа, провери го за кървящи рани, които биха привлекли акули, откри, че няма, сложи му тежести и шамандура, нахлузи му пълна маска на главата и го търкулна във водата, като го остави да се люшка под квадрата на входа. На стената имаше съоръжение за регулиране на налягането. Грабна един резервоар и го стовари върху него, счупи стъклото му, после взе парче стъкло да пробие тръбата. Звукът на бученето моментално се промени. Погледна надолу към квадрата с вода, където плуваше Ферамо. Водата започваше видимо да се покачва. Да! Дааа! Тя щеше да стигне до лампите и да угаси електричеството и при наличието на толкова кислород под налягане дори да вдигне всичко във въздуха. А ако това не станеше, водата щеше да нахлуе и да ги издави. Ха!

Спусна се във водата, изпусна въздуха от костюма на Ферамо, за да го потопи, после се хвана за приспания плаващ терорист и заплува във водата от пиедесталоподобната скала, като го теглеше зад себе си със здравата ръка в приятно разменени роли.

Всъщност съм доста умна, каза си тя.

За нещастие, не беше й хрумвало, че ще бъде тъмно. Гмуркането през нощта, особено без осветление и с доста тъничка кама вместо харпун, не беше добра идея. Не искаше да изплува над водата

прекалено близо до брега в случай, че Ал Кайда имаше часови. Не искаше да използва въздуха си на повърхността в случай, че се наложеше да се гмурне отново.

Плува в посока обратна на брега на дълбочина три метра в продължение на половин час, после изплува и изпусна въздуха от жилетката на Ферамо, за да се носи като шамандура на шейсет сантиметра под повърхността. После сви крака и седна върху него. Ако акулите дойдеха да се хранят, щяха да хапнат първо него. Единственото, което виждаше, беше тъмнина: никакви светлини, никакви кораби. Ако акулите останеха на разстояние, можеше да плува спокойно до зори, но после? Запита се дали да пусне Ферамо на свобода и да заплува обратно към брега, или да продължи навътре в морето. Беше ужасно уморена. Усети, че започна да се унася в дрямка, когато внезапно силата на голям, жив предмет накара повърхността на водата пред нея да изригне.

54.

— Там долу има нещо.

Скот Рич седеше на навигаторското място в хеликоптера „Блакхок“ и се взираше в монитора за наблюдение на океана. Електронното пращане, изпълващо кабината, беше влудяващо, но Рич бе напълно спокоен, приведен напред, съсредоточен, заслушан в едновременно постъпващата информация от източниците на земята, четирите въздушни патрула и морските тюлени на Хакфорд Литвак.

— Сър, наземният патрул е открил дрехите на агент Джаулс в края на тунела. Никаква следа от самата нея.

— Нещо друго? — запита Скот. — Признаци за борба?

— Дрехите са разкъсани и с петна от кръв, сър.

Скот Рич примижа.

— Позицията ви в момента?

— На брега, сър, на триметрова отвесна скала над Червено море.

— Виждате ли нещо друго оттам?

— Не. Само водолазен костюм, сър.

— Водолазен костюм ли казахте?

— Да, сър.

— Тогава, по дяволите, облечете го и влезте във водата. — Изключи микрофона си и се обърна към пилота, сочейки екрана пред тях. — Там, виждаш ли? Да слезем там. Веднага.

Оливия изпищя, когато Ферамо изскочи от водата, измъкна с едната си ръка кинжала от ръката ѝ, а с другата я сграбчи за гърлото. Тя вдигна единия си крак и силно заби коляно в топките му, като се изскубна в секундата, в която той освободи гърлото ѝ, и заплува надалеч, като мислеше бързо. Той бе престоял под водата по-дълго от нея. Би трябвало въздухът му да е на привършване, тя имаше за над десет минути в сравнение с него. Можеше да се гмурне на десет метра и да му избяга.

Започна да се потапя, като си сложи маската, и изчисти регулатора, докато се спускаше, но Ферамо се пресегна и я улови за китката. Тя изпищя от болка, когато той изви ставата ѝ. Усети, че губи съзнание и потъва в благодатна забрава. Въздухът излизаше от жилетката ѝ, тежестите я дърпаха надолу, регулаторът беше изтръгнат от устата ѝ. После изведнъж над нея се чу могъщо гракане и бучене, над водата светнаха ярки прожектори. Една фигура се гмурна към нея, тъмен силует в призрачно зелената вода. Хвана я, разкопча колана с тежестите и я издърпа към светлината.

— Сокол, друг път — прошепна в ухото ѝ Скот Рич, когато излязоха над водата, прихванал я със силни ръце около талията. — По-скоро попова лъжичка.

Но в този миг Ферамо отново изригна над водата като кит в документален филм на ВВС и посегна към тях с кинжала.

— Плувай сама за секунда, малката — рече Скот, грабна китката на Ферамо и го лиши от съзнание с един-единствен удар.

Оливия нервно надзърна надолу от хеликоптера. Скот Рич беше още във водата, опитваше се да върже уловения в коша Ферамо, но завихрянето на мотора го отпращаше встрани.

— Остави го — извика му Оливия по радиото. — Качи се горе. Той е в безсъзнание.

— Ти мислеше така и последния път — долетя отговорът на Скот.

Оливия се вкопчи в ръба на отворената врата и се загледа за хищници в светлия кръг върху водата.

— Дръжте, госпожо — изкрещя пилотът Дан и ѝ подаде пистолет. — Ако видите акула, застреляйте я, но се опитайте да не улучите специален агент Рич.

— Благодаря, че ми казахте.

Изведнъж зад гърба им откъм брега се чу глух гърмеж и почти веднага на табло се включи сирена.

— Божичко! Да го вземем, да го вземем веднага! — развика се Дан, когато една ракета освети небето около него.

— Скот! — изкрещя Оливия, когато морето пред тях сякаш се превърна в огромно огнено кълбо и изхвърли въздушен мехур, който

накара хеликоптера да се завърти.

Оливия едва дишаше, но секунди по-късно намръщеното лице на Скот се появи над ръба на вратата и хеликоптерът се стрелна нагоре и извън обхвата на пламналото море.

Потеглиха обратно към самолетоносача. Беше горещо като в сауна. И Скот, и Оливия бяха вир-вода мокри. Никой от двамата не поглеждаше към другия. Оливия беше само по бельо и тениска на Военноморските сили на САЩ, която ѝ бе подхвърлил пилотът. Знаеше, че ако опре буза в топлата кожа на врата на Скот или почувстваше грубата му силна ръка да погали кожата на бедрото ѝ, щеше да изгуби контрол над себе си.

Избухване и поредица от силни удари разтърсиха хеликоптера.

— Дръж се, скъпа — рече Скот, — удариха ни. Дръж се здраво.

Удареният хеликоптер се затресе и сякаш спря на място. После ужасяващо се втурна напред и запада право надолу, като ги запрати на пода. Чу се силно звънтене на метал и внезапно подскочиха. Скот запълзя към нея, хвана я, когато двигателят заскърца, а пилотът се бореше да овладее машината. Под краката им Оливия видя как тъмна вода се носи към тях, после по-светлия цвят на небето, после пак водата. Пилотът ругаеше:

— Трябва да катапултираме, трябва да катапултираме!

Скот я прегърна силно, притисна главата ѝ към гърдите си, опита да се върнат на седалката, като викаше в микрофона над нея:

— Така, Дан, задръж го. Ние сме добре, вдигни го малко нагоре, ще се справим. — После се обърна към Оливия над рева и тракането. — Дръж се за мен. Каквото и да стане, просто се дръж колкото можеш по-здраво.

Когато се озоваха на метри над водата, Дан внезапно, като по чудо, възвърна контрола си над машината. Няколко мига се крепиха едва-едва, стабилизираха се и отново се издигнаха.

— Пфу, извинявай, народе — рече Дан.

В прилив на облекчение и адреналин Оливия вдигна глава и се взря в сивите очи на Скот Рич. За една изумителна секунда ѝ се стори, че видя сълза, после той страстно я притегни към себе си, устните му

търсеха нейните, нежни ръце се пъгнаха под тениската на Военноморските сили на САЩ.

— „Кондор“ на петстотин метра пред нас, сър — обади се Дан.
— Да се приземим ли?

— Защо не направиш още едно кръгче? — промърмори Скот в микрофона.

Оливия стоеше на огромната палуба на самолетоносача, разпитана, изкъпана и нахранена и гледаше за последен път спокойните води и звездното небе, когато Скот Рич изникна от сенките.

— Открили са част от крака на Ферамо — каза той. — Акулите са го докопали.

Оливия не каза нищо, само продължи да гледа назад към брега на Суакин.

— Съжалявам, скъпа — трмаво изрече Скот, като усети обърканите ѝ чувства. След малко добави: — Но ти далеч не съжаляваш толкова, колкото правителството. Да не говорим за моето огромно съжаление, че не свърших тая работа сам с голи ръце, а може би и със зъби, след като изтръгнах и последното късче информация от копелето по най-мъчителния възможен начин.

— Скот! — сопна му се Оливия. — Той беше човешко същество.

— Някой ден ще ти разкажа що за човешко същество е бил. И какво можеше да ти стори, ако...

— На мен ли? Какво искаш да кажеш? Нямах да му позволя.

Скот поклати глава.

— Искат да се върнеш в Л.А., нали знаеш? Имат нужда от теб да им помогнеш да проучат антуража му.

Тя кимна.

— Ще отидеш ли, или ти стига толкова?

— Разбира се, че ще отида — отвърна тя и добави, като че ли се сети впоследствие: — А ти?

55.

ОХРАНЯВАНА КЪЩА НА ЦРУ, ЛОС АНДЖЕЛИС

Самотен ястреб безшумно се рееше над Холивуд — над театър „Кодак“, обграден от кабели и телевизионни микробуси; над булевард Сънсет, където ревяха клаксони, над купоните, предхождащи раздаването на „Оскар“-ите, които разлюляваха водите на осветените тюркоазени басейни на хотелите „Стандарт“, „Мондриан“ и „Шато Мармон“ и се устреми към тъмнината и воя на койотите сред хълмовете, където можеше да се види единствен осветен прозорец високо горе на носа. Зад стъклената преграда дребно светлокосо момиче и ниско подстриган мъж лежаха прегърнати сред намачкани чаршафи, осветени от трепкането на огъня в камината и CNN.

— Шшт — рече Скот Рич, запуши с ръка устата на Оливия, посегна към дистанционното и се засмя, докато въпреки сподавените протести засилваше звука.

— *Бил е смъртоносен, таен и би накарал света да замре. Извратени планове за съкрушителна атака на Ал Кайда бяха разкрити днес от Белия дом — говореше новинарката, която приличаше на модел за бански костюми. — Планираната операция в безпрецедентен мащаб бе разкрита и спряна от ЦРУ.*

Оливия рязко седна в леглото.

— Не беше ЦРУ. Бях аз! — възнегодува тя. Предаването се премести в Белия дом, където говорителят стоеше пред карта с малка показалка в ръка.

— *Плановете за едновременното разрушаване на възлови мостове в Манхатън, Вашингтон, Сан Франциско, Лондон, Сидни, Мадрид и Барселона са били в доста напреднал етап. След взривяването на мостовете и избухването на паниката в главните градове на цивилизования свят, е щяла да се проведе втора операция за взривяване на големи транспортни възли.*

Развълнуван академик, изписан като РЪКОВОДИТЕЛ НА ПРОУЧВАНИЯТА НА ТЕРОРИЗМА, УНИВЕРСИТЕТА В МЕРИЛАНД, смени мъжа с картата.

— *Планът носи всички белези на висшето командване на Ал Кайда: проста концепция и дръзка реализация. В рамките на няколко минути новината щеше да се разнесе по световните медии, щеше да избухне паника, която би накарала водачите на моторни превозни средства в градовете с и без това задръстено улично движение да изоставят колите си и да побягнат по пътищата, пораждайки хаос от безпрецедентен световен мащаб: хаос, възникващ от изоставените коли, които от логистична гледна точка биха били разчистени извънредно трудно.*

Появи се президентът.

— *Час след час, минута след минута мъжете и жените от нашите разузнавателни служби стъпка по стъпка печелят войната с терора. Не се съмнявайте...*

Млъкна със странен блясък в очите, което се стори на Оливия като нервна пауза в очакване на смях.

— *...силите на злото, които заговорничат в дупките си срещу могъщия цивилизован свят, няма да надделят.*

— О, я млъкваш! — кресна Оливия към екрана.

— Ей, малката, успокой се — обади се Скот. — Всички знаят, че си била ти. Но ако извадят снимката ти в новините, ще започне джихад срещу Оливия Джаулс. И тогава какво ще правим?

— Не става дума за това. Всеки път, когато казва „цивилизования свят“, включва поне по пет хиляди нови участници в джихада срещу наглостта. Това е страшно опасно. Ако...

— Знам, — миличка, знам. Само че те не искат да те слушат. Ако в Западния и Арабския свят имаше повече жени на отговорни постове, нищо от това нямаше да се случи и светът щеше да живее в мир, радост и свобода. Трябваше да измъкнеш бин Ладен от онази пещера. Така с двайсет и петте милиона щеше да можеш да започнеш собствена президентска кампания.

— Знам, че не ми вярваш — мрачно отбеляза Оливия, — но Осам бин Ладен беше в онази пещера. Когато извадят водата от фотоапарата, ще се убедиш.

— Все пак ще получиш нещо за Ферамо и другите, нали знаеш? Няма да е в пълния размер, защото си агент. Но мисля, че ще можеш да си купиш колкото чифта искаш безумно неудобни обувки.

Тя се уви с чаршафа и напрегнато се взря в града под себе си, блестящ като посипано с пайети одеяло.

— Скот?

— Какво, соколе мой, мое пустинно жабче?

— Млъкни. Продължавам да мисля, че ще предприемат нещо. Ще направят нещо в Л.А. Скоро.

— Знам какво мислиш, но няма да го измислиш чрез взиране с празен поглед в нищото. Трябва да поспиш. Защо не положиш главицата си тук и не се върнеш към това утре?

— Ама... — започна тя, когато той я притегли със силните си ръце.

Не ми трябват никакви мъже..., каза си тя, усетила как ръката му я притиска по-силно и ѝ вдъхва топлина и сигурност. *Е, майната му*, реши тя, когато той се наведе над нея и отново започна да я целува.

Техническата зала в охраняемата къща представляваше хаос от компютри, жици, комуникационни системи и мъже по ризи, опитващи се да изглеждат хладнокръвни и печени. По средата на всичко това Оливия Джаулс седеше неподвижно и се взираше напрегнато в екрана на компютъра. Кимбърли, Майкъл Монтеросо, Мелиса от рекламата, гласовата репетиторка Каръл, безработният актьор-тире-писател Травис Бранкато, бездарният режисьор Никълъс Кронкайт, божественият тъмнокож инструктор по гмуркане Уинстън и всички кандидат-звезди от антуража на Ферамо, които можаха да бъдат открити, бяха събрани в местния център за разпити на ЦРУ. Оливия бе прекарала последните няколко часа в гледане и слушане на видеозаписите от разпитите им, режеше, лепеше и водеше записки. Усети, че е на ръба на пробив и спря, а умът ѝ се развихри.

— Получих последния разпит на Сурая.

Проклятие.

Погледна нагоре с раздражение, което се смени с похот. Скот Рич се бе облегнал на рамката на вратата с разхлабена вратовръзка и разкопчана яка на ризата.

— Какво? — рече тя, срещна погледа му и отмести очи. Бяха в онзи трепетен етап на ранното чуване, когато никой друг не знаеше за него. Разбира се, беше трудно човек да е сигурен в охранявана къща на ЦРУ но и двамата бяха признати майстори на хитрините.

— Сурая Стийл е работила за Ал Кайда десет години.

— Не може да бъде! — ахна Оливия. — Десет години?

— Ал Кайда я е вербувала, когато е била на деветнайсет. Мотаела се из Париж в опити да си намери работа като модел и/или богат мъж. Не знаем точно как е бил осъществен контактът, но е бил с човек на доста висок пост. Дали са й много пари, подчертавам, много пари за прикритие.

— Това обяснява „Гучи“-то и „Прада“-та.

— Какво? Учила актьорско майсторство и журналистика в Университета в Лампитър. Задачата й била да завърши курс по арабски и да постъпи на работа във Външното министерство, а после в МИБ. Звучи доста наивно, но явно се получило. Смя да твърдя, че в твоите тайни служби се вихри огромен скандал. Всяка жена агент под седемдесет и пет години ще прекара следващите месеци в интензивни разпити.

— Божичко. Сигурно падат глави. Как са могли да не я усетят?

— В Ал Кайда са умни, липсват им електронни комуникации, властват шепотът, намиганията, тайниците, листът и моливът — старомодните преки контакти, така препоръчвани от Уиджет.

— Той как го преживява?

— Добре е. Бил е в пенсия през по-голямата част от този период. Разкрили са я месеци след връщането му на работа.

— Значи тя щеше да спечели и в двата случая?

— Ако откриеше нещо голямо за Ал Кайда, щеше да получи нова идентичност и много милиони. Ако предадеше някого от тях в МИБ, щяха да я приветстват и повишат. Всички агенции плачат за говорещи арабски. Веднъж влязла в МИБ, групата й в Ал Кайда я е захранвала с достатъчно информация, за да изглежда истинска първокласна шпионка. Подавали са й достатъчно вътрешна информация, за да й възложат случая на Ферамо.

— Ферамо знаел ли е, че е работела за Ал Кайда?

— Естествено. Затова я е мразел.

— Мразел ли я?

— Пуснали са я при него, защото е бил слабата брънка. Наблюдавала го е от името на нейните и неговите шефове.

— Значи Сурая е сложила бръмбарите в стаята ми?

— Нали ти казах, че не съм аз?

— Нищо чудо, че ме мразеше и в червата.

— Освен външността ти.

— Момичетата не се мразят заради такива неща.

— И заради факта, че Ферамо си е падал повече по теб, отколкото по нея. Ако се случеше ти да надушиш и издадеш Ферамо на МИБ, тя би изглеждала некадърна. Ако се приближеше прекалено, Ферамо е можел да я издаде на теб. След като на практика ти взриви цялата работа, като се свърза с Уиджет, тя не е могла да допусне да излезеш жива от Судан, предала те е и ги е накарала да те очистят.

— Какво ще стане с нея сега? — попита Оливия, наклонила глава настрани, придала си невинен вид. — Моля те, не ми казвай, че ще я осъдят на петдесет години затвор, в зле ушит оранжев гащеризон и остригана коса.

— Вероятно ще ѝ дадат няколко присъди от по сто и петдесет години, които да излежава последователно, и то, ако има късмета да не я пратят да опитва кубински пури. А между другото имаш много поздравии от приятелката ти Кейт.

— Кейт? Кой се е срещал с нея?

— Уиджет. Обяснил ѝ всичко. Казала да ти предам, че е много впечатлена и че иска да знае кой е бил другият.

Оливия се ухили. Кейт имаше предвид другия сваян.

— Извинете, сър.

Слаб, спретнато облечен мъж се мотаеше край вратата. Оливия откри, че почтителността, с която се отнасяха към Скот Рич в разузнавателните среди, силно я възбужда.

— Господин Милър моли незабавно да отидете при него в лабораторията заедно с агент Джаулс.

Оливия скочи на крака.

— Трябва да са извадили снимките. Хайде!

Понесе се по коридора към лабораторията, а Скот я следваше по петите и говореше:

— Добре, успокой се. Трябва винаги да си сдържана.

Оливия нахлу в лабораторията и я откри пълна със сериозни лица. Всеки високопоставен служител в района беше дошъл да види доказателството, че бин Ладен е бил в пещерите под Суакин. Бяха разпознати труповете на няколко висши оперативни работници на Ал Кайда, изплували от срутената и наводнена пещера. Но от бин Ладен нямаше и следа.

— Браво, че сте ги проявили въпреки мокрия фотоапарат — каза Оливия. — Който и да го е направил.

Дребничко момиче с къдрава червена коса се ухили до уши.

— Аз бях.

— Благодаря — каза Оливия.

— Добре, а сега ще ги погледнем ли? — намеси се Скот Рич. — Може ли?

Отпусна се на стола пред един компютър. Техникът почтително посочи няколко връзки и Скот извика първата снимка.

— Боже, какво е това? — Беше сиво петно. — Близък план на част от кит ли? — промърмори Скот.

— Още не бях включила светкавицата.

Мина на следващата снимка. Половината беше осветена и чисто бяла, но можеше да се различи снимката и диаграмата на пристанищния мост в Сидни. Оливия се опита да си припомни последователността на събитията в пещерата. Беше снимала фотографиите, а после опита да направи хубава групова снимка. После снима бин Ладен, а след това запали дюзата на газа и избяга.

Големците от ЦРУ се скупчиха около груповата снимка. Беше много трудно да се различи нещо. Всичко, което се виждаше през мъглата, бяха бради и тюрбани.

Скот ѝ хвърли бърз поглед.

— Ще успеят да ги обработят — обясни той успокоително. — Ще ги подобрят. Снима ли бин Ладен в едър план?

— Да — отвърна тя. — Сигурна съм, че е следващата. Настъпи тишина. Всички очи се впериха в екрана.

Оливия заби нокти в дланите си. Сред объркването и ужаса си в пещерата беше сигурна, че вижда бин Ладен. Излъчването му, усещането за дремеща зла сила, напрегнатостта под ленивото спокойствие. Но пък, както несъмнено би ѝ припомнила Кейт, по едно време тя беше точно толкова сигурна, че Пиер Ферамо е бин Ладен.

Скот Рич се наведе напред. Тя се насили да диша, наблюдаваше как обветрената му ръка посяга към мишката и кликва. В началото беше трудно да се различи образът. После се проясни. Груба бяла тъкан, опъната над чифт колена.

— Чудесно — отбеляза Скот Рич. — Явно разполагаме със снимка на чатала на бин Ладен.

56.

След минути Оливия се беше върнала при своя компютър и изливаше яростта и смущението си, като преораваше частите от разпитите, които бе изрязала и монтирала. После изведнъж чистата енергия на гнева ѝ избухна през облаците от свръхинформация и лъжливи следи като тунел от светлина.

Облегна се на ъгъла на бюрото.

— Скот — изсъска тя. — Ела тук. „Оскар“-ите са — заяви тя, когато той се наведе над бюрото ѝ толкова близо, че едва се сдържа да не сложи ръка на бедрото му по новопридобит навик.

— Знам, че са „Оскар“-ите. Искаш ли да ги гледаш?

— Не, мисълта ми е, че ще ударят „Оскар“-ите. Това планираше Ферамо, затова примамваше кандидат-звездите. Той мразеше Холивуд. Той е олицетворение на всичко, което народът му ненавижда у Запада. Развлекателната индустрия се управлява предимно от евреи. „Оскар“-ът е...

Скот уморено прекара ръка по челото си.

— Знам, скъпа, но вече обсъдихме всичко това — тихо рече той. — „Оскар“-ите биха били най-невероятната, очевидна, приказно символична мишена за Ал Кайда. Което означава, че с възможното изключение на Белия дом или на самия Джордж Буш, церемонията ще е най-добре охраняваната и най-невъзможната за удряне от всички потенциални мишени в Западния свят точно в този момент. Цялата област от подземната канализация до въздушното пространство са изчистени и наблюдавани. Цялата мощ на ФБР, ЦРУ, полицията на Л.А. и всяко високо — и нискотехнологично съоръжение за наблюдение на планетата е фокусирано върху театър „Кодак“. Всеки от тези хора ще ти каже: Ал Кайда няма да удари раздаването на Академичните награди днес.

— Чуй това — каза Оливия и кликна екрана. — Майкъл Монтеросо, нали го помниш? Козметикът? Миналата година е бил зад кулисите на „Оскар“-ите да прави ония безумни едноминутни

микродермални нехирургически опъвания на кожата, за да разкраси представящите наградите, преди да излязат на сцената. Щеше да го прави и тази година, ако не беше в ареста. Мелиса от рекламата на „Сенчъри“ е работила три години в рекламния екип на Академичните награди. Никълъс Кронкайт, помниш ли го? Режисьорът без никакъв опит на „Границите на Аризона“?

— Да, но...

— Баща му е бил в управителния съвет на Академията в продължение на двайсет години.

— Тези хлапета се опитват да пробият в Холивуд. Естествено е да имат или да се опитват да създадат някакви връзки с Академията.

— В убежището си в Хондурас Ферамо имаше касети със записи от раздаването на Академичните награди.

Скот Рич млъкна. Внезапната сериозност на реакцията му предизвика трепкания на страх в стомаха ѝ.

— Можем ли да ги предупредим? — попита тя. — Не можем ли да спрем раздаването?

— Не. Раздаването на Академичните награди не се отменя заради предчувствията на един агент. Продължавай. Как се връзват тези неща?

— Не се връзват. Там е проблемът. Това е грешката, която допуснахме. Мислех, че Ферамо се цели в „Оскар“-ите, но няма план. Всички тия кандидат-звезди имат някаква връзка с церемонията и той ги е използвал, за да види коя ще се окаже полезната.

Наблюдаваше я с познатото изражение, което тя толкова харесваше, наведен напред, с ръце върху устата, съсредоточен, внимателен.

— Кимбърли, нали помниш Кимбърли? — попита тя.

— О. Боже. Мой. О. Да.

— Млъкни. Баща ѝ бил осветител на „Оскар“-ите в продължение на двайсет и пет години. Ако не беше задържана, това щеше да е седмата ѝ година като заемаща свободните места.

— Заемаща свободните места? Това са хората, които седат, когато звездите ходят до тоалетната, нали?

Тя кимна. Той я изгледа внимателно, после вдигна слушалката.

— Говори Скот Рич, спешно е. Дайте ми пълен списък на всички заемащи свободните места на Академичните награди тази вечер... И

като казвам, че е спешно, това значи *спешно* спешно. Плюс списък на всички пропуски, издадени за престой зад кулисите.

— Не можем ли да отидем там? — попита тя и погледна часовника си, а после тревожно се взря през големия кръгъл прозорец в града долу.

— Скъпа, като знам как Важните клечки гледат на теб в момента, можеш да вземеш наградата за най-добра поддържаща женска роля, стига да я поискаш. Кога започва?

— Преди половин час.

57.

Лос Анджелис се оживяваше за раздаването на Академичните награди, както Лондон се оживява за Коледа, само че с по-малко пияни по улиците. Витрините на „Нойман“, „Сакс“ и „Барни“ биваха отрупани с вечерни рокли и статуетки „Оскар“. Предните морави на Бевърли Хилс се покриваха с шатри за купоните. Рекламни агенти, импресарии, организатори на купони, стилисти, цветари, доставчици на храна, козметици, тренъори, фризьори и гримьори, организатори на паркинги, всички се намираха в някаква степен на лудост. Злобни телефонни разговори се разменяха на тема дали Гуинет или Никол първа е купила роклята „Валентино“ с плисетата. В хотел „Дърмитидж“ на Бъртън Уей апартаментите на цели два етажа бяха превърнати в дизайнерски зали за ревюта, където всяка актриса дори с минималния шанс да бъде щракната на червения килим можеше да влезе и да си купи нещо. Фирмата, отговаряща за купона на списание „Ванити Феър“ след раздаването на наградите, беше в криза, залята от ядни обаждания на импресарии и рекламни агенти. Диаграми по стените показваха предполагаем график на пристигането на всеки гост, като гостите от втора категория трябваше да дойдат преди полунощ, а от трета — призори на следващата сутрин.

Надбягването за „Оскар“-и беше традиционно междустудийно състезание на бюджети за маркетинг, реклами по вестниците, подбор на актьори, обеда и медийни престрелки. Водещите съперници се очертаваха, както следва:

1. „Да живее търговията!“, мюзикъл, чието действие се развиваше на Уол Стрийт по време на големия бум през осемдесетте години, в който героинята — брокерка, копнееща да стане танцьорка, прекарва по-голямата част от филма заспала на бюрото си, сънуваща танци с други

брокери, а въпросните сънища се споделяха от останалите без дъх любители на киното.

2. „Животът на Мойсей“, в главната роля Ръсел Кроу с голяма бяла брада и нощница.

3. Филм на Тим Бъртън, наречен „Джак Тар от Бушландия“ за малки човечета, чиито тела са върху главите им и живеят под земята в гористи местности.

4. „Екзистенциално отчаяние“, в който петима различни герои сблъскват вижданията за собствената си смъртност по време на обедната почивка в скъп магазин за дрехи.

5. „Изтокът среща Запада“, комедийна драма с послание, с участието на Антъни Хопкинс в ролята на Председателя Мао, който благодарение на древно проклятие разменя тялото си с млад студент в Лос Анджелис по време на Културната революция.

Някои от другите по-забележителни съперници бяха:

— Филм за ранните пуритани на Източното крайбрежие, който никой не беше гледал, но кандидатстваше за операторско майсторство, защото операторът му току-що беше умрял.

— Адаптация по книга за Оскар Уайлд, която кандидатстваше за специални ефекти заради сцената, в която Оскар Уайлд нахлува в парижка хотелска стая, въпреки че тази сцена я нямаше в книгата и авторът беше бесен по този повод.

— Връщането на Кевин Костнър в ролята на мъж, страдащ от криза на средната възраст, който след три часа

и половина колебания и размисли стига до извода, че все пак обича жена си.

Атмосферата в театър „Кодак“ се променяше от крехка нервност в началото към безпокойство, когато започваше безкрайното изреждане на важните награди и благодарности по адрес на прекалено много съпруги, адвокати и импресарии. Когато Скот и Оливия пристигнаха в театъра, от церемонията бяха минали близо два часа. Звездите се връщаха от бара, заемащите местата се сменяха от истинските знаменитости и напрежението се покачваше с приближаването на важните награди.

Скот и Оливия тихичко се вмъкнаха в залата и застанаха в сенките на вратата откъм дясната страна на сцената, на няколко метра от подиума. Оливия се стараше да запази самообладание, изправена с лице срещу подобно зрелище. Елитът на цялата развлекателна индустрия седеше пред тях: актьори, режисьори, продуценти, писатели, импресарии, всички събрани под един покрив в блестящ парад на самопоздравленията. Първите редове бяха заети от някои от най-красивите, разпознавани навсякъде лица на планетата.

Докато Оливия оглеждаше публиката, Скот Рич я наблюдаваше скришом, както можеше да наблюдава само таен агент. Лицето ѝ се очертаваше в червената светлина и носеше познатия израз на сериозна решимост. Дългата лъскава рокля, която ѝ бяха донесли набързо, прилепваше върху тялото ѝ по начин, от който го забоцка сърцето. Носеше щура червена перука, която накара дори Скот Рич да се усмихне. Ръцете ѝ стискаха малка кожена чанта, която, както той случайно знаеше, съдържаше:

Карта на агент на ЦРУ Тампон с хлороформ
Спринцовка с моментално приспиваща течност
Спринцовка с успокоително за нерви
Гранула със замайващ газ
Минибинокъл
Миниатюрен телефон
И, разбира се, игла за шапки.

Онова, което Скот не знаеше, защото беше мъж, а уменията на мъжете са съсредоточени повече в областта на логическата дедукция и техническата сръчност, отколкото в интуицията, бе, че Оливия направо се люлееше от страх. Беше по-уплашена, отколкото в Хондурас, Кайро или Судан. Имаше ужасяващото чувство, че е изправена пред катастрофа, над която няма никакъв контрол. Намираше се в епицентъра на мястото, където щеше да се случи, но не знаеше нито къде точно, нито откъде ще дойде, нито как да я спре.

Проверяваше лицата в публиката, ред по ред. Ако видеше дори едно лице — една актриса, една приятелка, един охранител, един заемащ местата, един разпоредител, когото познаваше от екипа на Ферамо, щеше да разбере. Щеше да накара да ги арестуват и разпитат, докато още имаше време.

Хелена Бонъм Картър посягаше към микрофона.

— Има хора, които разпалено твърдят, че номинацията за най-добра поддържаща мъжка роля в „Мойсей“ трябва да се получи от горящия храст — започна тя. Публиката изрева от смях. Всички бяха развълнувани, готови да се смеят. Снимките на петимата поддържащи актьори се появиха на екрана в различни пози — свирепо гледащи, с леки усмивки или излъчващи заучена небрежност. Снимките се свиха до една — на мъж, който висеше от хеликоптер над развълнуван океан, люлееше се насам-натам и бясно риташе с крака.

— Ако продължи да рипа така, ще свали хеликоптера — промърмори Скот.

Оливия за секунда си припомни преживелиците в Червено море: шума от хеликоптера над повърхността, светлините, направили водата зелена, силуета на Скот, който се гмурка към нея, изритва Ферамо, хваща я, вдига я на повърхността и неочакваната топлина на тропическата нощ, после той зашеметява Ферамо и я спасява.

Докато насълзеният актьор се качваше към сцената, сложил ръце на сърцето си, а после се обърна към публиката, Оливия искаше да посочи към Скот Рич и да извика: „Него трябва да наградите, не този! Той го направи наистина!“ После си представи как Скот се опитва да хлипа от благодарност към онази, „без която нищо от това нямаше да бъде възможно“, как Уиджет се качва на подиума да получи наградата си за цялостен принос към героичния свят на шпионажа, как позира пред камерата, размахва шалчета и ръце, и я досмеша.

Насълзеният актьор държеше „Оскар“-а над главата си в триумфален поздрав, а тя видя кръглата основа на статуетката със златно покритие и изведнъж нищо вече не беше смешно, защото знаеше точно къде е видяла същото нещо, и то от същия ъгъл. Беше в пещерата на Ал Кайда под Суакин: основата лежеше на една страна, кухите пластове позлатен метал бяха зад нея, кухи като шоколадов Дядо Коледа или великденски заек.

— Скот — каза тя и го грабна за ръката. — „Оскар“-ите са.

Той я потупа успокоително.

— Да, миличка, да, „Оскар“-ите са.

— Не — изсъска тя. — Статуетките. Те са направили нещо с „Оскар“-ите. „Оскар“-ите са бомбите.

58.

Скот Рич нито промени изражението си, нито свали очи от публиката. Просто дръпна Оливия в сенките на вратата и зашепна:

— Откъде знаеш? Каж ми тихо.

— Беше в пещерата. Бяха разрязали един „Оскар“ на две и го бяха издълбали по средата.

— Сигурна ли си?

— Е, беше малко трудно за гледане, но... напълно съм сигурна. А на Каталина той ми показва „Оскар“-а, който си беше купил.

— О, Боже — рече Скот и заоглежда публиката, където бяха разпръснати златните статуетки, стиснати нежно в ръцете на притежателите си.

— Колко са раздадени досега? Петнайсет? Двайсет? Господи!

Избута Оливия през вратата и тръгна бързо по коридора, извадил мобилния си телефон, и мислеше на глас, докато Оливия подтичваше след него.

— Трябва да е С4. Това е единственият експлозив, който е достатъчно стабилен. По петстотин грама С4 във всяка с таймер, запечатан в някаква метална сплав. В определен момент са сменили експлозива. Вероятно дори не са пуснали кучета да проверят статуетките. А дори да са, в зависимост от веществото, което са поставили вътре, кучетата може да не са го усетили. Ало? Централният контрол ли е? Скот Рич, ЦРУ Дайте ми шефа на полицията. Много е важно.

С Оливия по петите той тръгна да излиза забързано от сградата в обратна посока по червения килим, като размахваше картата си.

— Ало? — извика. — Том, Скот Рич е. Имаме сведение. Линията е подсигурена, нали? Добре, слушай: „Оскар“-ите са били подменени. Те са устройствата. Те са бомбите. — На отсрещната страна настъпи секунда пауза. После Оливия пак чу гласа. — Знаем. Разполагаме тук с агент — рече Скот. — Тя си припомни, че е видяла разрязана статуетка

в скривалището на Ал Кайда в Суакин. Какво? Да, знам, знам. Но какво да правим?

Докато бързаха, умът на Оливия работеше светкавично. Изведнъж го прекъсна.

— С кого разговаряш? — прошепна тя. — Поискай името на компанията, която транспортира „Оскар“-ите.

След секунда чу отговора.

— „Сигурност“.

— „Сигурност“! Това е компанията, в която работи Травис Бранкато! Помниш ли? Многопластовият актьор-тире-управител-начина-на-живот с вълчите очи. Онзи, който уж беше написал сценария? А когато не пишеше, им работеше като шофьор.

Скот замига срещу нея и отлепи слушалката от ухото си.

— Добре, Оливия, обади се в централата — рече той. — Кажим им каквото знаеш и ги накарай да го вкарат в стаята за разпити. — Върна се на телефона. — Том, следата се потвърждава. Трябва да действаме. Да, вървим към теб. Виждам микробуса, ще бъдем след две минути.

— Не трябва ли веднага да спрат церемонията и да изкарат всички навън? — попита Оливия и погледна часовника си, докато чакаше да я свържат: още двацет и осем минути до края на предаването по телевизията.

Скот поклати глава и се намръщи, без да спира да говори. Свързаха Оливия, тя им разказа всичко и им нареди да отидат в центъра за разпити и да притиснат Травис Бранкато, като вмъкна и някои полезни намеци как да го накарат да проговори.

Наближаваха големия бял микробус на командния пост. Скот изключи телефона и погледна към Оливия.

— Добре. Гледката няма да е приятна. Искаш ли да се махнеш оттук и да се прибереш?

— Не.

— Добре. Тогава се върни там — рече той и кимна към залата. — Ако статуетките са с таймери, можеш да се обзаложиш, че ще видиш някой притеснен човек на Ал Кайда сред публиката със съоръжение, което може да изключи таймерите и да детонира незабавно бомбите. Вероятно е клетъчен телефон или много голям часовник. Ако той усети някакъв опит да се спре церемонията, да се изнесат „Оскар“-ите или да се евакуира театърът, вероятно веднага ще гръмне всичко,

включително и себе си. Просто продължавай да се оглеждаш за някого от антуража на Ферамо или човек, който се държи подозрително. Той вероятно ще се поти, ще е друсан и положително ще е много уплашен, че ще умре. Трябва да се откроява сред групите актьори, които се правят, че приемат елегантно загубата си.

— Освен ако не е актьор.

— Просто действай — отсече той и тръгна към микробуса. — А, и още нещо. Ти кога би го взривила на тяхно място?

— Най-добър филм — каза тя. — Точно преди края. Той си погледна часовника.

— Разполагаме с около двацет и пет минути.

Щом влезе в театъра, Оливия започна тихичко да повтаря мантрата си: *Без паника, спри, дишай, мисли; без паника, спри дишай, мисли*, по един задъхан, паникьосан начин. Тръгна покрай страничната пътека, разглеждаше ред подир ред, молеше се на каквато и божествена сила да се намираше горе: *Моля те, моля те, който и да си... помогни ми само този път и никога вече няма да те моля за нищо, обещавам*. Осъзна чувствителното нарастване на присъствието на хората от сигурността, които се вмъкнаха в залата и се нареждаха покрай стените. Тук-там сред публиката виждаше да проблясват златните награди, всяка от които беше тиктакаща бомба със закъснител, притисната до обсипана с пайети гръд или нежно предавана от една знаменитост на друга.

Антъни Мингела отваряше плика за най-добър режисьор.

— Печели Тим Бъртън за „Джак Тар от Бушландия“.

Бъртън стана, перчемът му падаше върху дебелиите синкави стъкла на очилата му, докато той излизаше от реда си. Оливия тръгна бързо надолу по пътеката между редовете към него, без да обръща внимание на странните погледа, прегърна го през врата, сякаш му беше импресарио от петнайсет години, показва му картата си и прошепна:

— ЦРУ Голям проблем. Моля, говорете колкото можете по-дълго.

Той срещна погледа ѝ, видя колко е уплашена и кимна.

— Благодаря — прошепна тя. — Удължете списъка с благодарностите колкото можете.

През тълпите на булевард Холивуд премина тръпка, когато видяха белите микробуси на противобомбения отряд на лосанджелиската полиция бясно да изминават двете преки между командния пост и театъра. Все още нераздадените „Оскар“-и бяха изнесени и сменени с други. Списъците с гости, списъците на персонала и списъците на допълнително получените пропуски бяха преглеждани най-щателно. Полицаяте се разположиха, готови да вземат „Оскар“-ите от спечелилите ги в публиката възможно най-дискретно, веднага щом чуеха командата. Но в командния пункт цареше тих хаос, докато шефовете на лосанджелиската полиция, на пожарната, на ФБР, на охранителните фирми и Скот Рич обсъждаха невъзможните поредици от непредвидими рискове и решения.

Един опит за изземване на „Оскар“-и от получателите им, колкото и тихомълком да беше направен, можеше да накара човека на Ал Кайда да предизвика детонация. Спирането на церемонията можеше да доведе до същото. Пък и евакуирането на зала с три хиляди и петстотин души би отнело почти цял час. Вкарването на противобомбените отряда с цялата им мощ неизбежно щеше да се разбере от публиката и да създаде не по-малка паника, която положително щеше да стигне до съзнанието на човека с пръст върху бутона. Някой предложи газ.

— Да бе, той свърши страхотна работа в Москва — промърмори Скот.

— На съвестта ни ще тежат три дузини световни знаменитости, глътнали езиците си — отбеляза човекът от ФБР.

И така, церемонията продължаваше. Разполагаха с двадесет минути за осемнайсет метални бомби, пръснати из публиката, които можеха да взривят Академичните награди до небето пред очите на цял свят. Но тези, които я познаваха, допускаха, че това като нищо можеше да е само проява на развинтеното въображение на Оливия Джаулс.

На сцената Тим Бъртън изнасяше представлението на своя живот.

— Как мога да премълча за помощник-оператора, който освен всичко останало прави страхотен чай от лайка, и то не от онзи в

пликчетата...

В специалната зала за разпити в ЦРУ доскорошните стъписващи леденосини вълчи очи на Травис Бранкато бяха по-скоро като на пияница след тридневен запой. Косата му бе чорлава, брадичката — забита в гърдите. Ръката на разпитващия беше вдигната да го удари отново, но не стигаше до никакъв резултат. В стаята се появи жена и му подаде бележка с предложението на Оливия как да накарат Травис да проговори. Разпитващият спря, за да я прочете, после се наведе над ухото на Бранкато.

— Шефовете на всички холивудски студиа присъстват на тази церемония. Ако изплюеш камъчето, ще бъдеш техен спасител. Ако не, кракът ти повече няма да стъпи в този град.

Главата на Бранкато рязко се изправи, той наостри уши.

— Не съм направил нищо — изломоти. — Трябваше само да оставя микробуса отключен за двацет минути на паркинга. Нищо друго не съм правил, човече. Мислех, че Ферамо просто иска някой „Оскар“ за себе си.

На сцената все по-нещастно изглеждащият Бъртън полагаше неимоверни усилия.

— Говоря сериозно — редеше той, — колко от нас *наистина* се спират, за да погледнат часовника? Надявам се счетоводителят ми Марти Райе да го прави, защото, доколкото знам, заплащането му е почасово...

Докато Скот Рич отиваше зад кулисите, един мъж притича покрай него с четири „Оскар“-а под мишница. Носеше фланелка с надпис: „Ако ме видите да тичам, бягайте.“ Скот изпълни съвета и към него се присъедини мъж, носещ още „Оскар“-и, но в пълно защитно облекло — тъмнозелен четирийсеткилограмов костюм, облицован с обемисти керамични, устойчиви на ударна вълна плочки и маска, охлажда с въздух. Излязоха бързо през задния вход на сградата,

където районът около белия микробус на противобомбения отряд беше отцепен.

— Джо — извика Скот, като зърна загрубял, помъдрия на вид мъж със сивееща коса и очила. — Прегледа ли вече някоя?

Беше Джо Перос, ветеран на противобомбения отряд от двайсет и две години, а сега негов шеф.

— Да — мрачно рече Джо. — Вътре има петстотин грама С4 с таймер „Касио“. Мъчим се да го отворим от разстояние.

— Ще изнесеш ли останалите или ще ги взривиш тук? — запита Скот. — Ако вътре в залата чуят какво става...

— Да, това е щекотливият фактор — отбеляза Джо. — Но по някакви щастлива случайност разполагаме с контейнер.

Посочи към двуметровото стоманено кълбо, което техниците увиваха с противобомбени одеяла в каросерията на един камион.

— Ще гръмнем тук пет-шест, без публиката да усети.

— Пусна ли екип вътре да търси човека с детонатора? — каза Скот и кимна към залата.

— А ти как мислиш?

— Чудесно. Влизам вътре — отсеке Скот. — Обади ми се да ми съобщиш лошата новина, когато откриеш за колко часа е нагласен таймерът.

Тим Бъртън бистреше минали събития от живота си.

— Нищо на този свят не би било възможно без братовчед ми Нийл, който ми позволяваше да си играя с неговите картинки за оцветяване през ваканциите. Благодаря ти, Нийл, това е за теб. И накрая моята първа учителка по изкуство — побелялата дама с душа на Пикасо. Как беше името ѝ? Госпожа... Ланкода? Свобода? Почакайте, ще се сетя след секунда...

Оливия се криеше в сянката на една врата и стиснала в ръка новопридобития пропуск на заемаща места, използваше миниатюрния бинокъл да разгледа редовете на балкона. Никаква позната физиономия. Никой не се държеше по-странно от общоприетото за церемония на „Оскар“-ите. Музиката засвири. Забеляза облекчението по лицето на Бъртън, който отчаяно се препъваше към кулисите и като срещна погледа му, му направи знак с вдигнат палец.

По време на ръкоплясканията звездите започнаха да се връщат масово по местата си. Оливия наблюдаваше как отговорничката на заемащите местата направлява подчинените си към възловите незаети места. Оставаха им по-малко от петнайсет минути. Когато Бил Мъри излезе да представи наградата за най-добра актриса и всички очи се впериха в сцената, видя един охранител да се навежда към носител на „Оскар“ на пътеката вляво от сцената. Вероятно им беше дадена заповед да ги изведат. Оливия хвърли последен отчаян оглед към централните столове — и ето! Познато лице — русо момиче с огромна коса, силен молив за устни и пневматични гърди, изхвъркнали от оскъдна сребриста рокличка. Беше Деми, бившата най-добра приятелка на Кимбърли от купона в Маями. Тъкмо седеше по средата на реда, а от врата ѝ висеше пропуск на заемаща места. Настани се до тъмнокос младеж. Оливия го позна — беше същият, който се измъкна с раздърпани дрехи от гардеробната заедно с Деми, когато си тръгваше от панорамния апартамент на Ферамо в Маями. Той се потеше. Очите му бясно се стрелкаха из залата. Беше забелязал как охранителят излиза с „Оскар“ и дясната му ръка нервно блуждаеше около лявата китка. Оливия бързо набра номера и зашепна в мобилния телефон.

— Скот, мисля, че го засякох. На местата вдясно от сцената, десети ред, вдясно от Раquel Уелч.

Започна да се придвижва по пътеката към младежа и Деми, кръвта пулсираше в ушите ѝ.

Точно в този миг откъм страничната врата пред нея се появи Брад Пит и се облегна на стената, свеж като краставичка. Брад Пит! Страхотно. Оливия пренебрегна леко учуденото му изражение, когато се приближи към него.

Показа му новата си карта от ЦРУ и го дръпна назад в сянката зад вратата.

— Трябва да направите, каквото ви кажа — прошепна тя. — Направете точно каквото ви кажа.

Той успокояващо я погледна в очите.

— Момичето в сребрилата рокля — продължи да шепне тя, застанала на пръсти, за да стигне до ухото му. — Руса коса на кок, на две места вдясно от Раquel Уелч. Видяхте ли я? Накарайте я да напусне мястото си и да излезе с вас.

— Готово.

Той ѝ отправи прекрасна секси усмивка и тръгна към Деми. Оливия го наблюдаваше как изиграва момента като истински професионалист. Видя главата на Деми да се извъръща, сякаш притеглена от излъчването на Брад Пит, видя го да я поглежда и да ѝ кима. Ръката на Деми невярващо се вдигна към гърлото ѝ, после стана и тръгна към него. Оливия забеляза тъмнокосото момче да се оглежда панически, а после отново да вперва поглед в сцената, където Бил Мъри правеше най-дългото встъпление в историята на Оскарите към връчването на наградата за най-добра актриса.

— Оливия? — Двама мъже в тъмни униформи се появиха зад нея. — Противобомбен отряд на лосанджелиската полиция. Къде е?

Тя кимна към момчето.

— Добре. Раздели го от детонатора, преди да разбере какво става. Ние сме зад теб.

Оливия си запробива път през редицата с наведена глава, стиснала пропускателна лента, устремена към празното кресло до младежа и молеща се да не я познае, преследвана от убийствени погледи и шъткания. Забеляза издутината под левия му ръкав и начина, по който другата му ръка се стрелкаше към нея, покриваше я, сякаш я защитаваше. Тя стисна скришом в ръка тампона с хлороформа. Седна, видя лицето му да се обръща към нея с израз на бегло разпознаване, по слепите му очи струеше пот. Тя го погледна в очите, отправи му най-ослепителната си усмивка и плъзна ръката си по бедрото му. С едно бързо движение покри китката му и сложи тампона с хлороформа на устата му, издърпа ръката му с часовника и я затисна с тялото си, за да не може да достигне другата си ръка, забеляза паниката в очите му и отправи гореща молитва да се окаже права. Настана бъркотия, започнаха да се обръщат глави, неизвестни охранители се втурнаха към тях.

— Дръжте другата му ръка! Дръжте я! ЦРУ — изсъска тя на Раquel Уелч, докато държеше тампона до носа и устата му, чувстваща, че съпротивата на младежа отслабва.

Раquel Уелч грабна свободната ръка на младежа, пхна я под знаменития си задник и седна върху нея. Страхотно беше да се работи с актриса, която се поддава на режисура.

— Дръжте — рече Оливия и подаде ръката с часовника на смаяния мъж от другата си страна, който, както разбра по-късно, се

оказва главен директор на „Дриймуъркс“. — Той е терорист. Не го пускайте.

Докато стреснатият мъж поемаше ръката на младежа, а на сцената най-добрата актриса най-сетне разбра коя е, Оливия вдигна ръкава му и свали часовника от вече омекналата китка. Офицер от противобомбения отряд беше стигнал до средата на реда, тъпчейки хорските крака, устремен към нея. Тя се пресегна, подаде му часовника, извади си телефона и рече:

— Скот, в безсъзнание е. Часовникът е у противобомбения отряд. Можем да изпразним залата.

Опасността от преждевременна детонация беше отминала, но седемнайсет статуетки все още тиктакаха сред публиката, нагласени да гръмнат преди края на церемонията. Трябваше някак да изземат и тях, без да предизвикат паника. Оливия забеляза полицаи да се появяват на пътеките, вратите и по местата сред публиката и да се опитват да съберат „Оскар“-ите. Но макар и още в началото, операцията не вървеше добре. Носителят на наградата за най-добър чуждоезичен филм, гърчава фигура с дълги отпуснати мустаци и раирана папионка, отказваше да се раздели със статуетката и създаваше неприятна суматоха при спора си с командващ офицер от пожарната.

Навън във фоайето районът около мъжките тоалетни беше отцепен. Офицерите избутваха последните залутали се там гости във на улицата. Англичанин във вечерен жакет спореше с един охранител, който отказваше да го пусне обратно в залата.

— Но аз съм номиниран за най-добър филм. Следващата награда е в моята категория. Дойдох само да изрепетирам речта си в тоалетната.

— Сър, ако ви кажа какво става в залата, веднага ще се върнете в тоалетната.

— Не мога да повярвам, че може да сте толкова тъп. Кажете ми името и служебния си номер.

Двама мъже в защитни облекла с надписи „Противобомбен отряд“ на гърба бързо претичаха през фоайето, всеки хванал по дузина „Оскар“-и в ръце. Хлътнаха в мъжката тоалетна.

— Още ли искате да се върнете вътре? — запита полицаят.

— Тъъ, не, всъщност, не — отвърна англичанинът. — Не. И побягна с бясна скорост към изхода и надолу по червения килим.

Откъм залата долетяха звуци на паника. Още един противобомбен техник се появи с два „Оскар“-а и хукна към тоалетната.

— Губи ни се още само един — извика той.

На сцената Мерил Стрийп изпълняваше заповеди — опитваше се да овладее надигащия се хаос и да продължи церемонията.

— Носителят на тазгодишната награда за най-добър филм е... — каза тя и извади картичката от плика — „Екзистенциално отчаяние“.

Точно в този миг една униформена фигура излезе на сцената и вдигна ръка за внимание.

— Госпожи и господа — започна той, но никой не го чу сред рева на публиката. Докато Мерил Стрийп се мъчеше да помогне на полицаия, като му предостави микрофона, огромен мъж, изпълнителният продуцент и на „Екзистенциално отчаяние“ и на уолстрийтския мюзикъл, се извиси на подиума, последван от двамата мъже създали всъщност филма. В момента, в който се вмъкна между полицейския началник и Мерил Стрийп и посегна към статуетката, Скот Рич се появи намръщен на сцената, отиде до едрия продуцент и го цапардоса по челюстта. При което другите двама мъже се засмяха.

— От години мечтая да го направя — каза единият доста високо в микрофона.

— Хора — заговори Скот Рич и взе микрофона. — ХОРА! — изрева той. За миг се възцари гробно мълчание.

— Аз съм Скот Рич от ЦРУ. Възникна сериозно положение. Вече е под контрол. Дали ще остане под контрол, зависи от вас и от това дали ще се държите като зрели хора. Целият свят ви гледа. Трябва да напуснете театъра само през главния вход — оттук за първи балкон, там за следващите два балкона. Трябва да се придвижвате спокойно, да спазвате указанията и да излезете бързо. Добре. Тръгвайте.

Докато публиката се изсипваше от театъра, обединилите силите си служители на реда и сигурността трескаво претърсваха сградата. Седемнайсет „Оскар“-а бяха погребани под противобомбени капаци и одеяла в мъжките тоалетни, около тях районът бе опразнен. До момента, в който театърът трябваше да се вдигне във въздуха, оставаха две минути, а един „Оскар“ продължаваше да се губи. Получателката

му — слабо момиче с тревожен вид, което го беше спечелило за най-добра поддържаща женска роля във филма за Председателя Мао, не се виждаше никъде. Тълпата продължаваше да се излива сравнително организирано, само органите на сигурността знаеха, че сред хората може би все още има бомба.

Оливия стоеше притисната до стената и мислеше съсредоточено, после изведнъж ѝ хрумна нещо. Набра номера.

— Скот. Обзалагам се, че знам къде е. Никой не я е виждал, след като се върна зад сцената. Обзалагам се, че повръща някъде там.

— Добре, ще се заема — долетя гласът на Скот. Няколко секунди се чуваше звукът на бързи тропаци крачки. Тя ужасена погледна пак часовника си.

— Така, слушай, Оливия. Тук съм. Виждам я. Ще я измъкна. Аз ще се заема с това. Ти не можеш да направиш нищо. Остава ни само една минута. Излез от театъра. Веднага. Обичам те. Чао.

— Скот! — изкрещя тя. — Скот! Но телефонът мълчеше.

Огледа се нетърпеливо и тръгна към сцената, опитваше се да се държи встрани от тълпата, като че ли беше воден поток, придържаше се към краищата, където течението беше по-слабо, за да напредва полесно. Но докато се придвижваше напред, откъм фойето се издигна разтърсващ рев, земята под краката им се разтресе, а стените сякаш се огънаха навън. Избухна паника, понесоха се писъци и лютив дим като при фойерверките, само че по-кисел, а после се дочуха още няколко експлозии, последвани от силен гръм някъде отпред, иззад кулисите. Оливия като луда грабна телефона.

— Скот! — изпищя тя отчаяно. — Скот!

Но телефонът само звънеше и звънеше, докато тълпата започна да се пръска и разбягва във всички посоки. Оливия пак се притисна към стената и застана напълно неподвижна в средата, наблюдаваща с широкоотворени очи. Започна бавно да осъзнава, че всичко е наред. Противобомбеният отряд си беше свършил работата с бомбите в тоалетната. Стените още се крепяха, взривът не беше проникнал в залата, не бяха се разлетели шрапнели, нямаше кръв, нямаше трупове. Изглежда, никой не беше пострадал. С изключение на мъжа, когото обичаше.

Набра отново телефона. Звънеше, звънеше и звънеше. Отпусна се сломена на пода, голяма сълза се застича по бузата ѝ, после някой

изведнъж се обади.

— Скот? — рече тя и едва не глътна телефона от нетърпение.

— Не, госпожо, не е Скот, но той е наблизо.

— Така ли? Добре ли е?

Последва мълчание.

— Да, госпожо. Може да се каже, че е малко мръсен, но е цял целеничък. Успя да хвърли „Оскар“-а в дупката на тоалетната чиния и да пусне водата, а двамата с младата дама се скриха под микробуса на противобомбения отряд. А, госпожо, той иска да говори с тях.

Тя зачака, като преглъщаше сухо, подсмърчаше и търкаше лицето си.

— Ти ли си? — глухо рече той. — Колко пъти съм ти казвал да не ме търсиш на работа?

— Никъде не мога да ти имам вяра — каза тя, усмихна се и едновременно с това избърса сълзите си. — Не можеш да държиш ръцете си далеч от манекенки и актриси, нали?

59.

МАУИ, ХАВАЙСКИ ОСТРОВИ

Когато въздушната линейка започна да се приземява над тропическите води на Мауи, мобилният телефон на Оливия зазвъня. Тя измъкна ръката си от шепата на Скот и натисна бутона.

— Оливия?

— Да?

— Обажда се Бари Уилкинсън. Слушай. Можеш ли да ни напишеш материал? Ти беше там, нали? На „Оскар“-ите и в Судан. Искаме обширен ексклузивен материал от твое име като непосредствена участничка. Снимката ти ще излезе на първа страница, ще разполагаш с цялата новинарска страница и с част от новинарската страница на всекидневника, ако успееш да ни пуснеш нещо до осем часа. Само неколкостотин думи и няколко цитата. Оливия?

— Не знам за какво говориш — рече тя.

Защото, ако имаше нещо, което знаеше със сигурност, то бе, че не иска лицето ѝ да излиза по първите страници на вестниците. Вероятно и без това щеше да ѝ се наложи да живее с променена външност до края на живота си.

— Слушай, душко, знам. Знам за МИБ. Знам, че си била в Судан, защото ми казаха от „Елан“. Знам, че си била на „Оскар“-ите, защото те видях в кадър с червена перука. И...

Тя отдалечи телефона от ухото си, погледна през прозореца към мястото, където щеше да се приземи самолетът над извита ивица блещукащо море, палми и бял пясък, ухили се злорадо на Скот Рич, сложи телефона, пукащ от яростния глас на Бари обратно до ухото си и отсече:

— Я не се излагай, душко. Това е само рожба на развинтеното ти въображение.

Издание:

ИК „Колибри“, 2004

Редактор: Жечка Георгиева

Художествено оформление: Стефан Касъров

ISBN 954-529-323-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.